ஸ்ரீ:

திருவாய்மொழி

மூன்றும்பத்து

முதல் திருவாய்மொழி—முடிச்சோதி—ப்ரவேசம்

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி

---

*"பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்புகழ்மேல் மருளில்வண்குருகூர்வண் சடகோபன்," என்று அவன் கல்யாணகுணவிஷயமாக அஜ்ஞானமில்லையென்றார் கீழில் திருவாய்மொழியில்; அந்த குணாதிக விஷயந்தன்னில் ஓர் அஜ்ஞாநம் அநுவர்த்திக்கிறபடி சொல்லுகிறார் இதில். கீழ்ச்சொன்ன அஜ்ஞாநத்துக்கு அடி கர்மமாயிருக்கும்; இங்குத்தை அஜ்ஞாநத்துக்கு அடி விஷயவைலக்ஷண்யமாயிருக்கும். நித்யஸூரிகளுக்கும் உள்ளதொரு ஸம்சயமாயிற்று இது. ஸ்வரூபாநுபந்தியாயிருப்பதொரு ஸம்சயமாகையாலே, ஸ்வரூபமுள்ளதனையும் நிற்பதொன்றிறே இது.

திருமலையை அநுபவித்துக்கொண்டு வாராநிற்கச்செய்தே, "வடமாமலையுச்சியை" என்னுமாபோலே திருமலையில் ஏகதேசமென்னலாம்படியாய், கல்பகதரு பஹுசாகமாகப் பணைத்துப் பூத்தாற்போலே நிற்கிற அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்தைத் அநுபவித்தார்; வேதங்களோடு வைதிக புருஷர்களோடு ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளோடு வாசியற ஸ்வயத்நத்தால் காணுமன்று காணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற இருப்பையும், தானேகொடுவந்து காட்டுமன்று ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளால் குறையநின்றார்க்குங் காணலாயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார். .... *

முதற்பாட்டில், அழகருடைய திவ்யாவயவங்களுக்கும் திருவணிகலன்களுக்கு முண்டான ஸுகடிதத்வத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

முடிச்சோதியாய் உனதுமுகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ *
அடிச்சோதிநீநின்ற தாமரையாய்அலர்ந்ததுவோ *
படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய் * நின்பைம்பொன்
கடிச்சோதிகலந்ததுவோ திருமாலேகட்டுரையே. (1)

[முடிச்சோதியாய் உனதுமுகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ] உன்னுடைய திருமுகத்திலுண்டான தேஜஸ்ஸானது திருவபிஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க் கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ? உன்னுடைய திருவபிஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸானது திருமுகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க் கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ? என்றும் வரக்கடவது. சேஷபூதனுக்கு முற்படத்தோற்றுவது தன்னுடைய சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான அவனுடைய சேஷித்வமிறே. அவனுடைய சேஷித்வப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்தின் அழகு திருவடிகளிலே போர வீசிற்று. [அடிச்சோதி] திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது தேவர்நின்ற ஆஸநபத்மமாய்க் கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ? நீ நின்ற தாமரை அடிச்சோதியாய்க்கொண்டு

விகஸிதமாயிற்றே? [நீநின்ற] ஏகரூபனனவனும் நீரிலே நின்றாற்போலே ஆதரித்து நிற்கும்படி. இது ப்ராப்யத்தினுடைய சரமாவதி யாகையாலே அவ்வருகு போக்கில்லையே; திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது ஏறக்கொழித்தது; கடலுக்குள்பட்டதொரு த்ருணம் ஒருதிரை ஒருதிரையிலே தள்ளக் கிடந்து அலையுமாபோலே, ஓரழகு ஓரழகிலே தள்ளக்கிடந்து அவற்றை அநுபவிக்கிறார்; [படிச்சோதி] திருமேனியழகு பல்கலனய்க் கலந்ததுவோ? பல்கலன் படிச் சோதியாய்க் கலந்ததுவோ? சோதியாடை கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ? கடிச்சோதி சோதியாடையாய்க் கலந்ததுவோ? நின்பைம்பொற் கடிச்சோதி படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனய்க்கொண்டு கலந்ததுவோ: உன்னுடைய அழகியதாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திவ்ய கடிப்ரதேசத்திலுண்டான தேஜஸ்ஸானது ஸ்வாபாவிகமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருப்பீதாம்பரம் தொடக்கமான பல திருவாபரணங்களாய்க்கொண்டு சேர்ந்ததுவோ? நீரிலே நீர் கலந்தாற்போலே பேதக்ரஹணத்துக்கு அநுபபத்தியேயாயிருக்கை. அன்றியே, படிச்சோதி—படியாணியான ஒளியென்னவுமாம். [திருமாலே] இதுவும் ஒரு சேர்த்தியழகு இருக்கிறபடி. "அகலகில்லேன்" என்று பிரிய மாட்டாமலிருக்கிற பிராட்டியும், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனை நீயுங் கூட விசாரித்து இதுக்கு ஒருபோக்கடி அருளிச்செய்யவேணும், இன்று அநுபவிக்கப்புக்க இவர் "என்றுமோரியல்வினரென நினைவரியவர்" என்பர்; நித்யாநுபவம் பண்ணுமவர்கள் "பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில்யாம்" என்றே பயிலாநிற்பர்கள்; ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனவன் தனக்கும் தன்தன்மை அறியவரியனயிருக்கும்: ஆக, இப்படி இன்று அநுபவிக்கப்புக்க இவரோடு நித்யாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களோடு அவன்தன்னேடு வாசியில்லை, இஸ்ஸம்சயம் அநுவர்த்திக்கைக்கு. தமக்கு இந்த ஸம்சயம் அறுதியிடவொண்ணுதாப்போலே அவர்களுக்குமென்றிருக்கிறார். [கட்டுரையே] சொல்லவேணுமென்றபடி. .... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்துக்கு ஸத்ருசமில்லாமையாலே லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் அங்குத்தைக்கு அவத்யமாமித்தனை என்கிறார்.

கட்டுரைக்கில்தாமரை நின்கண்பாதம்கையொவ்வா *
சுட்டுரைத்தநன்பொன் உன்திருமேனியொளியொவ்வாது *
ஒட்டுரைத்துஇவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம்பெரும்பாலும் *
பட்டுரையாய்ப்புற்கென்றே காட்டுமால்பரஞ்சோதி. (2)

[கட்டுரைக்கில்] அநுபவித்துக் குமிழ்நீருண்டுபோமித்தனை போக்கிச் சொல்லப்போகாது. கட்டுரைக்கில் கட்டுரையென்று முழுச்சொல்லாய், சொல்லில் என்றபடி. சொல்லில், தாமரை ஜாதியாக உன்னுடைய திருக்கண்களுக்கும் திருவடிகளுக்கும் திருக்கைகளுக்கும் ஒப்பாகாது. ஒரோவ்யக்திகளுக்கும் தாமரை ஜாதியாக ஒப்பாகாது. குளிர நோக்கின கண், தோற்றுவிழும் திருவடிகள், எடுத்தணைக்கும் திருக்கைகள் இவை இருக்கிறபடி; (நசாஸ்த்ரம் நைவச க்ரம:) என்கிறவிடத்தில் அடைவு சொல்லுகிறதன்றே; இவரும் அநுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறாரித்தனையிறே; [நின்கண்] என்கையாலே 'உனதுமுகச்சோதி' என்றத்தை நினைக்கிறது; [பாதம்] என்று 'அடிச்சோதி' என்றத்தை நினைக்கிறது. [கை] என்று தாம் நடு அநுபவித்த அழகுக்கு உபலக்ஷணம்.

[சுட்டுரைத்த இத்யாதி] பொன்னை உபமாநமாகப் போராதென்கைக்கு சிக்ஷிக்கிருர். சுட்டுரைத்த—காய்ச்சி ஓடவைத்து உரைத்த நன்ருன பொன் உன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான திவ்யவிக்ரஹத்திளுெளிக்கு ஒப்பாகாது. இத்தனை சிக்ஷித்தாலாயிற்று ஒப்பாகச் சொல்லப் பாத்தம் போராதது. (ருக்மாபம்) என்னக்கடவதிறே.

[ஒட்டுரைத்து] ஒட்டாவது கூடுகை; அதாவது சேருகை; ஸத்ருச மாயிருக்கை. உனக்கு ஸத்ருசமாகச் சொன்னுர்களாய். [இவ்வுலகு] [மஞ்சா: க்ரோசந்தி] என்கிறபடியே காண்கிற இதுக்கு மேற்பட அறியாத இந்த லௌகிகர், ப்ராக்ருத பதார்த்த வைலக்ஷண்யமும் அறியாதவர்கள். [உன்னை] சாஸ்த்ரைக ஸமதிகம்யனுய், அவைதானும் புகழப் புக்கால் (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்னும்படியான உன்னை. [புகழ்வெல்லாம்] உள்ளதுஞ் சொல்லி, இல்லாதது மெல்லாம் இட்டுக்கொண்டு சொன்னுர் களாயிருக்கிறது மெல்லாம். [பெரும்பாலும்] மிகவும்; ப்ராயேண. [பட்டுரையாய்] பட்டது உரைக்கை, நெஞ்சில் பட்டதைச் சொல்லுகை; விஷயத்தைப்பாராதே ப்ரதிபந்நத்தைச் சொல்லுகை. [புற்கென்றே காட்டுமால்] புன்மையையே காட்டாநின்றது. 'இவன் ப்ரதிபந்நத்தைச் சொன்னுனுய் விஷயத்தில் ஸ்பர்சியாதே யிருக்குமாகில், அங்குத்தைக்குப் புன்மையே காட்டும்படியென்?' என்னில்; ரத்நமறியாதானுெருவன் 'குருவிந்தக் கல்லோடு ஒக்கும் இது என்ருல், அவ்வளவாகவிறே இவனுக்கு இதில் ப்ரதிபத்தி: அவ் வழியாலே அதுக்கு அவத்யமாமிறே; அப்படியே இவன் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் இங்குத்தைக்கு அவத்யமாயே தலைக்கட்டும். இங்குத்தைக்குப் புன்மையைக் காட்டுகைக்கு நிபந்தநமென்? என்னில், [பரஞ்சோதி] (நாராயண பரோஜ் யோதி:) என்கிறபடியே, நீ ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயனுகையாலே. .... (2)

மூன்ரும் பாட்டு. நம்பக்கல் முதலடியிடாத லௌகிகரை விடும்; வ்யாவ்ருத்தரே நீர்; பேசினுலோ? என்ன,—என்னுலேதான் பேசப்போமோ? என்கிருர்.

பரஞ்சோதிநீபரமாய் நின்னிகழ்ந்துபின் * மற்ருேர்
பரஞ்சோதியின்மையின் படியோவிநிகழ்கின்ற *
பரஞ்சோதிநின்னுள்ளே படருலகம் படைத்த * எம்
பரஞ்சோதி கோவிந்தா பண்புரைக்கமாட்டேனே. (3)

[பரஞ்சோதி நீ பரமாய்] பரமாய்ப் பரஞ்சோதி நீ. வடிவழகிலேயாதல் ஐச்வர்யத்திலே யாதல் அல்ப மேற்றமுடையா னுெருவனைக் கண்டால், 'உன்தனை தேஜஸ்ஸு உடையானுெருவனில்லை, உன்தனை ஐச்வர்யமுடையா னுெருவனில்லை' என்பர்களிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, 'இனி ஒருவ்யக்தியில் அவையில்லை' என்னும்படி பூர்ணமாக வுள்ளது உன்பக்கலிலே யாகையாலே, பரமாய்க்கொண்டு பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸாயிருக்கிருய் நீ; (தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி) என்கிறபடியே. [நின் இத்யாதி] லோகத்தில் தன்னுேடு ஒத்தாரும் தனக்கு மேற்பட்டாரும் அநேகராயிருக்கச் செய்தே 'உனக்கு ஸமராதல் அதிகராதல் உண்டோ?' என்னக்கடவதிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, உன்னையொழிய வேருெரு பரஞ்ஜ்யோதிஸ் இல்லாமையாலே உபமாநரஹித னுய்க் கொண்டு வர்த்தியா நின்றுள்ள பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு நீ.

தனக்குங்கூடக் கடவனல்லாதானுெருவனை 'நீயேயிறே நாட்டுக்கெல்லாம் கடவாய்' என்னக்கடவது; அங்ஙனன்றிக்கே, உன்னுடைய ஸங்கல்பலவ

லேசத்திலே கார்யாகாரமாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதமாகா நின்றுள்ள லோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்கின எம் பரஞ்ஜ்யோதி. (புத்ரஸ்தே ஜாத:) என்னுமாபோலே, அவற்றை யுண்டாக்கின பின்பு திருமேனியிலே பிறந்த புகர். ஸ்வாபாவிகமான மேன்மை அது, காரணத்வப்ரயுக்தமான புகர் இது; இப்படி யிருக்கிற மேன்மையை எல்லைகாணிலும். [கோவிந்தா] நீர்மை தரைகாண வொண்ணுதாயிருக்கிறது. [பண்பு] உன்னுடைய ப்ரகாரம். அது என்னுல் சொல்லப் போகாது. அநுபவித்துப் போமித்தனை, [கோவிந்தா பண்புரைக்க மாட்டேனே] "நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூணென்னு மீனச்சொல்" என்று, நெஞ்சால் நினைக்க வொண்ணுதது சொல்லத்தானே போகாதிறே. (3)

நாலாம் பாட்டு, தாம் "உரைக்கமாட்டேன்" என்றார்; இவனுடைய போக்ய தாதிசயம் இருந்தபடியால் சிலராலே கிட்டலாயிருந்ததில்லை; இனி ஸம்ஸாரிகள் இழந்து நோவுபட்டுப் போமித்தனையாகாதே என்று அழகருடைய அழகின்மிகுதி பேசுவிக்கப் பேசுகிறார்.

மாட்டாதேயாகிலும் இம்மலர் தலைமாஞாலம் *நின்
மாட்டாய மலர் புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்க *
மாட்டாத பலசமயமதிகொடுத்தாய் மலர்த்துழாய் *
மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய் மாஞாலம் வருந்தாதே. (4)

[மாட்டாதே இத்யாதி] நின்மாட்டாய மலர் புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்க இம்மலர்தலைமாஞாலம் மாட்டாதேயாகிலும். 'நின்மாட்டாய உன்னிடத்திலேயான, உன்பக்கலிலேயான, மட்டை "மாட்டு" என்று நீட்டிக்கிடக்கிறதாய், (மத்வ உத்ஸ:) என்கிறபடியே மதுஸ்யந்தியாகையாலே நிரதிசயபோக்யமான திருமேனியை யென்னுதல், 'இம்மலர் தலைமாஞாலம்' என்கிறது மாட்டாமைக்கு நிபந்தநம், ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவச்யத்வங்க ளென்கை. மாட்டை மாடாய், நிதியாய்; உன்னுடைய நிதிபோலே ச்லாக்யமாய், புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமாயிருந்துள்ள திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க, திரு நாபீகமலத்தை அடியாகவுடைத்தான இம்மஹாப்ருதிவியானது மாட்டாதேயாகிலும். 'ஆகிலும்' என்றது மாட்டாதிருக்கச் செய்தே என்றபடி இதுதானே போருமிறே அநர்த்தம்; கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரான சேதநர்க்கு, கர்மஸம்பந்த மற்றால் அநுபவிக்கும் உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கப் போகாதிறே; அவ்வநர்த்தத்துக்குமேலே. [நின் திருவுருவம் மனம் வைக்கமாட்டாத பல சமயமதி கொடுத்தாய்] உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டாதவையாய், அவைதான் பலவாயிருக்கிற சமயமுண்டு மதாந்தரங்கள்; அவற்றின் பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கப் பண்ணிணுய். 'திருவுருவம் மனம்வைக்க' என்கிற இடம் கீழ்மேலிரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது. உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க வொண்ணுதபடி பாஹ்யமான பலசமய மதிபேதங்களையும் பண்ணிவைத்தாய், பண்டே உன்னை அறியமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு மதிபேதங்களை உண்டாக்கிணுய்; இவையித்தனையும் அஸத்ஸமமாமிறே நீதான் இவற்றுக்கு வந்து கிட்டலாம்படியிருந்தாயாகில் [மலர்த்துழாய்மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்] உன் திருவுள்ளத்தையும் கால்தாழப்பண்ணவல்ல திருத்துழாய் தொடக்கமான போக்ய ஜாதத்திலே திருவுள்ளத்தை வைத்தாய். இத்தால் உன்னுடைய போக்யதை சிலரால் கிட்டலாயிருந்ததோ? என்றபடி. "மாடு" என்கிற இத்தை மாட்டென்று கிடக்கிறதாய், மாடு இடம், அதின் பக்கலிலே என்றபடி. [மாஞாலம் இத்யாதி] இம்மஹாப்ருதிவியானது இங்ஙனே நோவு பட்டேபோமித்தனை யாகாதே.

கர்மவச்யராகையாலே, தானே உன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டிற்றிலர்; அதுக்கு மேலே நீ பல விலக்கடிகளையும் உண்டாக்கி வைத்தாய்; நீயோ, நிரதிசயபோக்ய ஜாதத்திலே ப்ரவணனாய்; உன்னைவிட்டால் பின்னை (புத்திநாசாத் ப்ரணச்யதி) என்னும் விஷயங்களில் இவர்கள் ப்ரவணராய் இங்ஙனே நோவுபட்டேபோ மித்தனையாகாதே. ... ... (4)

அஞ்சாம் பாட்டு. மூன்றும் பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் நேரே ஸங்கதி; நாட்டாரிழவு நடுவு ப்ரஸங்காத் ப்ரஸ்துத மித்தனை. "கோவிந்தா பண்புரைக்க மாட்டேனே" என்று சொல்லுவானென்? நாட்டார் பேரிழவு கிடக்கிடீர்: மயர்வற மதிநலம் பெறுகையாலே நீர் வ்யாவ்ருத்தரே; நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரான அளவேயோ? விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தரே; நீர் நம்மைப் பேசமாட்டீரோ? என்ன, 'என்னை வ்யாவ்ருத்தனுக்கினுயித்தனையல்லது உன்னை ஸாவதியாக் கிற்றில்லையே' என்கிறார்.

வருந்தாத வருந்தவத்த மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய் *
வருந்தாத ஞானமாய் வரம்பின்றி முழுதியன்றாய் *
வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாய் * உலகை
ஒருங்காக வளிப்பாய்சீர் எங்குலக்கவோதுவனே. (5)

[வருந்தாத இத்யாதி] இவ்வடிவழகை என்னாலேதான் பேசலாயிருந்ததோ? [வருந்தாத வருந்தவத்த] ஸ்வாபாவிகமாய் வருவதாய். மிகவும் விகஸிதகிரணதேஜோ ரூபமாய் தவ மிகுதி. திருமேனியைக் கண்டவாறே. 'அரிய தப:பலமோ?' என்று தோற்றியிருக்கும்; சிறிது அவகாஹித்தவாறே. 'ஒரு தப: பலமல்ல; ஸஹஜபாக்ய பலம்' என்று தோற்றியிருக்கும். [மலர் கதிரின் சுடருடம்பாய்] விகஸ்வரகிரணதேஜோரூபமாய், அதுதன்னில் மண் பற்றைக் கழித்து, ரஜஸ்தமோமிச்ரமாயிருக்கை யன்றிக்கே சுத்தஸத்வமய மாய், நிரவதிகதேஜோரூபமாய், ஆத்மகுணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமான திவ்ய விக்ரஹத்தை யுடையனாயிருக்கும் இருப்பு. கர்மநிபந்தநமான தேஹங்கள்போ லன்றிறே இச்சாக்ருஹீதமானது இருப்பது. அஸ்மதாதிகளுடைய சரீரங்கள், பாபத்தாலே யாயிருப்பன சிலவும், புண்யத்தாலேயா யிருப்பன சிலவும், உப யத்தாலேயாயிருப்பன சிலவுமா யிருக்குமிறே. (நாகாரணாத் காரணாத்வா காரணாகாரணாந்நச) அகாரண மென்கிறது, கார்யத்தை. காரண மென்கிறது மூலப்ரக்ருதியை. காரணாகாரணமென்கிறது மஹதாதிகளை. (அன்றியே, ஸுகசரீரமோ, துக்கசரீரமோ, உபயத்தாலுமான சரீரமோ? கம்ஸுகம்: அகம் துக்கம். துக்கம் காரணமோ? ஸுகம் காரணமோ? ஸுகதுக்கங்களிரண்டும் காரணமோ வென்னில்; இவை இத்தனையுமன்று). (சரீரக்ரஹணம் வ்யாபிந்) ஸர்வகதனாய் ஜகச்சரீரனாயிருக்கிற நீ சரீர க்ரஹணம்பண்ணுகிறது. (தர்மத்ராணாய கேவலம்) "காணவாராய்" என்று விடாய்த்திருப்பார் கண்டு அநுபவிக் கைக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைக்கிறபடியிறே; (நசாகார: பக்தாநாம்) என்கிற படியே. [வருந்தாத ஞானமாய்] ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலேயாதல், மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றாதல் வந்ததன்றிக்கே. ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய். [வரம் பின்றி முழுதியன்றாய்] வரம்பில்லாத எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்தாய். உடை யவனிறே உடைமையை நிர்வஹிப்பான். [இயன்றாய்] இயலுகையாவது நிர்வஹிக்கை. உடையவனாய்க் கடக்கநிற்கையன்றிக்கே நோக்கும்படி சொல்லு கிறது. [வருங்காலம் இத்யாதி] காலத்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய் லோகங் களை ஒருபடிப்பட ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிற உன்னுடைய கல்யாண குணங்

களை என்னாலே முடியச்சொல்லித் தலைகட்டலாயிருந்ததோ? உன்னுடைய விக்ரஹன வலக்ஷண்யம் அது. ஸர்வத்தையும் யுகபத் ஸாக்ஷாத்கார ஸமர்த்தனை யிருக்கிற இருப்பு அது. ரக்ஷகத்வம் அது. ஏதென்று பேசித் தலைக்கட்டுவன்?

ஆறாம்பாட்டு. "எங்குலக்கவோதுவன்" என்றார்; வேதங்கள் நம்மைப் பேசா நின்றனவே. உமக்குப் பேசத் தட்டுஎன்? என்ன. 'அவையும் இவ்வள வன்றோ செய்தது' என்கிறார்.

ஓதுவாரோத்தெல்லாம் எவ்வுலகத்துஎவ்வெவையும் *
சாதுவாய்நின்புகழின் தகையல்லால்பிறிதில்லை *
போதுவாழ்புனந்துழாய்முடியினாய் * பூவின்மேல்
மாதுவாழ்மார்பினாய் என்சொல்லியான்வாழ்த்துவனே. (6)

[ஓதுவாரோத்தெல்லாம்] ஓதுவாரென்கையாலே அதிகாரி வைவித்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [ஓத்தெல்லாம்] ருகாதி சதுர்வேதங்களும், ஆக, அத்யேத்ருபேதத்தாலே சாகாபேதங்களாய்க்கொண்டு பிரியுண்ட வேதங்களெல்லாம். [எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்] எல்லாலோகங்களிலுமுண்டான வெல்லாம். ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் ப்ரஹ்மலோகத்திலும் அங்குள்ள புருஷர்களுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யங்களுக்குத் தக்கபடியே அவையும் பரந்திருக்குமிறே; ஸ்ரீராமாயணமென்றால, ப்ரஹ்மலோகத்தில் அநேகம் க்ரந்தமா யிருக்கச் செய்தே, இங்கு இருபத்துநாலாயிரமா யிராநின்றது. [சாதுவாய்] சப்தத்துக்கு ஸாதுத்வமாவது அர்த்தத்துக்கு போதகமாயிருக்கை, அன்றியே, சாதுவான புகழென்று குணவிசேஷணமாகவுமாம். [சாதுவாய் நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை] உன்னுடைய கல்யாணகுணவிஷயமான இத்தனைபோக்கிப் புறம்புபோயிற்றில்லை; விஷயந்தன்னை எங்குமொக்க விளாக்குலை கொண்டதுமில்லை. (வர்ஷபிந்தோரிவாப்தௌ ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத்மலாப:) என்னுமாபோலே கடலிலே ஒருவர்ஷபிந்து விழுந்தால் கடலை எங்கும் வ்யாபிக்க மாட்டாதே, தன்ஸத்பாவத்துக்கும் அழிவில்லையிறே.

[போது இத்யாதி] வேதங்களுங்கூட ஏங்குவது இளைப்பதாகா நிற்க, நான் இச்சேர்த்திக்குப் பாசுரமிட்டு ஏத்தவோ? பூவையுடைத்தாய், தன்னிலத்திலே நின்றாற்போலே செவ்விபெற்று வாழா நின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருவபிஷேகத்திலே யுடையவனே! திருத்துழாய் பூமுடிசூடி வாழாநிற்கிறது; இவ்வொப்பனை என்னாலே பேசலாயிருந்ததோ? [பூவின்மேல் இத்யாதி] பிராட்டிபிரிந்திருக்கிலிறே வைத்த வளையம் சருகாவது. இவ்வொப்பனையை ஒப்பனையாக்கும் அவளோட்டைச் சேர்த்திதான் என்னாலே பேசலாயிருந்ததோ? தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார் பூஅடி கொதித்துப் போந்து வர்த்திக்கும் மார்வையுடையவனே! பிராட்டி பெருமாளைக் கைப்பிடித்த பின்பு பிறந்தகமான ஸ்ரீமிதிலையை நினைக்குமன்றாயிற்று, இவளும் இம்மார்வை விட்டுப் பிறந்தகமான தாமரையை நினைப்பது. [என்சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே] இவ்வொப்பனைக்கும் இச்சேர்த்திக்கும் என்னாலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாயிருந்ததோ? ... . (6)

ஏழாம்பாட்டு. 'வேதங்கள் கிடக்கிடும்; வைதிகபுருஷர்களென்று சிலருண்டே அவர்கள் நம்மை யேத்தக் குறையென்?' என்ன, 'அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு' என்கிறார்.

வாழ்த்துவார்பலராக நின்னுள்ளேநான்முகனை *
மூழ்த்தநீருலகெல்லாம் படையென்றுமுதல்படைத்தாய் *
கேழ்த்தசீர்அரன்முதலாக் கிளர்தெய்வமாய்க்கிளர்ந்து *
சூழ்த்தமரர்துதித்தால் உன்தொல்புகழ்மாசூணாதே. (7)

[வாழ்த்துவார்பலராக] 'ஆனால்தான் வந்ததென்? வேதங்களில் அவர்கள் செய்த ஏற்றம் என்?' என்றும் பட்டர் அருளிச்செய்வது. அன்றிக்கே, வாழ்த்துவார் பலருண்டாகைக்காக என்னுதல். [நின் இத்யாதி] உன்னுடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே, சதுர்முகனை, 'கடல்சூழ்ந்த பூமியையெல்லாம் உண்டாக்கு' என்று முதல்படைத்தாய். மூழ்த்தநீரிலே ஏகார்ணவத்திலே, லோகங்களை உண்டாக்கென்று சதுர்முகனை உண்டாக்கினாய் என்னவுமாம்; உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான சதுர்முகனாலே ஸ்ருஷ்டரானவர்கள் உன்னை ஏத்தவென்று ஒரு பொருளுண்டோ?

'ஆனால் இவர்களையொழிய ஜ்ஞாநாதிகரான ருத்ராதிகளையுங் கூட்டிக் கொண்டாலோ?' என்ன, 'அவர்களுக்கும் நிலமன்று' என்கிறது, மேல். [கேழ்த்த] இப்பங்களத்தைவிட்டுக் கால் கடியரானவர்கள் ஏத்தப்புக்கால் எல்லை காணப்போமோ? கிளர்ந்த சீருண்டு ஜ்ஞாநாதிகுணங்கள்; அவற்றையுடையனான ருத்ரன் தொடக்கமாக ஈச்வரனோடு மசக்குப்பரலிடலாம்படி கிளர்ந்த தேவதைகள், முசுகுவாலெடுத்தாற்போலே கிளர்ந்து. ஒருவர் சொன்னவிடம் ஒருவர் சொல்லாதே ஓரோப்ரயோஜகங்களிலே மிகைத்த ஆயுஸ்ஸுக்களையுடையரா யிருக்கிறவர்கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் உன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுணங்கள் மாசூணாதோ? 'இவர்கள் ஏத்துமளவோ இவன் குணங்கள்?' என்ற அவ்வழியாலே அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டாதோ? .... (7)

எட்டாம் பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில், ருத்ரன் தொடக்கமானார் ஏத்தமாட்டார்களென்றதாய், இப்பாட்டில் 'அவன் தனக்குங்கூட ஜநகனான ப்ரஹ்மா ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் அதுவும் உனக்கு அவத்யமாம்' என்பாருமுண்டு: 'அவனையும் கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லிற்றாய். இதில் உபயபாவனையுமுடைய இவனைப்போலன்றியே கேவலம் ப்ரஹ்மபாவனையேயாயிருப்பானொரு ப்ரஹ்மாவை உத்ப்ரேக்ஷித்து, அவன் ஏத்தினாலும் தேவர்க்கு அவத்யமா மித்தனையன்றோ? என்கிறார்' என்று பட்டர் அருளிச் செய்யும்படி.

மாசூணாச்சுடருடம்பாய் மலராது குவியாது *
மாசூணாஞானமாய் முழுதுமாய் முழுதியன்றாய் *
மாசூணாவான்கோலத்து அமரர்கோன் வழிப்பட்டால் *
மாசூணா உனபாத மலர்ச்சோதிமழுங்காதே * (8)

[மாசூணாச் சுடருடம்பாய்] ஹேயப்ரத்யநீகமாய் சுத்தஸத்வமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையையாய். [மலராது குவியாது] "அரும்பினையலரை" என்னும்படியா யிருக்கும்; (யுவா குமார:) என்கிறபடியே, ஏககாலத்திலே இரண்டு அவஸ்தையும் சொல்லலாயிருக்கை; (ஸதைகரூபரூபாய) என்கிறபடியே, க்ஷயவ்ருத்திகளின்றிக்கே யிருக்கு மென்றுமாம். [மாசூணா ஞானமாய்] ஒரு ஹேதுவாலே மாசேறக்கடவதல்லாத ஜ்ஞாநத்தை யுடையையாய். 'மலராது குவியாது' என்கிறது, கீழும் மேலும் அந்வயிக்கக்கடவது. ஸம்ஸாரிகள் கர்மநிபந்தநமாகப் பரிக்ரஹித்த தேஹத்

துக்கு வரக்கடவதான ஸ்வரூபாந்யதாபாவமும் இல்லை, இவன் திருமேனிக்கு; அவர்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு வரக்கடவதான ஸ்வபாவாந்யதாபாவமும் இல்லை, இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு என்கை, [முழுதுமாய்] அநுக்தமான குணங்களை யுடையையாய். [முழுதுமாய்] ஜகச்சரீரனாய் நிற்கும் நிலை, [முழுதியன்றாய்] "வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்" என்றதின் அநுவாதமாய், எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்தாய் என்றபடி. [மாசூணா இத்யாதி] (சதுர்முகாயு:) இத்யாதி; அப்படிப்பட்ட அமரர்கோன், உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், அவனும் அடிக் கழிவு செய்தானாய்விடு மித்தனை. ஆழ்வார்களேயிறே அவனடி யறிந்து மங்களா சாஸநம் பண்ணுவார். திரோதாநஹேதுவில்லாத ஜ்ஞாநாதி பூஷணங்களை யுடையானொரு அமரர்கோனை உண்டாக்குவது, 'உத்ப்ரேக்ஷிதனான ப்ரஹ்மா' என்கைக்கு நிதாநம் இது; இவ்வருகில் ப்ரஹ்மாவுக்குத் தன் அதிகாராவஸா நத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்குத் திரோதாந முண்டிறே; இவனுக்கு அதின்றிக்கே யிருப்பது. வழிபடுகைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுகிற கோலமாகையாலே அதுக்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநத்திலே கிடக்கு மித்தனையிறே, அப்படி யிருக்கிற அமரர்கோன்தான் உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், ஒரு ஸம்ஸர்க்கத்தால் மாசூணக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற உன் திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது, 'இவனேத்துமளவே இத்திருவடிகள்' என்று மழுங்காதோ? தம்முடைய சேஷத் வாநுரூபமாக, உன் திருமேனியென்னாதே 'உன்பாதம்' என்கிறார். .... (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு. மேன்மைதானே பேசவொண்ணாதென்கைக்கு நீர்மை தானோ பேச்சுக்கு நிலமாயிருக்கிறது? என்கிறார்.

> மழுங்காதவைந்நுதிய சக்கரநல்வலத்தையாய் *
> தொழுங்காதற்களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்துதோன்றினையே *
> மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் *
> தொழும்பாயார்க்களித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே. (9)

[மழுங்காத] சத்ருசரீரங்களிலே படப்படச் சாணையிலே யிட்டாற்போலே புகர்பெற்று வாராநிற்குமாயிற்றுத் திருவாழி. மழுங்கக்கடவதன்றியே கூரிய முனையையுடைய திருவாழியை, "வடிவார் சோதிவலத்துறையும்" என்னும் படியே வலவருகே யுடையையாய், [நல்வலத்தையாய் தோன்றினையே] கையில் திருவாழியிருந்தது அறிந்திலன்; அறிந்தானாகில், இருந்தவிடத்தே இருந்து அத்தை யேவிக் கார்யங்கொள்ளலாமிறே. ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டவாறே தன்னை மறந்தான். நினைத்தாலும் இருந்தவிடத்திலேயிருந்து து:கநிவ்ருத்தி பண்ணவொண்ணாது; தொழுங்காதல்களிறாயிற்று: கையுந்திருவாழியுமான அழகு காண ஆசைப்பட்டிருக்கிறவனாயிற்று இவன். [காதல் களிறு] 'சதுர்த் தந்தி' என்னுமாபோலே. காதல் இதுக்கு நிரூபகமாயிருக்கை. [அளிப்பான்] இதின்கையில் பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொள்ளுகைக் காக. [புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே] ஸங்கல்பத்துக்கு முற்பட்டாயிற்று திருவடி வேகமிருப்பது; அவன் வேகம் போராமல் அவனையும் இடுக்கிக்கொண் டிறே வந்து விழுந்தது. [தோன்றினையே] இடர்ப்பட்டார் தாமாய். தமக்குத் தோற்றினாற்போலேகாணும் இருக்கிறது. [மழுங்காத ஞானமே படையாக] 'திருவாழியை மறந்தான்' என்கைக்கு, அதிலும் அண்ணிய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞா நத்தையோ நினைக்கிறது? அநேக கார்யங்களிலே ஏவாநின்றாலும் மழுங்கக் கடவதன்றியே புகர்பெற்று வாரா நின்றுள்ள ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநமே கருவி யாகத் திருநாபீகமலத்தை அடியாக வுடைத்தான ஸம்ஸாரத்தில். [தொழும்

பாயார்க்கு] சேஷபூதரானர்க்கு. மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு மழுங்காத ஞானமே படையாக அளித்தால் உன்சுடர்ச்சோதி மறையாதே; இருந்தவிடத்தே யிருந்து ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநத்தாலே ரக்ஷித்தாயாகில், 'ஆனையிடர்ப்பட்ட மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய உணர்த்தியற்று வந்து விழுந் தான்' என்கிற நிரவதிகதேஜஸ் இழந்ததேயன்றோ? 'மறையாதே' என்ற இதுக்கு 'மறையும் மறையும்' என்று சிற்றுட்கொண்டான் வார்த்தை .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. வேதைகஸமதிகம்யனுய் ஸர்வேச்வரனுயிருந்த உனக்கு. த்வத்ஸ்ருஷ்டராய் உன்னுலே லப்தஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் 'ஈச்வரன்' என்று அறிந்தேத்த இருக்குமது விஸ்மயமோ? என்கிறுர்.

மறையாயநால்வேதத்துள் நின்றமலர்ச்சுடரே *
முறையால்இவ்வுலகெல்லாம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்தாய் *
பிறையேறுசடையானும் நான்முகனும் இந்திரனும் *
இறையாதல்அறிந்தேத்த வீற்றிருத்தல் இதுவியப்பே. (10)

[மறையாய] ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதிருபகுருதே ஸேதிஹாஸை: புராணைர் ந்யாயை ஸ்ஸார்த்தம் த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வபாக: ஊர்த்வோபாக ஸ்த்வதீஹாகுணவிபவ பரிஜ்ஞாபனைஸ் த்வத் பதாப்தௌ வேத்யோ வேதைச்ச ஸர்வைரஹமிதி பகவந் ஸ்வேநச வ்யாச கர்த்த.] மறை என்றும், வேதம் என்றும் இரண்டு படியாகச் சொல்லுகிறது பாஹ்யராய் நாஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன்படிகளை மறைக்கையாலும், ஆஸ்தி கராயிருப்பார்க்குத் தன் அர்த்தத்தை வெளியிட்டுக் காட்டுகையாலும்: பூர்வ பாகம் ஆராதநஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதாய், உபரிதநபாகம் ஆராத்யஸ்வ ரூபத்தைச் சொல்லுகிறதாய், (வேதைச்சஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:) என்கிற படியே ஸகல வேதங்களும் தன்னையே ப்ரதிபாதிக்கும்படியாயிருக்கையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. வேதங்களிலே ஸர்வாதிகனுகவும் நிரதிசய போக்யனுகவும் ப்ரகாசிக்கிறவனே! [முறையால் இத்யாதி] வேதங்கள்தான் ப்ரதிபாதிப்பது இவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையாயிற்று. [முறையால்] ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியாலே என்னுதல், பர்யாயேண என்னுதல்: கரணகளேபர விதுரமாய் போகமோக்ஷசூந்யமுமாய்க் கிடந்தவன்று இவற்றை யுண்டாக்கி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை ப்ரளயங்கொள்ள மஹாவராஹமாய் இடந்து, திரிய ப்ரளயம்வர வயிற்றினுள்ளே வைத்து நோக்கி, பின்னை வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து. மஹாபலிபோல்வார் பருந்து இருய்ஞ்சிறைற்போலே அபஹரிக்க, எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணங்களையும் பண்ணின வனே! விஷமஸ்ருஷ்டிக்கு அடியான கர்மவிசேஷமிறே சேதநர் பண்ணிவைப் பது: யௌகபத்யம் அநுக்ரஹகார்யமென்கை; [பிறையேறு சடையானும் இத்யாதி] ஜடை கழற்ருதே ஸாதக வேஷத்தோடே யிருக்கச்செய்தே, கலா மாத்ரமான சந்த்ரனை தரித்துக்கொண்டு ஸுகப்ரதாநனு யிருக்கிற ருத்ரனும், அவனுக்குங்கூட ஜநகனை சதுர்முகனும், இவர்களோடொக்க எண்ணலாம்படி யிருக்கிற இந்த்ரனும். நீ ஸ்வாமியான முறையறிந்து ஏத்த அத்தாலே உன் னுடைய வ்யாவ்ருத்திதோற்ற இருந்தாயென்றுல் இது உனக்கு விஸ்மயமோ? ஒருவன் ஒரு குழமணனைப் பண்ணி, அதின் கழுத்திலே காக்கைப் பொன்னைத் தொற்றி, அதின் தலையிலே காலைவைத்து, 'இது என்னை வணங்கிற்று' என்று இறுமாந்திருக்குமாபோலே "நன்மைப் புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி" என்கிறபடியே உன்னுலே மணையப்பட்ட ப்ரஹ்மாவும், அவனுலே ஸ்ருஷ்டரான

இவர்களும் உன்னை யேத்த, அத்தாலே இறுமாந்திருந்தா யென்றால் இது உனக்கு ஏற்றமோ? ஹாஸ்யமாய்த் தலைக்கட்டுமத்தனை யன்றோ? .... (10)

நிகமத்தில். இத்திருவாய்மொழிதானே இதுகற்றாரை உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை ஸாம்ஸாரிகமான ஸகலதுரிதத்தையும் போக்கும் என்கிறார்.

வியப்பாயவியப்பில்லா மெய்ஞ்ஞானவேதியனை *
சயப்புகழார்பலர்வாழும் தடங்குருகூர்ச்சடகோபன் *
துயக்கின்றித்தொழுதுரைத்த ஆயிரத்துள்இப்பத்தும் *
உயக்கொண்டுபிறப்பறுக்கும் ஒலிமுந்நீர்ஞாலத்தே. (11)

[வியப்பாயவியப்பில்லா] வேறு சில வ்யக்திகளிலே கண்டால் விஸ்மய ஹேதுவாயிருக்குமவையடைய, இவன்பக்கலிலே கண்டால் ப்ராப்தமாயிருக்கும். ஒருவனுக்கு நாலுபசுக் கொடுத்தால் அது விஸ்மயஹேதுவாயிருக்கும்; பெருமாள் செய்தார்' என்றவாறே ப்ராப்தமாயிருந்ததிறே. ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணிக் கையொழிந்தவளவிலே 'த்ரிஜடன்' என்பானொரு ப்ராஹ்மணன் வர, அப்போது ஒன்றுந்தோற்றாமையாலே 'உனக்கு வேண்டும் பசுக்களை அடித்துக் கொண்டுபோ' என்ன, தண்டைச் சுழற்றியெறிந்து, அதுக்கு உட்பட்ட பசுக்களையடைய அடித்துக்கொண்டுபோனானிறே. [மெய்ஞ்ஞான வேதியனை] யதாபூதவாதியான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட உத்கர்ஷத்தையுடையவனை. [சயம் இத்யாதி] "இங்கின்றநீர்மை யினியா முறாமை" என்ற இவர் தம்மைப் போலே ஸம்ஸாரத்தை ஜயிக்கையால் வந்தபுகழையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலரும் ஆழ்வாரையனுபவித்து வர்த்திக்கைக்கு ஈடான பரப்பையுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். [துயக்கின்றி] துயக்காவது மனந்திரிவு. ஸம்சய விபர்யய ரஹிதமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தும், [ஒலிமுந்நீர்ஞாலத்தே உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்] ஒலியையுடைத்தான முந்நீரையுடைய பூமியிலே (அஸந்நேவ) என்று அஸத்கல்பரானவர்களை (ஸந்தமேநம் ததோவிது:) என்று உஜ்ஜீவிப்பித்து விரோதிகளையும் போக்கும். அராஜகமான தேசத்தில் ராஜபுத்ரன் தலையிலே முடியை வைத்து விலங்குவெட்டி விடுமாபோலே, அழகர் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்திலே அந்வயித்துப் பின்னை தத்விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொடுக்கும்.

முதற்பாட்டில், அழகருடைய திருவணிகலன்களுக்கும் திருமேனிக்கும் உண்டான ஸௌகடிதத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; இரண்டாம்பாட்டில் அதுக்கு நாட்டார் த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லுமவையெல்லாம் உனக்கு அவத்யத்தை விளைக்கு மென்றார்; மூன்றாம் பாட்டில் 'நாட்டாரைவிடும், மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற நீர் சொல்லீர்' என்ன 'என்னாற் சொல்லி முடியாது' என்றார்; நாலாம்பாட்டில் 'இப்படி விலக்ஷணனாய் நிரதிசய போக்யனாயிருக்கிற உன்னை நாட்டார் இழந்துபோம்படி அவர்களை மதிவிப்ரமங்களைப்பண்ணினாய்' என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில் 'நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரல்லீரோ? உம்மால் பேசவொண்ணாமைக்கு குறையென்?' என்ன, 'என்னை வ்யாவ்ருத்த னாக்கினவோபாதி உன்னை ஸாவதியாக்கிற்றில்லையே' என்றார்; ஆறாம்பாட்டில் 'வேதங்களும் நீருங்கூடப் பேசினாலோ?' என்ன, 'அவையும் உன்னைப் 'பரிச்சேதிக்கமாட்டாது' என்றார்; ஏழாம் பாட்டில் 'வேதங்கள் கிடக்கிடும்; வைதிகபுருஷர்களென்று சிலருண்டே, அவர்கள் ஏத்தக்குறையென்?' என்ன, 'அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு' என்றார்; எட்டாம் பாட்டில் கர்மபாவனையின்றிக்கே ப்ரஹ்மபாவனை

யேயா யிருப்பானொரு ப்ரஹ்மாவை உத்ப்ரேக்ஷித்து அவனேத்திலும் தேவர்க்கு அவத்யம்; என்றூர்; 'ஒன்பதாம் பாட்டில் 'மேன்மை பேச வொண்ணுது' என்கைக்கு 'நீர்மையோதான் பேசலாயிருக்கிறது' என்றூர்; பத்தாம் பாட்டில் 'உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஜ்யரான இவர்கள் உன்னை யேத்துகையாவது உனக்கு அவத்யமன்றோ?' என்றூர்; நிகமத்தில் 'இத்திருவாய் மொழிதானே ப்ராப்யத்தைத் தரும்' என்றூர். .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

முடியார் திருமலையில் மூண்டுநின்றமாறன் *
அடிவாரந் தன்னிலழகர் *—வடிவழகைப்
பற்றி முடியுமடியும் படிகலனும் *
முற்று மனுபவித்தான் முன். (22)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
எம்பெருமானர் திருவடிகளே சரணம். சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி—முந்நீர்ஞாலம்: ப்ரவேசம்

பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, சீராமப்பிள்ளை 'இவர் பரத்வாநுபவத்தை யாசைப்பட்டு, அது ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனல் அநுபவிக்குமதாய் நோவுபடுகிறூரல்லர்; அவதாரங்களில் அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, 'பிற்பாடரானேம்' என்று நோவுபடுகிறூரல்லர்; உகந்தருளின நிலங்களிலேயாய், அதுதன்னிலும் திருமலையிலேயாகில் அநுபவிக்க இழிந்தது, பின்னை மேன்மேலென் அநுபவிக்குமதொழிய இவர் இழந்து நோவுபடுகைக்கு காரணமென்?' என்று கேட்க, 'ப்ரவ்யூஹ விபவங்களோடு அர்ச்சாவதாரத்தோடு வாசியற தர்மைக்யத்தாலே விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமாயிருக்கும்; குறைந்துதோற்றுகிற விடம் ப்ரதிபத்தாக்களுடைய ப்ரதிபத்திதோஷத்தாலே. கடலருகே போகாநின்றால் தன்கண்ணாலே முகக்கலாமளவிறே காண்பது; அப்படியே அழகருடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவிக்கப் புக்கவிடத்தில் விளாக்குலை கொண்டு அநுபவிக்கலா யிருந்ததில்லை; பெருவிடாய்ப்பட்டவன், சேர்ந்த குளிர்ந்த தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமா யிருக்க, ஆஸ்யம் பிஹிதமானல் துடிக்குமாபோலே விஷயமும் ஸந்நிஹிதமாய் விடாயும் மிக்கிருக்கச் செய்தே, அபரிச்சிந்நவிஷய மாகையாலே பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கவொண்ணுதொழிய 'இது விஷய தௌர்ஜந்யத்தாலே வந்தது' என்று அறியமாட்டாதே, தம்முடைய கரணஸங்கோச நிபந்தநமாக வந்ததென்று அநுஸந்தித்து,'அவன் தான் முதலிலே இத்தைக் கழித்துத் தன்னையனுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினன்; ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே தான் வந்து அவதரித்தான்; அதுக்குமேலே அந்தர்யாமிரூபேண நின்று ஸத்தாதிகளை நிர்வஹித்தான்; அவன் இப்படி உபகாரபரம்பரைகளைப் பண்ண, நான் அவற்றையெல்லாம் அஸத்ஸமமாக்கிக்கொண்டேன்; இனி நான் அவனைக்கிட்டுகையென்று ஒன்று உண்டோ? என்று நிர்மர்யாத வ்யஸந ஸாகராந்தர்நிமக்நராய் 'முடிந்தேனே யன்றோ' என்று இவர் சோகிக்க, 'நீர் கரணஸங்கோசத்தாலே வந்தது என்று சோகிக்கவேண்டா; கரணஸங்கோசமில்லாதாரும் நம்மை அநுபவிக்குமிடத்தில் இப்படியேகாணும் படுவது' என்று இவரிழவைப் பரிஹரிக்கக்கோலி, 'நீர் நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறுகைக்கு ஈடாக வடக்கில் திருமலையிலே நின்றோம்; அங்கே கிட்டி அநுபவியும்' என்று தான் அங்குநிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய்த் தலைக்கட்டுகிறூர்.

தெற்குத்திருமலையிலே நிற்கிறநிலையை அநுபவிக்கக் கோலிப்பெறாதே நோவுபட்ட இவரை வடக்குத்திருமலையில் நிற்கிற-நிலையைக் காட்டி ஸமாதாநம் பண்ணினபடி என்னென்னில்; முலைவேண்டியழுத ப்ரஜைக்கு முலையைக் கொடுத்துப் பரிஹரிக்கு மித்தனையிறே, 'இன்னமுலையைத் தரவேணும்' என்று அழுதால் அம்முலையையே கொடுத்து ஆற்றவேண்டாவோ? என்னில்; வேண்டா; இவர்தாம் வழிதிகைத்தலமருகையாலே 'அதுவே வேணும்! அதுவன்று இது' என்கிற தெளிவில்லையாயிற்று. இன்னமுந்தான், ஒருவஸ்து தானே ஒருபோது தாரகமாய், மற்றைப்போது அதுதானே பாதகமாகக் காணாநின்றோமிறே: ஆமத்தில் பாதகமான சோறுதானே அது கழிந்தவாறே தாரகமாகா நின்றதிறே; இவர்க்கு இன்னது இன்னபோது தாரகமாம், இன்னது இன்னபோது பாதகமாம் என்று தெரியாது; குணவிஷ்காரத்தாலே தரிப்பித்துக் கொண்டு போருகிற ஈச்வரனுக்கும் தரித்த இவருக்கும் தெரியுமத்தனை இதுதான். ஆரியர்களிழந்த ம்லேச்சபூமியிலுள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற நீர்மையிறே அங்கு: கானமும் வானரமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்த நீர்மையுண்டிறே இங்கு. .... *

முதற்பாட்டில் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, உன்னை வழிபடுகைக்கு உடலாகக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்துவிட்டாய் நீ; நான் அவற்றை இதர விஷயப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தப்பட்டுப் போனேன்; இங்ஙனே யிருக்கிற நான் உன்னை வந்து கிட்டுவதொரு நாள் சொல்லவேணும் என்கிறார்.

முந்நீர்ஞாலம்படைத்த எம்முகில்வண்ணனே *
அந்நாள்நீதந்த ஆக்கையின் வழி உழல்வேன் *
வெந்நாள் நோய்வீய வினைகளைவேரறப்பாய்ந்து *
எந்நாள்யானுன்னை இனிவந்துகூடுவனே. (1)

[முந்நீர்] ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலமென்று சொல்லுகிறவற்றை, (அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ) என்று முற்பட ஜலஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, பின்பிறே அண்ட ஸ்ருஷ்டிதான் பண்ணிற்று. [ஞாலம் படைத்த] விசித்ரமாக ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின. தயநீயதசையைக் கண்டு, 'இவை கரணகளேபரங் களைப் பெற்றுக் கரைமரஞ் சேரவேணும்' என்று தயாபரதந்த்ரனாய் ஸ்ருஷ்டித்த படி; [எம்முகில் வண்ணனே] அவன் ஸர்வவிஷயமாக உபகரிக்கச் செய்தே, 'மதர்த்தம்' என்றிருக்கிறார் இவர். ஒருவன் ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணி வர்ஷிப்பிக்க நாடு வாழ்ந்துபோமாபோலே, அவன் எனக்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டி யைப் பண்ணினான்; நாடு வாழ்ந்துபோயிற்று என்று இருக்கிறார். ஸர்வவிஷய மாக உபகரித்தபடியும், ப்ரத்யுபகாரங்கொள்ள இராமையும் பற்ற 'முகில் வண்ணனே' என்கிறார். [அந்நாள்] கரணகளேபரவிதுரமாய் தமோபூதமாய், தயநீயதசையை ப்ராப்தமாய்க் கிடந்த அந்நாள். [நீ] இத்தசையிலே (ஏகாகீ நரமேத) என்று இழவு உன்னதாய் முகங்காட்டின நீ. [தந்த] திருவடிகளிலே தலைசாய்த்து உன்னைப் பெறுகைக்கு உறுப்பாக உடம்பை யுபகரித்த, [நீதந்த] பரமதயாளுவான நீ தந்த, இவை அர்த்திக்கச் செய்கை யன்றிக்கே. தன் தயையாலே தந்த இத்தனை. (துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:) (மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய) இத்யாதி. 'இத்தை உபகாரமாகச் சொல்லுகிறதென்? கர்மாநுகுண மாயன்றோ ஸ்ருஷ்டி இருப்பது' என்னில்; ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித் தாகிலும், யௌகபத்யம் அநுக்ரஹகார்யம்; (அசிதவிசேஷிதாந் ப்ரலய ஸீமநி ஸம்ஸ்ரத; கரணகலேபரைர் கடயிதும் தயமாநமநா:) என்னக்கடவதிறே:

ஓரோ காலங்களிலே சிறைவெட்டிவிடுமாபோலே தன் தயையாலே உண்டாக்கு மத்தனையிறே. [ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்] நீ ஒன்றை நினைத்துத் தந்தாய்; நான் அதின் வழியே போந்தேன், 'தெப்பத்தை நூக்கிப்போய்ப் பெருமாளை யநுபவிக்கலாயிருக்க, 'சரீரம் பாங்கன்று' என்று நீர் வாக்காலே போய்க் கடலிலே புகுவாரைப் போலே, இதர விஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொண்டேன்' என்றார் எம்பார். [வெந்நாள்] ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற இருப்பு, பிராட்டி லங்கையிலே யிருந்தாற்போலே தோற்றா நின்றது காணும் இவர்க்கு. பகவத்விச்லேஷத்தோடே யிருக்கையாலே, நெருப்பையெறட்டினாற்போலே இராநின்றதாயிற்று நாள். [நோய்] பிறவி. ஸ்ரீ பரதாழ்வானுடைய நோய் சாதுர்த்திகமாயிராதே. ராமவிரஹத்தாலேயாயிருக்குமே; அப்படியே இவர் நோயும் ப்ரஸித்தங்காணும். [வீய] முடிய. [வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து] (ராக்ஷஸாநாம் க்ஷயம் க்ருத்வா ஸூதயித்வாச ராவணம். லங்காமுந்மூலிதாம் க்ருத்வா கதா த்ரக்ஷ்யதி மாம் பதி:) (என்கிறபடியே இவரும் மநோரதித்து) விச்லேஷவ்யஸநத்துக்கு அடியான அவித்யாதிகளை வாஸனையோடே போக்கி. 'பாய்ந்து' என்று சினம் தோற்றுகிறது, ஒரு ஸர்வசக்தி செய்யுமத்தை நான் செய்யவோ? [எந்நாள்] எனக்கு 'இப்போதே பெறவேணும்' என்னும் அபேக்ஷையில்லை. 'இன்ன நாள் பெறக்கடவை' என்று ஒரு நாளிட்டுத் தர அமையும்; (பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே) என்னுமாபோலே. [யான்] நீ தந்த உபகரணங்களை இதர விஷயப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்ட நான். [உன்னை] 'நான் விளைத்துக்கொண்ட அநர்த்தத்துக்குப் போக்கடி சொல்லாய்' என்று வளைக்கலாம்படி யிருக்கிற உன்னை. [இனி] நீ தந்த கைம்முதலை யழித்துக்கொண்ட பின்பு. [இனி வந்து கூடுவனே] 'இனி வந்துகிட்டுகை என்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்று நிராசராகிறார்' என்று முன்புள்ள முதலிகள்: எம்பெருமானார் 'நிராசரானால் பின்னை முடிவாரொருவர்; ஒன்பதாம் பாட்டில் நிராசராக, பத்தாம் பாட்டில் அவன் வந்து ஸமாதாநம் பண்ணினுகை அமையும்' என்று அருளிச் செய்வர். 'நான் வந்து உன்னைக் கிட்டுவேனுகை நீ பார்த்து வைத்த நாளைச் சொல்லாய்' என்கிறார். ... (1)

இரண்டாம் பாட்டு, 'உம்முடைய உடம்புகொண்டு நாம் இருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டமாட்டிற்றிலீராகில், நம்முடம்பைக் கொண்டு நீர் இருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டினோமே; வாமநவேஷத்தைக் கொண்டு மஹாபலி முன்னே வந்து நின்றோமே; அங்கே கிட்டமாட்டிற்றிலீரோ?' என்ன, 'அதுக்குந் தப்பினேன்' என்கிறார்.

வன்மாவையமளந்த எம்வாமனா! * நின்
பன்மாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்றயான் *
தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து *
நின்மாதாள் சேர்ந்து நிற்பது எஞ்ஞான்றுகொலோ * (2)

[வன்மாவையமளந்த] அவன் தானே தன்னைக் கொண்டுவந்து காட்டின விடத்திலும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றிக்கேயிருந்த பூமியிறே. ஆஸுரப்ரக்ருதியான மஹாபலிக்கு உள்ள இரக்கமும் இல்லையிறே; சுக்ராதிகள் விலக்கச் செய்தேயும் அவர்கள்வழி போயிற்றிலனிறே அவன். மஹாபலிமிடுக்காலே புக்குஅளக்க அரிதான பூமியென்னுதல்; இப்படி வன்மையை யுடைத்தான மஹாப்ருதிவியை அளந்த. வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றைநிலமகள்

பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொண்டுகிடீர் காடும் மலையுமான பூமியை அளந்தது என்னுதல். ஸம்ஸாரிகளுடைய நெஞ்சில் வன்மையைச் சொல்லுதல், பூமியினுடைய காடிந்யத்தைச் சொல்லுதல், மஹாபலி தோள்மிடுக்காலே ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்க அரிதான வன்மையைச் சொல்லுதல். [எம்வாமன] அபஹ்ருத ராஜ்யனை இந்த்ரனுக்காகவல்ல; வாமநாவதாரமும் மதர்த்த மென்றிருக்கிறார். [நின்] (மம மாயா துரத்யயா) என்று சொன்ன இது எனக்கு ஒருவனுக்கும் பலித்துவிட்டது. [பன்மாமாயம்] மாயமென்கிறது மூலப்ரக்ருதியை: பன்மையாவது என்? என்னில்,—கார்யகதமான தேவாதி நாநாத்வத்தைக் காரணத்தேயேறிட்டுச் சொல்லுகிறதாதல்: அன்றிக்கே, குணத்ரயங்களுக்கு ஆச்ரயமாயிருக்கையாலே குணபேதங்களையிட்டுப் பலவாகச் சொல்லுதல். [பல்பிறவியில்] ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தநமாகவிறே அநேக ஜந்மங்கள்தான் உண்டாகிறது. அவற்றிலே [படிகின்ற] தறைகாணாதே அவகாஹிக்கிற. 'விழுகின்ற' என்னாதே, 'படிகின்ற' என்கிறது இவ்வநர்த்தத்திலே வெறுப்பின்றிக்கே பொருந்தியிருக்கை. வர்த்தமாந நிர்த்தேசத்தால் இன்னம் தறைகண்டதில்லையென்கை. [யான்] ஸம்ஸாரபாந்தனான நான். [தொன்மா இத்யாதி] இச்சேதநனுள்ளவன்றே உண்டாய், அநுபவித்தாலும் நசியாததாய் ஈச்வரன் போக்குமன்றும் ஒரு நிலை நின்று போக்கவேண்டும்படி ப்ரபலமாய், ஒன்றோடொன்று அநுபந்தித்துத் தான் குவாலாயிருக்கிற பாபத்தை வாஸனையோடே போக்கி. தொடர் என்று விலங்கு. [நின்மாதாள் சேர்ந்து] பரமப்ராப்யமாய் நிரதிசயபோக்யமாயிருக்கிற திருவடிகளைக் கிட்டி, [நிற்பது] பறக்கிறதொன்றிலே பாரம் வைத்தாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே, நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத்ஸமாச்ரயணம். (அத ஸோபயங்கதோ பவதி) என்னக்கடவதிறே. [நிற்பதென்ஞான்றுகொலோ] அது என்றாலாகவற்றோ? (அபீதாநீம் ஸகாலஸ்ஸ்யாத்) என்னுமாபோலே. 'இந்நாள்' என்று ஓரவதி பெற்றதாகில், இன்று பெற்றத்தோடொக்குமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். .... (2)

மூன்றாம் பாட்டு. 'வாமநாவதாரம் முற்காலத்திலே யாகையாலும், நீர் பிற்பாடராகையாலும் இழந்து அங்குக் கிட்டப்பெற்றிலீராகில், ஒருத்தியுடைய மங்களஸூத்ரத்துக்காகப் பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்து திரிந்தோமே; அங்கே வந்து கிட்டமாட்டிற்றிலீரோ?' என்ன, 'அங்குந் தப்பினேன்' என்கிறார்.

கொல்லாமாக்கோல் கொலை செய்து பாரதப்போர் *
எல்லாச் சேனையும் இருநிலத்து அவித்த எந்தாய் *
பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறு *
சொல்லாய் யான் உன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சியே. * (3)

[கொல்லா] துர்யோதநனும் அர்ஜுநனுமாக க்ருஷ்ணன் பள்ளிகொண்டருளாநிற்கச்செய்தே படைத்துணை வேண்டி வந்து, துர்யோதநன் திருமுடிப் பக்கத்திலேயிருந்தான்; அர்ஜுநன் திருவடிகளின் பக்கத்திலே யிருந்தான்; பள்ளியுணர்ந்தருளி, 'ராஜாக்கள் போந்ததென்?' என்ன, துர்யோதநன் 'நான் முற்படவந்தேன்' என்ன, (பவாநபிகத: பூர்வமத்ர மே நாஸ்தி ஸம்சய:) என்று 'நீர் முற்பட வந்ததுக்குக் குறையில்லை; நங்கண் முற்படப்பட்டது இவன் பக்கலிலே' என்று அவனுக்காகத்தான் சில வழக்குச் சொல்லி. 'உங்களுக்கு வேண்டுவது என்?' என்ன, 'படைத்துணை வேண்டி வந்தோம்' என்ன, 'ஆகில், நாராயண கோபாலர்களை ஒருவன் கொள்ளுவது, என்னை ஒருவன் கொள்ளு

வது' என்ன, அசேதந க்ரியாகலாபங்களைப் பற்றுவாரைப்போலே துர்யோதநன் அவர்களைக் கொண்டுபோக, பீஷ்மாதிகள் கேட்டு. 'தப்புச் செய்தாய்; இனி க்ருஷ்ணன் ஆயுதமெடாதொழிவானாக வேண்டிக் கொண்டு போராய்' என்ன, அவனும் வந்து 'நீ ஆயுதம் எடாதொழியவேணும்' என்ன, 'அப்படியே யாகிறது' என்று சொல்லிவிட்டு, கோலைக்குப் பரிகரமன்றிக்கே குதிரையை நடத்துகிற கோலைக்கொண்டு முடித்துப் போகட்டான். [பாரதப்போர்] பாரத ஸமரத்திலே. [எல்லாச் சேனையும்] துர்வர்க்கமடையத் திரண்டதிறே உபய ஸேனையிலும். இங்கே நாலைந்துபேரும் அங்கே ஒன்றிரண்டுபேரும் ஒழிய முடித்துப் போகட்டானாயிற்று. [இருநிலத்து] அவர்கள் பக்கல் நன்மையில்லை யேயாகிலும், அங்கே பட்டார்க்கு வீரஸ்வர்க்கங் கிட்டுந் தேசத்திலே. [அவித்த] பீஷ்மாதிகள் காட்டுத்தீ கிளர்ந்தாற்போலே வர, காளமேகம் வர்ஷிக்குமா போலே அவித்தான். 'மழைகொலோ வருகின்றதென்'றிறே அவன் வரத்துத் தான் இருப்பது. [எந்தாய்] பாண்டவர்களுக்கு அன்று உதவிற்றும் தமக் கென்று இருக்கிறார். [பொல்லாவாக்கை] நீ யழியச்செய்த துர்யோதநாதி களளவல்லகிடாய் இதின் தண்மை; அநுகூலம் போலேயிருந்து பாதகமாமிறே இது. தன் பக்கலிலே போக்யதாபுத்தியைப் பிறப்பித்து ஈச்வரனுடைய போக்யதையைத் திரஸ்கரிப்பிக்கும். சிஷ்டர்கள், ஒருவனுக்கு அநேக தோஷ முண்டானால் 'அவன் தண்ணியன்' என்று விடுமித்தனையிறே; அப்படியே இவர் இதின் தன்மைகளையெல்லாம் திரளநினைத்து, 'பொல்லாவாக்கை' என் கிறார். சரீரத்துக்கடியாய் ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கிற பாபங்களானவை. 'புணர்வினை' என்று சரீரஸம்பந்தந்தன்னை யென்னுதல். [அறுக்கலுறு] ராவணன் தலைபோலே முளையாநிற்கும். [சொல்லாய்] இத்தைக் கழித்து நான் உன்னைக் கிட்டுமதொரு விரகு அருளிச் செய்யவேணும். நான் அறியில் தப்பு வன்: நான் அறியாதபடி விரகுபார்க்கவேணும்; அது தன்னை எனக்குச் சொல்ல வும் வேணும் என்கிறார். [யான்] சிறையிலே கிடப்பாரைப்போலே ப்ரக்ருதி யோடே பிணையுண்டிருக்கிற நான். [உன்னை] ஒரு தேசவிசேஷத்திலே நித்ய ஸூரிகள் அநுபவிக்கும் உன்னை. [சார்வதோர் சூழ்ச்சியே] சேருவதொரு ப்ரகாரஞ் சொல்லாய். அதாவது (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்று அருளிச் செய்கையிறே. .... (3)

நாலாம் பாட்டு. இப்படி நீர் இருந்தவிடத்தே நாம் வரச்செய்தேயும் இழந்தீராகில், அவதாரங்களைப்போலே ஒரு காலவிசேஷத்திலேயாகாதே எல்லாக் காலத்திலும் அந்தர்யாமித்வேந உகவாதார்பக்கலிலும் விடமாட்டாமை யாலே புகுந்து நின்றோமே; அங்கே அநுகூலித்து உம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெற்றுப் போகமாட்டிற்றிலீரோ? என்ன; அதுக்கும் தப்பினேன் என்கிறார்.

> **சூழ்ச்சிஞானச் சுடரொளியாகி * என்றும்**
> **ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி எங்கணும் நிறைந்த எந்தாய்!**
> **தாழ்ச்சிமற்றெங்கும் தவிர்ந்து நின்தாளிணைக்கீழ் ***
> **வாழ்ச்சி யான்சேரும்வகை அருளாய்வந்தே. (4)**

[சூழ்ச்சி இத்யாதி] சேதநரைத் தப்பாதபடி அகப்படுத்திக்கொள்ளுகை யாலே வ்யாப்தியை சூழ்ச்சி யென்கிறது. எங்குமொக்க வ்யாபித்திருப்பதாய் விசததமமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநப்ரபையை யுடையையாய். ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆச்ரய மான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுதல்; ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல். ஸ்வரூபவ் யாப்தியும் ஜ்ஞாநவ்யாப்தியும் இரண்டும் சொல்லக்கடவதிறே; இரண்டும்

பரார்த்தமாகையாலே. [என்றும் ஏழ்ச்சி கேடின்றி] எல்லாக்காலத்திலும் ஏழ்ச்சியாதல் கேடாதல் இன்றிக்கே. கர்மமடியாக ஆத்மாவுக்கு வரக்கடவதான ஸங்கோசவிகாஸங்களின்றிக்கேயிருக்கை. ஏழ்ச்சி எழுச்சி—விகாசம். கேடு குறைவு, ஸங்கோசம். [எங்கணும் நிறைந்த] இப்படி வியாபிப்பது ஒரு ப்ரதேசத்திலேயோ வென்னில்,—[எங்கணும்] கண்ணென்று இடமாய், "இடந்திகழ் பொருள்தொறும் கரந்து" என்கிறபடியே, எல்லாவிடத்திலு முண்டான எல்லாவற்றிலும், ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே பூர்ணமாக வ்யாபித்திருக்கும். [எந்தாய்] ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப் போலே வ்யாப்தியும் தமக்காக வென்று இருக்கிறூர். உன்பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ள விரகு தேடி யுணர்ந்து என்னை வ்யாபித்துக்கொண்டு நிற்கச் செய்தேயும், விஷயப்ரவணனுயைத் தப்பினேன் என்கை. [தாழ்ச்சி மற்றெங்குந் தவிர்ந்து] உன்னை யொழிந்த மற்றுள்ள விடத்தில் வரக்கடவதான தாழ்ச்சியையும் தவிர்ந்து. "யாதானும்பற்றி" என்கிறபடியே. நீயன்றிக்கே யொழிய அமையுமே, நான் மேல்விழுகைக்கு. [நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி] வகுத்ததாய் நிரதிசயபோக்யமா யிருக்கிற உன் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தை, இதுக்கு முன் புதியது உண்டறியாத நான் கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம் அருளிச் செய்யவேணும். இரண்டிடத்திலும் ப்ராவண்யம் ஒத்திருக்க, தாழ்ச்சியென்றும், வாழ்ச்சியென்றும் சொல்லுகிறூர் (ஸர்வம்பரவசம் து:க்கம்) என்றும், (ஸேவா ச்வவ்ருத்தி:) என்றும் அவற்றைச் சொல்லாநின்றதிறே; (சாயாவாஸத்வமநுகச்சேத்) என்று இத்தை விதியா நின்றது; அவற்றைப்பற்ற. இவ்வாழ்ச்சிக்கு இட்டுப்பிறந்து வைத்து அத்தை யிழந்திருக்கிற நான், கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம் அருளிச் செய்ய வேணும். [வந்தே] அது தானும் முகம் தோற்ருதபடி நின்றருளவொண்ணுது; என் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி ராமக்ருஷ்ணுத்யவதாரங்கள் போலே எனக்காக ஓரவதாரத்தைப் பண்ணியே யாகிலும் வந்தருளவேணும்.

அஞ்சாம் பாட்டு. 'நீர் 'வந்தேயருளவேணும்' என்ற நின்றீர்: இது நமக்குத் தட்டுப்படும்; ஒருவிசை பதினோராயிரமாண்டு இருந்தோம்: ஒருவிசை நூறுண்டு இருந்தோம்: வருகை நமக்குப் பணியுண்டுகாணும்' என்ன. 'எனக்கும் அவைபோலே சில நாளிருந்து உபகரித்தருளப்பெறில் அழகியது; அது செய்யத் திருவுள்ள மல்லவாகில், ஆனைக்குத் தோற்றினுற்போலேயும் ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தோற்றினுற்போலேயும் எனக்கும் ஒரு தோற்றரவு தோற்றியே யாகிலும் உதவவேணும்' என்கிறூர்.

வந்தாய்போலே வந்தும் என்மனத்தினை நீ *
சிந்தாமல் செய்யாய் இதுவேயிதுவாகில் *
கொந்தார்காயாவின் கொழுமலர்த்திருநிறத்த
எந்தாய் * யான் உன்னை எங்கு வந்தணுகிற்பனே * (5)

[வந்தாய்போலே வந்தும்] வந்து சிலநாள் இருந்தவைபோலன்றிக்கே, வந்தாய்போலே வந்தும். [என் மனத்தினை நீ] உன்னையொழியத் தரியாதபடியான என் மநஸ்ஸை தசையறிந்து தரிப்பிக்கும் நீ; உருவழிந்தவற்றையுண்டாக்கவல்ல நீ. [சிந்தாமல் செய்யாய்] இது த்ரவீபூதமாய் மங்கிப்போகாதபடி செய்கிறிலை. 'இதுவே இதுவாகில் எங்குவந்தணுகிற்பன்' என்கிறூர், [இதுவே இதுவாகில்] உன்னையொழிய மங்கிப்போகையும் இதுக்கு ஸ்வபாவமாய். இது மங்கக் கொடுத்துப் பார்த்திருக்குமது உனக்கு ஸ்வபாவமாய்விட்டதாகில். [கொந்தார் இத்யாதி] 'சிறியதுக்கு இனியதிடேன்' என்று இப்படி செய்யக்

கடவதாக இருந்த நீ இவ்வடிவில் சுவட்டை எனக்கு அறிவித்ததென்? கொந் தார்ந்து தழைத்திருந்துள்ள காயாவினுடைய கொழுவிய மலர்போலே குளிர்ந் திருந்துள்ள திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை யெழுதிக்கொண்டவனே! [யான் இத்யாதி] உன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஒரு கைம்முதலில்லாத நான். இவ்வடிவில் போக்யதையறிந்த நான் பிரியில் தரியாத வடிவு படைத்திருக்கிற உன்னை, (தஸ்யைஷ ஆத்மாவிவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்) என்று நீயே அநுபவிப்பிக்கும் உன்னை என்ன ஸாதநாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணி எங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன்? 'நான் உன்னைக் கிட்டுகை' என்று ஒரு பொருளுண்டோ? .... (5)

ஆறும் பாட்டு. என்னைப்பார்த்தால் கிட்டவிரகில்லை; உன்னைப் பார்த் தால் தப்பவிரகில்லை; ஆனபின்பு, நிரதிசய போக்யமான உன் திருவடிகளை கிட்டுவது என்று? என்கிறார். விதிநிஷேதங்களுக்கு வச்யனன்றிக்கே இதர விஷய ப்ரவணனாய்க் கைகழிந்துபோன நான் உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவது என்று? என்கிறார்.

கிற்பன்கில்லேனென்றிலன் முனநாளால் *
அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன் *
பற்பல்லாயிரம் உயிர் செய்த பரமா!* நின்
நற்பொற்சோதித்தாள் நணுகுவது எஞ்ஞான்றே? (6)

[கிற்பன் கில்லேனென்றிலன்] 'ஆழ்வீர்! பகவத் விஷயத்தில் வந்தால் இச்சைக்கு மேற்பட ஓராயாஸ மின்றிக்கே, பேற்றில் வந்தால் அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷண மோக்ஷமாயிருக்கும்; அதுக்கு ஈடாக ஒன்றைச் செய்யவல்லீரே' என்றால், 'ஓம், அப்படி செய்கிறேன்' என்றிலன். 'இதர விஷய ப்ராவண்ய மாகிறது ஆயாஸம் கனத்துப் பேற்றில் ஒன்றின்றிக்கே யிருப்பதொன்று: அத்தைத் தவிரவல்லீரே?' என்றால், 'ஓம், தவிருகிறேன்' என்றிலன். இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமையும், அவிஹிதத்தைச் செய்கையும் என்று தொடங்கி? என்ன, [முனநாளால்] காலமெல்லாம் எனக்கு இதுவேயன்றோ யாத்ரை? இப்படி நெடுநாள்பட. நம்மையொழியப் புறம்பே துவக்கவல்லபடி போக்ய பூதமான விஷயங்களும் உண்டாயிற்றோ? என்னில். [அற்பசாரங்கள்] உன் பக்கல் வாராதபடி தகைய வேண்டுவது உண்டு; அது தன்பக்கலொன்றில்லை. முள்ளிப்பூவில் ரஸம்போலேதான் அல்பமாய், அவைதாம் பலவாய், தன்னுவில் பசை கொடுத்து புஜிக்க வேண்டும்படி யிருக்கிற விஷயங்கள் தோறும் கால் தாழ்ந்து, ஸர்வசக்தியான தேவரை "ஓடினேன்" என்கிறபடியே கைகழியப் போனேன். 'நெடுநாள் இப்படி நம்மைக் கைகழிந்தீராகில் நம்மை இனிச் செய்யச் சொல்லுகிறது என்? என்ன, [பற்பல்லாயிரமுயிர் செய்தபரமா] உயிர் செய்கையாவது ஸ்திதி கமநசயநாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி சரீரத்தோடே ஸம்பந்திப்பிக்கை. எண்ணிறந்த பதார்த்தங்களை யுண்டாக்கின ஸர்வாதிகனே! இல்லாத வஸ்துவை யுண்டாக்கின உனக்கு உள்ள வஸ்துவுக்கு ஒரு குணதாநம் பண்ணுகை அரிதோ? [நின் இத்யாதி] உன்னுடைய நன்றாய் ஸ்ப்ருஹணீய மாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான திருவடிகளை நான் என்று வந்து கிட்டக் கடவேன்? .... (6)

ஏழாம்பாட்டு. 'நின்நற்பொற்சோதித்தாள்" என்று திருவடிகளின் போக்யதையை அநுஸந்தித்தவாறே திருவுள்ளம் பதறத்தொடங்கிற்று; கெடுவாய்! உன்படி ஆராயாதே நல்லத்தை ஆசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ? என்கிறார்.

எஞ்ஞான்றுநாம் இருந்திருந்து இரங்கி நெஞ்சே *
மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல்பிறப்பழுந்தி *
எஞ்ஞான்றும் எங்கும் ஒழிவற நிறைந்து நின்ற *
மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக் கண்ணனை மேவுதுமே. (7)

[எஞ்ஞான்று இத்யாதி] காலமெல்லாம் நாம் இருந்து சிழகிச் சிழகி யழுதால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? [நெஞ்சே] உன்னை நீ அறியாயோ? இதுக்கு முன்பெல்லாம் பந்தஹேதுவாய்ப் போந்தாயல்லையோ? ஏன் தான், நமக்குப் பெறுகைக்குக் குறையென்? அல்பாநுகூல்யம் அமையும் விஷயத்தைப் பெற என்ன, இதுவன்றோ நம்முடைய பூர்வவ்ருத்தம்? மெய்ஞ்ஞானமில்லை கண்டாயே; (தஜ்ஜ்ஞாந மஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்), (வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்) என்று புறம்பே சில ஜ்ஞாநமுண்டத்தனையல்லது ஸம்யக்ஜ்ஞாநமில்லை கண்டாயே. ஆமாறறிவிலோமே. மெய்ஞ்ஞானமில்லாத வளவேயோ? பாபங்களிலே கொண்டுபோய் மூட்டக்கடவதான ஜந்மங்களிலே அழுந்திப் போரும் படியாயன்றோ நம்நிலை இருக்கிறது. [எஞ்ஞான்றும் எங்கும் ஒழிவறநிறைந்து நின்ற] எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாமே குறைவற வ்யாபித்து நின்ற. [மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை] நம்நிலையறியாதானொருவனைக் கிட்டப்பார்க்கிறோமோ? நித்யவஸ்துவாயிருக்கச் செய்தே ஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸார்ஹ மாகாநின்றதிறே இவ்வஸ்து; அங்ஙனன்றிக்கே, மெய்யான ஞானச்சோதியையுடைய க்ருஷ்ணனை. (ஏகோஹமஸ்மீதிச மந்யஸே த்வம்) என்னும்படியே. [நெஞ்சே மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக் கண்ணனை மேவுதுமே] 'ஸுலபன்' என்று நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்னுதல். மெய்ஞ்ஞானசோதிக்கண்ணனை மேவுதுமே நம்மாலே கிட்டப்போமோ? நெஞ்சே! மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை எஞ்ஞான்று மேவுதும்? என்று அந்வயமாகவுமாம். .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினார் பலம்தாழ்த்துக் கூப்பிடக்கடவ கூப்பீட்டை, பேற்றுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு கைம்முதலில்லாத நான் எங்கே வந்து கிட்டக் கூப்பிடுகிறேன்? என்கிறார்.

மேவுதுன்பவினைகளை விடுத்துமிலேன் *
ஓவுதலின்றி உன்கழல் வணங்கிற்றிலேன் *
பாவுதொல்சீர்க்கண்ணா! என்பரஞ்சுடரே! *
கூவுகின்றேன்காண்பான் எங்கெய்தக்கூவுவனே. (8)

[மேவு] (திலதைலவத்தாருவஹ்நிவத்) என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்க வொண்ணாதபடியிருப்பதாய், து:கத்தைவிளைப்பதா யிருக்கிற பாபங்களை, (தர்மேண பாபமபநுததி) என்கிறபடியே விஹிதகர்மாநுஷ்டாநத்தாலே போக்கிற்றிலேன். [ஓவுதலின்றி உன்கழல் வணங்கிற்றிலேன்] (நிதித்யாஸிதவ்ய:) என்கிறபடியே அநவரதபாவநைபண்ணி உன்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரகுபார்த்திலேன். "ஓவுதலின்றி மேவுதுன்பவினைகளை விடுத்துமிலேன்; ஓவுதலின்றி உன்கழல் வணங்கிற்றிலேன்" என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. 'கண்ணாலப் பெண்டாட்டிக்கு உண்ண அவஸரமில்லை' என்னுமாபோலே, இந்த்ரியங்களுக்கு இரையிட்டுத் திரிந்தேனித்தனை; எனக்கு ஒன்றும் ஹிதம்பார்த்திலேன்] பாவு தொல்சீர்க்கண்ணா] இங்ஙனேயிருக்க, உன்னை அநுஸந்தித்தவாறே விடமாட்டுகிறிலேன்: (விதித:) என்கிறபடியே. உகவாதார்கோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமான ஸ்வாபாவிக கல்யாண குணங்களை

யுடைய க்ருஷ்ணனே! [என் பரஞ்சுடரே] ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் உண்டான உத்கர்ஷத்தை எனக்கு அறிவித்தவனே! [கண்ணு என் பரஞ்சுடரே] தாழநின்று இவ்வடிவழகை எனக்கு முற்றூட்டாக்கினவனே! என்றுமாம். "பரஞ்சுடருடம்பாய்" என்னக்கடவதிறே, [கூவுகின்றேன் காண்பான்] ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணி பலம்கைப்புகுராதார் கூப்பிடுமாபோலே, காணவேணுமென்று கூப்பிடாநின்றேன். [எங்கெய்தக்கூவுவனே] ஒருகொசுகு கூப்பிட்டது' என்று ப்ரஹ்மாவின் ஓலக்கத்திலே கேட்கப்புகுகிறதோ? எங்ஙனே வந்து கேட்கக் கூப்பிடுகிறேன்? .... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. வரையாதே எல்லார்க்குமொக்க முகங்கொடுத்த அவதாரங்களுக்குத் தப்பின நான் இனி உன்னைக்கிட்டுகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்று நிராசராகிறார்.

கூவிக்கூவிக் கொடுவினைத்தூற்றுள் நின்று *
பாவியேன் பலகாலம் வழிதிகைத்து அலமருகின்றேன் *
மேவியன்றுநிரைகாத்தவன் உலகமெல்லாம் *
தாவிய அம்மானை எங்கினித் தலைப்பெய்வனே. (9)

[கூவி] ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஆறியிருக்கமாட்டாதே ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து கூப்பிடா நிற்பர். [கூவி] ஒருகால் கூப்பிட்டு அநுதபித்து மீளுமதன்றிக்கே மேன்மேலெனக் கூப்பிடா நிற்பர். [கொடுவினைத்தூற்றுள் நின்று] கூப்பீடு கேட்டு இரங்கி எடுப்பதாக ஈச்வரன் கை நீட்டினால், நீட்டின கை வாங்கவொண்ணாத நிலத்திலே யிருந்தாயிற்றுக் கூப்பிடுவது. [பாவியேன்] ஒரு வால்மீகிபரிஸரத்திலே யிருந்துதான் கூப்பிடப்பெற்றேனோ? [பலகாலம் வழிதிகைத்து அலமருகின்றேன்] காலமெல்லாம் அறிவுகெட்டுத் தடுமாறுகிற நான். [மேவி இத்யாதி] ஆபத்துக்கு உதவாதவனைத்தான் படுகிறேனோ? (கோகோபீஜநஸங்குலம் அதீவார்த்தம்) என்கிறபடியே நோவுபட்ட அன்று ஒரு பசுவின்மேலே ஓரிடையன் மேலே ஒரு துளி விழாதபடி தோற்றிற்று ஒரு மலையையெடுத்து உபகரித்தவனை. [மேவி] நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனை தன் கையிலே கோலைத் தந்து 'பசுமேய்' என்றால், ரக்ஷகனை நமக்கு விஹிதமிறே' என்றிருக்கை யன்றிக்கே அலப்யலாபமாகப் பொருந்தி. [அன்று] அதுவும் ஒருகாலமே. ....

[வழிதிகைத்தலமருகின்றேன் மேவி அன்று ஆநிரைகாத்தவன்] காட்டிலே வழி திகைத்தார்க்கு இடையர் போலேகாணும் வழிகாட்டுவார்; (மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ) என்றுவழிகாட்டினவனிறே, வேறுவழி காட்டினானில்லையே. திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று ஸகலாத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வழிகாட்டினான் அவனிறே. [உலகம் இத்யாதி] ஓரூர்க்கு உதவினவளவன்றிக்கே, ஸகல பதார்த்தங்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாதபடி எல்லார்தலைகளிலுமொக்கத் திருவடிகளை வைத்து 'தான் ஸ்வாமி' என்னுமிடத்தை அறிவித்தவனை. [எங்கு இனித் தலைப்பெய்வனே] எங்ஙனே கிட்டப் போகிறேன்? அந்த தூளிதாநத்துக்கும் தப்பின நான் பரீக்ஷை சொல்லிப் பெறப்புகுகிறேனோ? இத்தால், அவன் தானே வந்து உபகரித்தவன்று தப்பின நான் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி எங்கே சென்று கிட்டப்புகுகிறேனோ? என்று நசையறுகிறார். .... (9)

பத்தாம்பாட்டு, இவர் நசையற்றவாறே 'க்ரமப்ராப்தி பற்றாதுபோலே யிருந்தது' என்று 'நீர் ஒரு பெருவிடாயருண்டு என்று அறிந்து, உமக்காக

வன்றோ வடக்குத் திருமலையிலே நிற்கிறது' என்று அந்நிலையைக்காட்டித் தரிப்பிக்கத்தரித்து இனியராகிறார்.

தலைப்பெய்காலம் நமன்தமர்பாசம்விட்டால் *
அலைப்பூணுண்ணும் அவ்வல்லலெல்லாம் அகல *
கலைப்பல்ஞானத்து என் கண்ணனைக் கண்டுகொண்டு *
நிலைப்பெற்று என்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிரே. (10)

[தலைப்பெய்காலம் நமன்தமர்] தலைப்பெய் காலம் யமபடர் வந்து கிட்டுங் காலம், இவன் ஜீவிக்கும் நாள் ('நமக்கு எதிருண்டோ?' என்று மூலையடியே நின்று வேண்டிற்றுச் செய்து திரியும்; நமன் தமர், நாடோறும்) செய்த குற்றங் களுக்குப் பட்டோலையெழுதி, பலாநுபவ ஸமயத்திலே வந்து முகங்காட்டுவார் கள். [பாசம் விட்டால்] அவர்கள் தங்கள் கையில் பாசத்தை வீசினால். [அலைப்பூணுண்ணும்] இவனுக்கு இவ்வருகே நசை கிடக்கையாலே அது இங்கே இசிக்க, அவர்கள் அங்கே இசிக்க, படும் க்லேசத்துக்கு ஓரவதியில்லையிறே. 'அவ்வல்லல்' என்னுமித்தனை, த்ருஷ்டாந்தமில்லை. 'அதெல்லாம் காணக்காண விட்டுக் கடக்கநிற்க, அத்தோடு ஸஜாதீயமான அல்லல்' என்று எம்பார் அருளிச் செய்வது; அவ்வோபாதி க்லேசம் போருமாயிற்று பகவத்விச்லே ஷத்தால் வருமது, இவர்க்கு. அன்றிக்கே. 'பகவதலாபமேயான பின்பு யமவச்யதையும் வந்ததே யன்றோ? என்று அந்த யமவச்யதை போம்படியாக' என்று ஆண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி, [கலை இத்யாதி] [வேதைச்ச ஸர்வைரஹ மேவ வேத்ய:] என்கிறபடியே பலகலைகளாலும் அறியப்பட்ட உத்கர்ஷத்தை யுடையனை யிருந்துவைத்து, நெடுங்கை நீட்டாக ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகாதபடி கண்ணுக்கு விஷயமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனைக் கண்டுகொண்டு. [நிலைப்பெற்று என் நெஞ்சம்] 'சிந்தாமற்செய்யாய்' என்ற நெஞ்சும் ஒருபடி தரிக்கப் பெற்றது. [உயிர் நீடு பெற்றது] அச்சேத்யமாய் அதாஹ்யமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவும் அழியப்புக்கது, இப்போதாயிற்று நித்யத்வம் பெற்றது. நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு நாசமாவது தாஸ்யாஸித்தி, சேத்யாதிவிஸஜாதீயம்' என்ற இத்தனை போக்கி, தன்னில் ஸூக்ஷ்மமாய்ப் புக்கு வ்யாபித்து அழிக்கவல்ல பகவத்குணங்களுக்கு அழியாமையில்லையிறே; சேஷவஸ்துவுக்கு சேஷத்வம் நிரூபகமானால், நிரூபகத்தை யொழிய நிரூப்யஸித்தியில்லையே. .... (10)

நிகமத்தில். (இத்திருவாய்மொழி, அப்யஸித்தார்க்கு சரீரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொடுக்கும் என்கிறார்.) தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி அவன்வந்து முகங்காட்ட, 'நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்' என்றார் இவர்; அவன் முகத்தைப் பார்த்தவாறே அவனுயிர் நீடுபெற்றதாயிருந்தது.

உயிர்களெல்லாவுலகமு முடையவனை *
குயில்கொள் சோலைத் தென்குருகூர்ச்சட கோபன் *
செயிரில் சொல்லிசைமாலை ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் *
உயிரின் மேலாக்கை ஊனிடை யொழிவிக்குமே. (11)

[உயிர்கள் இத்யாதி] இவர் தரித்தபின்பாயிற்று அவன் எல்லாவுலகமும் எல்லாவுயிருமுடையவனாயிற்று: இங்கு இவரொருவரையுமிறே இழக்கப்புக்கது. அங்கு ஸவி பூதிகனானவனையாயிற்று இழக்கப் புக்கது. ஏகாங்கம் விகலமானா லும் அங்கவைகல்ய முண்டிறே; இவரைப் பெற்ற பின்பாயிற்று ஈச்வரத்வம்

பூர்ணமாயிற்று. [குயிலித்யாதி] [ப்ரகாரியானவன் தரித்து, ப்ரகாரபூதரான இவரும் தரித்து, இவர் தம்மளவன்றிக்கே திருநகரியும் தரித்து, அங்கு உண்டான சோலைகளும் தரித்து, அங்கு உண்டான திர்யக்குகளுடைய ஹர்ஷஸூசகமான த்வநியும் கேட்கும்படியாயிற்று. [அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷா :] என்னும்படியாயிற்று. [செயிரில்சொல் இத்யாதி] குற்றமற்ற இயலையும் இசையையு முடைத்தான மாலை. தேஹஸம்பந்தத்தோடே பொருத்தமுண்டா யிருக்கச் சொல்லுதல், பகவல்லாபமொழியச் செல்லும்படியாயிருத்தல் செய்யச் சொன்ன வார்த்தையல்ல. 'எங்கினித் தலைப்பெய்வன்' என்கிற உக்திக்கு நினைவு தப்பியிருக்குமாகில் அது குற்றமிறே. இப்பத்துஞ் செய்வதென்? என்னில்,—[உயிரின்மேல் ஊனிடை ஆக்கையொழிவிக்குமே] ராஜபுத்ரனையும் வேடனையும் கூடப் பிணைத்தாற்போலே, நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய் ஈச்வரசேஷமாயிருக்கிற வஸ்துவையும், பரிணமித்ரவ்யமான அசித்தையும் தன்னிலே பந்தித்துக் கிடக்கிற அவித்யாதிகளை வாஸநையோடே போக்கு விக்கும். இவர்க்கு இப்போது உண்டாய்ப் போக்குவிக்குமென்கிறதல்ல; "பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறு" என்கிறது, பாதிதாநுவ்ருத்தி யாலே; "இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை" என்றபோதே ஈச்வரன் இவர்க்கு இதுபோவதாக நினைப்பிட்டான்; ஆனாலும், இவர் கூப்பீட்டுக்கும் ஒருபலம் வேணுமே? இவரோடு ஸம்பந்தமுடையாரானவர்கள் சரீரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொடுக்கும்.

முதற்பாட்டில் நீ தந்த கரணங்களைக்கொண்டு அநர்த்தத்தை விளைத்துக் கொண்ட நான் உன்னை வந்துகிட்டுகை என்று ஒன்றுண்டோ? என்றார்; இரண்டாம் பாட்டில் 'இப்படி சூழ்த்துக்கொண்ட பாபங்களைப் போக்கித் தேவரீரை நான் எப்போது வந்து கிட்டக்கடவேன்? என்றார்; மூன்றாம்பாட்டில் 'இதுக்கு முன்பு உன்னைப் பெறுகைக்குத் தந்த கரணகளேபரங்களைக்கொண்டு நான் சூழ்த்துக்கொண்ட பாபங்கள் 'நான் போக்கிவர' என்றால் அது செய்யப் போகாது; இனி நான் அறியாததாய் நீ அறிந்திருப்பதொரு உபாயத்தை அருளிச் செய்யவேணும்' என்றார்; நாலாம் பாட்டில் 'உன்னை யொழிந்த வ்யதிரிக்தங்களிலே என்னுடைய தாழ்ச்சியைத் தவிர்த்து உன் திருவடிகளிலே வாழ்ச்சியேயாம்படி பண்ணவேணும், என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில் 'அப்படி செய் யப்பார்த்திலையாகில் உன்போக்யதையை எனக்கென்றிய அறிவித்தாய்?' என்றார்; ஆறும் பாட்டில் 'இல்லாதவன்று உண்டாக்கின அருமையுண்டோ உண்டாக்கின இதுக்கு ஒருகுறைதாநம் பண்ண? என்றார்; ஏழாம்பாட்டில் 'நம்படியறியாதே நாம் அவனை வெறுக்கிறதென்?' என்றார்; எட்டாம் பாட்டில் 'தீரக்கழிய ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினேனோ. நான் இங்ஙனங் கூப்பிடு கைக்கு? என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் 'அந்த த்ரைவிக்ரமாபதாநத்துக்குத் தப்பின நான் இனி எங்கே கிட்டப்போகிறேன்?! என்றார்; பத்தாம் பாட்டில் அவ்வளவிலே வந்து அவன் முகங்காட்டித் தரிப்பிக்கத் தரித்தார்; நிகமத்தில் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

முன்னமழகரெழில் மூழ்குங்குருகையர்கோன் *
இன்னவளவென்ன வெனக்கரிதாய்த்—தென்ன *
கரணக்குறையின் கலக்கத்தை * கண்ணன்
ஒருமைப்படுத்தா னொழித்து: (22)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றதுநீடுயிர்" என்று அவனைக்கிட்டித் தம்முடைய ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே, ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமை பெறவேணு மென்று பாரிக்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலேவந்த கரணஸங்கோசத்தை அநுஸந்தித்து நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறப்பெறாமையாலே நொந்து "அவன் முதலிலே இத்தைத்தவிர்த்துத் தன்னை யநுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக அநேகமுபாயங்களைப் பார்த்துவைத்தான்; அவற்றைத் தப்பினேன்; அவதாரங்களைத் தப்பினேன்; அந்தராத்மதையைத் தப்பினேன்; இப்படி அவன் பார்த்துவைத்த வழிகளடைய தப்பின நான் இனிக் கிட்டியநுபவிக்கை என்று ஒரு பொருளுண்டோ? இழந்தேனே யன்றோ?' என்று நைராச்யத்தோடே முடியப்புக, 'வாரீர் ஆழ்வீர்! நாம் உமக்காக வன்றோ திருமலையிலே வந்து நிற்கிறது; உம்மை இவ்வுடம்போடே அநுபவிப்பிக்கைக்காக இங்கே வந்துநின்றோமே; நீர் போய் காணக்கடவ காட்சியை நாம் இங்கே வந்து காட்டினோமே; இனித்தான் உமக்கு இவ்வுடம்பு நம்மோட்டையநுபவத்துக்கு விரோதியுமன்றுகாணும்; நீர் தாம் கரணஸங்கோசாநுஸந்தாநத்தாலே நோவுபடுகிறீராகில், முதலிலே இதில்லாதாரும் நம்மையநுபவிக்கும்போது படும் பாடு இது காணும்; அவர்களும் வந்தநுபவிக்கிற இடங்காணும் இவ்விடம்: ஆன பின்பு நீரும் இவ்வுடம்போடே நினைத்த அடிமைகளெல்லாம செய்யும், என்று தான் திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலையைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய், 'தர்மியொன்றே யாகையாலே விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமானபின்பு, ஒருதேசவிசேஷத்திலே போனால் செய்யக்கடவ அடிமைகளெல்லாம் இந்நிலத்திலே செய்யலாம்படிக்கு ஈடாகக் குறையற்றிருந்ததாகில், நமக்குத்தான் இவ்வுடம்பு விரோதியாகையுமன்றிக்கே, அடிமை செய்கைக்குப் பாங்காயிருந்ததேயாகில், இனித்தான் அங்குப் போனாலும் [ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்] என்கிறபடியே குணாநுபவமிறே பண்ணுகிறது; அந்த சீலாதி குணங்கள் தான் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறதும் இங்கேயாகில், இனி அங்குள்ளாரும் வந்து அடிமை செய்கிறதும் இங்கேயாகில், நாமும் அங்கே போய்ப்புக்கு அடிமைசெய்வோம்' என்று கொண்டு, பசியுமுண்டாய்க் கையிலே சோறுமுண்டா யிருக்குமவன் நீரும்நிழலும் கண்டால் உண்ணப் பாரிக்குமா போலே இவரும் அடிமைசெய்யப் பாரிக்கிறார், இவ்விஷயத்தில் அடிமை செய்ய ஒருப்படுவார்க்கெல்லாம் உள்ளதொன்றாயிற்று, முன்பே பாரித்துக்கொண்டு இழியுமது; (அஹம் ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) என்றிறே இளையபெருமாள் படி, போஜநபரனா யிருக்குமவன் ஊணாத்யாயம்படிக்குமாபோலே இருப்பதொன்றாயிற்று, இவருடைய கைங்கர்யமநோரதம். .... *

முதற்பாட்டில் 'திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எல்லாவடிமைகளும் செய்யவேணும்' என்கிறார்.

ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி *
வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம் *
தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத்து *
எழில்கொள்சோதி எந்தை தந்தை தந்தைக்கே. (1)

[ஒழிவில் காலமெல்லாம்] முடிவில்லாத காலமெல்லாம்; அநந்தமான காலமெல்லாம் என்றபடி, 'ஒழிவில் காலமெல்லாமென்று கீழே கழிந்தகாலத்தையுங் கூட்டி அடிமை செய்யப் பாரிக்கிறார்' என்று இங்ஙனே அதிப்ரஸங்கம்

சொல்லுவாரு முண்டு. 'அதாகிறது கீழ்கழிந்த காலத்தை மீட்கை' என்று ஒரு பொருளில்லையிறே, (நோபஜநம் ஸ்மரந்) என்கிறபடியே கீழ்கழிந்த காலத்தில் இழவு நெஞ்சிற் படாதபடி மறப்பிக்கையேயிறே உள்ளது; (நமே து:கம்) இத்யாதி; ஆகையாலே, இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம் என்றபடி: [உடனாய்] காலமெல்லாம் வேண்டினவோபாதி தேசாநுபந்தமும் அபேக்ஷிதமா யிருக்கிறது காணும், இவர்க்கு. இளைய பெருமாள் படைவீட்டிலும் அடிமை செய்து, வநவாஸத்திலும் அடிமை செய்தாற்போலே. [மன்னி] ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டியுமாய்த் திரையை வளைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், படிக்கம் குத்துவிளக்குப் போலே அவ்வளவிலும் நின்று அந்தரங்கமான வ்ருத்திகளைப் பண்ணவேணும் இத்தால், ஸர்வாவஸ்தைகளையும் நினைக்கிறது. (ரமமாணா வநேத்ரய:) என்னக் கடவதிறே. இருவருக்கு உண்டான அநுபவத்திலே மூவரைச் சொல்லுகிறதிறே, அவ்விருவர்க்கும் பரஸ்பரஸம்ச்லேஷத்தால் பிறக்கும் ரஸம் அச்சேர்த்தியைக் கண்டவனுக்கும் பிறக்கையாலே. [ஒழிவில் காலம் இத்யாதி] ஸர்வ காலத்தையும் ஸர்வதேசத்தையும் ஸர்வாவஸ்தைகளையும் நினைக்கிறது. ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையர் இத்திருவாய்மொழி பாடப்புக்கால், "ஒழிவில் காலமெல்லாம், காலமெல்லாம், காலமெல்லாம்" என்று இங்ஙனே நெடும்போதெல்லாம் பாடி, மேல்போகமாட்டாதே அவ்வளவிலே தலைக்கட்டிப்போவராம். [வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்] அடிமையிலொன்றும் ஒருவர்க்கும் கூறுகொடுக்கவொண்ணாதாயிற்று. எல்லாவடிமையும் நான் செய்யவேணும்: இளைய பெருமாள் பிரியாதே காட்டிலேயுங் கூடப்போந்து செய்த அடிமைகளும் செய்யவேணும்; ஸ்ரீபரதாழ்வான், படை வீட்டிலே பிரிந்திருந்து செய்த அடிமைகளும் செய்ய வேணும். ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கைகேயி, (ராஜந்) என்ன. அப்போது அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யம் பொறுக்கமாட்டாமே படுகுலைப்பட்டாற் போலே (விலலாப) என்று கூப்பிட்டானிறே; பாரதந்த்ர்யரஸம் அறிவார்க்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் 'அநர்த்தம்' என்று தோற்றுமிறே (ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்). தன்னிற் காட்டிலும் கண்குழிவுடையார் இத்தனைபேருண்டாயிற்று, தன்னோடொத்த ஆற்றாமையுடையார் அநேகரைக் கூட்டிக்கொண்டு போந்தான். எனக்கன்றோ, 'இவன் தம்பி' என்று ஸ்வாதந்த்ர்யம் பண்ணி அவர்க்குக் கண்ணழிக்கலாவது; இவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமே; இவர்கள் தாங்களே கார்யத்தை விசாரித்து அறுதியிட்டு, 'நீர் இப்படி செய்யும்' என்று அவர்கள் ஏவினால் அப்படி செய்யவேண்டி வருமிறே அவர்க்கு. அவருடைய வ்யதிரேகத்தில் தனக்கு உண்டான ஆற்றாமையை அறிவிக்கப் போகிறானாகில், தனியே போய் அறிவிக்கவுமாமிறே; இவர்களை யெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு போனதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்,— நம் ஒருவர் முகத்துக் கண்ணீர் கண்டால் பொறுக்கமாட்டாதவர், தம்மைப் பிரிந்த பிரிவு பொறுக்கமாட்டாதே கண்ணும் கண்ணீருமா யிருப்பார் இத்தனைபேரைக் கண்டால் மீளாரோ? என்னுங் கருத்தாலே பூசலுக்குப் போவாரைப் போலே யானை குதிரை யகப்படக் கொண்டுபோகிறானிறே; அவற்றுக்கும் அவ்வாற்றாமை யுண்டாகையாலே, (சிரஸா யாசித:) என்பேற்றுக்குத் தாம் அபேக்ஷித்துத் தருமவர், நான் என் தலையாலேயிரந்தால் மறுப்பரோ? (மயா) அத்தலை இத்தலையானால் செய்யாதொழிவரோ? (ப்ராது:) (பஸ்மஸாத் குருதாம் சிகீ) என்னும்படி, தம் பின்பிறந்தவனல்லேனோ நான்? என் தம்பிமார்க்கு உதவாத என்னுடைமையை அக்நிக்கு விருந்திட்டே னென்றாரிறே. (யத்விநா) இத்யாதி. (சிஷ்யஸ்ய) ப்ராதாவாகக் கூறு கொண்டு முடிசூடியிருக்குமவனோ நான்? அசேஷரஹஸ்யமும் தம்மோடேயன்றோ அதிகரித்தது? (தாஸஸ்ய) சிஷ்யனாய் க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கே யிருந்தேனோ? ஆனபின்பு நான் அபேக்ஷித்த காரியத்தை மறுப்

பரோ? இதிறே கைங்கர்யத்தில் சாபலமுடையார் இருக்கும்படி, [வழுவிலா அடிமை] ஓரடிமை குறையிலும் உண்டது உருக்காட்டாதாயிற்று இவர்க்கு. [செய்ய] முன்பும் உண்டிறே இக்கைங்கர்ய மநோரதம்; இப்போது இவ்வளவால் போராது: அநுஷ்டாந பர்யந்தமாகவேணும். [அடிமை செய்யவேண்டும்] கைங்கர்யமநோரதமே பிடித்து உத்தேச்யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. 'க்ஷுத்ரவிஷயாநுபவம் பண்ணவேணும்' என்று புக்கால், இரண்டு தலைக்கு மொக்க ரஸமான போகத்துக்கு ஒரு தலையிலே த்ரவ்யத்தை நியமித்து, போக காலம் வருமளவும் லீலையாலே போதுபோக்கி போககாலம் வந்தவாறே புறப்படத் தள்ளிவிடுவர்கள்; இனி, 'ஸ்வர்க்காநுபவம் பண்ணவேணும்' என்று புக்கால், (ஸ்வர்க்கேபி பாதபீதஸ்யக்ஷயிஷ்ணோர்நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:) என்கிறபடியே அருகே சிலர் நரகாநுபவம் பண்ணக் காண்கையாலே இருந்து அநுபவிக்கிற இதுதானும் உண்டது உருக்காட்டாதபடியாயிருக்கும்; இனித்தான் அவ்விருப்புக்கு அடியான புண்யமானது சாலிலெடுத்த நீர்போலே க்ஷயித்தவாறே "த்வம்ஸ" என்று முகம் கீழ்ப்படத் தள்ளுவர்கள்; இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு அநநுரூபமாய் அஹங்காரமமகாரங்களடியாகவரும் இவ்வநுபவங்கள் போலன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தோடே சேர்ந்ததுமாய், அடிமை கொள்ளுகிறவனும் நித்யனாய் அடிமை செய்கிறவனும் நித்யனாய், காலமும் நித்யமாய், தேசமும் நித்யமாய், ஒரு காலமும் மீளவேண்டாதபடி அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமோக்ஷமாய், க்ஷுத்ரவிஷயாநுபவம் போலே து:கமிச்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே நிரதிசயஸுகமாயிருப்பதொன்றிறே இது. [நாம்] தம் திருவுள்ளத்தையுங்கூட்டி 'நாம்' என்கிறாராதல்; அன்றிக்கே, கேசவன் தமர்க்குப் பின்பு இவர்தாம் தனியரல்லாமையாலே, திருவுள்ளம் போலேயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு 'நாம்' என்கிறாராதல், [தெழி குரல் இத்யாதி] அடிமை செய்யக் கோலுகிற இவருடைய பாரிப்பேயன்றிக்கே அடிமை கொள்ளக் கோலுகிறவனுடைய பாரிப்பு இருக்கிறபடி சொல்லுகிறது மேல்; இருந்த விடத்திலே யிருந்து மநோரதிக்கிறாரித்தனையிறே இவர்; அவன் தனக்குக் கலவிருக்கையான கலங்காப் பெருநகரத்தை விட்டு இவ்வளவும் வர வந்து திருமலையிலே நின்று, தன் அநுஷ்டாநத்தாலே தெரிவிக்கிறானிறே தன் பாரிப்பை. [தெழிகுரல் இத்யாதி] கம்பீரமான த்வநியையுடைத்தான அருவியையுடைய திருவருவியின் த்வநியுங்கூட உபாதேய மாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு, அந்நிலத்திலே யுள்ளதொன்றாகையாலே. 'கைங்கர்யருசியுடையார் அடிமை செய்ய வாருங்கோள்' என்றாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு இத்வநி. இவர்க்கு இந்தத் திருவருவியின் த்வநியுங்கூட உத்தேச்யமாகச் சொல்லவேணுமோ?' "சிலைக்கை வேடர் தெழிப்பறாத" என்று அங்குத்தைத் திருவேடர் பறிக்கிற போதை ஆரவாரமும் அகப்பட உத்தேச்யமாயிருக்கச் செய்தே. திருவேங்கடயாத்ரை போகிறவர்களைப் பறிக்கிற வேடருடைய ஆரவாரமும் உத்தேச்யமாயிருக்கிறதிறே, அந்நிலத்திலுள்ளதாகையாலே. [திருவேங்கடத்து எழில்கொள் சோதி] 'அடிமை கொள்ளுகைக்குப் பாங்கான நிலம் இது' என்று அவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. இச்சரீரஸம்பந்தமற்று அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் இவன் செய்யக்கடவ அடிமையை இந்நிலத்தில் இவனுக்குச் செய்யலாம்படி அவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசமிறே. [எழில்கொள் சோதி] அஸந்நிஹிதனேயாகிலும் மேல் விழவேண்டும்படியாயிற்று. வடிவழகு இருப்பது. [வேங்கடத்தெழில்கொள்சோதி] வானார்சோதியையும் நீலாழிச் சோதியையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது: வானார்சோதி பகல் விளக்குப்பட்டிருக்கும்: நீலாழிச்சோதி கடல்கொண்டு கிடக்கும்: [வேங்கடத்து எழில் கொள் சோதி] குன்றத்து இட்ட விளக்காயிருக்கும்: *வேங்கடம் மேய விளக்கிறே. அங்

நிலமிதியாலே அழகு நிறம்பெற்றபடி, [எந்தை] விரூபனேயாகிலும் விடவொண்ணாத படியாயிற்று, ப்ராப்தி யிருப்பது. ஸௌலப்யத்தாலும் அழகாலும் தம்மைத் தோற்பித்தபடி யென்றுமாம். [தந்தை தந்தைக்கே] பரமசேஷியென்றபடி.

இப்பாட்டால் ப்ராப்யப்ரதாநமான திருமந்த்ரத்தி லர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார். ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டு மென்கிற இத்தால்—சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது; நாம் என்கிற இடம் ப்ரணவப்ரதிபாத்யனான இவனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது; 'இது சப்தஸ்வபாவத்தைக் கொண்டு சொன்னோம்; என்று அருளிச் செய்தருளின வார்த்தை; 'தெழிகுரல்' இத்யாதியால் நாராயண சப்தார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார்; ப்ராப்தவிஷயத்தில்பண்ணும் கைங்கர்ய மிறே ப்ராப்யமாவது; இனி, ஸௌலப்யமும் வடிவழகும் ஸ்வாமித்வமும் எல்லாம் நாராயணசப்தத்துக்கு அர்த்தமிறே. .... (1)

இரண்டாம் பாட்டு. 'பரிபூர்ண கைங்கர்யத்தைப் பெறவேணும் என்று மநோரதியாநின்றீர், அது பின்னை இச்சரீரஸம்பந்தமற்று அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒரு தேச விசேஷத்திலே போனால் பெறுமதொன்றிறே' என்ன, 'அங்குள்ளாரெல்லாரும் வந்து அடிமை செய்கிறது இங்நிலத்திலே யாகையாலே, இங்கே பெறக் குறையில்லை' என்கிறார்.

எந்தைதந்தைதந்தை தந்தைதந்தைக்கும்
முந்தை * வானவர்வானவர்கோனொடும் *
சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்து *
அந்தமில்புகழ்க் காரெழிலண்ணலே. (2)

[எந்தை இத்யாதி] 'அடியா ரடியார் தம்மடியா ரடியார் தமக்கடியா ரடியார் தம்மடியாரடியோங்கள்' என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கப் புக்கால் அத்தலையே பிடித்து இவ்வளவும் வர நிரூபிக்குமாபோலேயாயிற்று. பரஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கப்புக்காலும் இத்தலையே பிடித்து அவ்வளவும் செல்ல நிரூபிக்கும்படி. (தமீச்வராணும் பரமம் மஹேச்வரம்) எனக்கடவதிறே. [வானவர் இத்யாதி] வானவருண்டு நித்யஸூரிகள், வானவர்கோனுண்டு ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான், அவனோடேகூட அப்ராக்ருதமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு, தங்களுக்கும் அவ்வருகானவன் கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற ஸௌசீல்ய குணத்தை அநுஸந்தித்து சிதிலராய்ப் பின்னை க்ரமத்திலே பரிமாறமாட்டாதே அடைவுகெட்டுச் சிந்தாநிற்பர்களாயிற்று. இங்குள்ளார் அங்கே போய் மேன்மையைக்கண்டு அநந்யார்ஹராமாபோலே யாயிற்று. அங்குள்ளார் இங்கே வந்து அந்நீர்மைகண்டு ஈடுபடும்படி; மேன்மையநுபவிக்கையாவது அந்நிலத்திலே; நீர்மையநுபவிக்கையாவது இந்நிலத்திலேயிறே. [சிந்துபூமகிழும்] கொம்பில் நின்றபோதையிற் காட்டிலும், நிலத்திலே விழுந்தபோது செவ்விபெற்று விகஸிதமாகா நிற்குமாயிற்று நிலஸ்வபாவத்தாலே. [அந்தமில் புகழ்] ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் புகழுக்கு அந்தமுண்டு போலே. அப்ராக்ருதமான விக்ரஹத்தோடே அவ்வடிவை யநுபவிக்கப் பாங்கான கரணங்களையுடையராய்க்கொண்டு கிட்டினார்க்கு அநுபவயோக்யனாயிருக்கையாலே புகழ் ஸாவதியாயிருக்கும் அங்கு; இங்கு, ஆளியும் கோளரியும் பொன்மணியும் முத்தமும் பூமரமுமானவற்றுக்குத் தன்னைக்கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கையாலே, புகழ்க்கு அந்தமில்லையிறே. ஆக, (ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகோஸௌ) என்றபடி. [காரெழில்] (ச்யாமளமானவடிவழகு). நீர்க்

குணத்தாலும் விடவொண்ணாததாயிற்று, வடிவழகு இருப்பது. [அண்ணல்] வடிவழகில்லையாகிலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்று, ப்ராப்தி இருப்பது. வானவர் வானவர்கோனொடும் சிந்துபூமகிழுந் திருவேங்கடத்து அந்தமில்புகழ்க் காரெழிலண்ணல் எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தை; ஆன பின்பு, அங்கே வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம் என்கிறார். .... (2)

மூன்றாம் பாட்டு. 'நாம் இங்ஙனே அடிமை செய்யவேணும் என்று மநோ ரதிக்கும் இதுவேயோ வேண்டுவது? அவன்தான் நமக்கு அநுபவஸம்ருத்தி யைத் தருமோ?' என்ன, 'நிரபேக்ஷரானவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவன், ஸாபேக்ஷரான நமக்குத் தரச்சொல்ல வேணுமோ?' என்கிறார்.

அண்ணல்மாயன் அணிகொள்செந்தாமரைக்
கண்ணன் * செங்கனிவாய்க்கருமாணிக்கம் *
தெண்ணிறைச்சுனைநீர் திருவேங்கடத்து *
எண்ணில்தொல்புகழ் வானவரீசனே. (3)

[அண்ணல்] குறிஞ்சி நிலத்தில் தலைமகன் என்னுதல், ஸர்வஸ்வாமி என்னுதல். [மாயன்] ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளால் ஆச்சர்யபூதன். அவற்றில் ஒரு அம்மான் பொடி சொல்லிக்காணு மென்ன, [அணிகொள் செந்தாமரைக் கண்ணன்] 'இக்கண்ணழகுடையவனுக்கு வேறொரு ஒப்பனை வேண்டா' என்னும் படி யிருப்பதாய், தனக்குத்தானே ஆபரணமாய், விகாஸம் செவ்வி குளிர்த்தி நாற்றங்களினாலே தாமரையை ஒருவகைக்கு ஒப்பாம்படி சொல்லலாயிருக்கிற கண்ணழகை யுடையவன். முதலுறவு பண்ணுங்கண்ணைச் சொல்லுகிறது. [செங்கனிவாய்] அந்நோக்குக்குத் தப்பினார்க்கும் தப்பவொண்ணாதபடியாயிற்று ஸ்மிதம் இருப்பது. முறுவலாலேயாயிற்று இவரை எழுதிக்கொண்டது. [கரு மாணிக்கம்] அந்த ஸ்மிதத்திலே அகப்பட்டாரை மீளாதபடி ஆழங்காற்படுத்தும் வடிவழகைச் சொல்லுகிறது. [தெள்நிறை சுனைநீர்த் திருவேங்கடத்து] தெளிந்து நிறைந்திருந்துள்ள நீரையுடைய சுனையை யுடைய திருமலையிலே. வடிவேயன்றிக்கே திருமலையும் ச்ரமஹரமா யிருக்கிறபடி. "அணிகொள் செந் தாமரைக்கண்ணன்" என்றத்தோடு, "செங்கனிவாய்" என்றத்தோடு, "கரு மாணிக்கம்" என்றத்தோடு, "தெண்ணிறைச் சுனைநீர்" என்றத்தோடு வாசியற் றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. அதுவும் அந்நிலத்திலே யுள்ளதொன்றாகையாலே. [எண்ணில்தொல்புகழ்] (யதா ரத்நாநி ஜலதேரஸங்க்யேயாநி புத்ரக—ததா குணாஹ்யநந்தஸ்ய) என்கிறபடியே, அஸங்க்யேயமாய் ஸ்வாபாவிகமான குணங் களையுடைய. [வானவரீசனே] குணங்களை அநுபவிப்பித்து நித்யஸூரிக ளுடைய ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறவன். கண்ணழிவற்ற ருசியுடையாரைத் தன்னை யநுபவிப்பிக்கு மென்கை. .... (3)

நாலாம் பாட்டு. 'நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தவன்' என்றார் கீழ்; 'அத்யந்தஹேயனான என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனுக்கு 'நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தான்' என்னுமிது ஓர் ஏற்றமோ?' என்கிறார்.

ஈசன்வானவர்க்கென்பன் என்றால் * அது
தேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு ?
நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் * என்கண்
பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே. (4)

[ஈசன்வானவர்க்கென்பன்] நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்று சொன்னேன். [என்ருல்] நான் இப்படி சொன்னால், [அதுதேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு] திருமலையிலே வந்து ஸுலபனாய் நிற்கிறவனுக்கு "அயர்வறு மமரர்களதிபதி" என்றிருக்கிற இது ஓர் எற்றமாயிற்றதோ? ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனு(க்கிறே அது ஏற்றம், திருவேங்கடத்தானு)க்கு ஏற்றஞ்சொல்லுகிறேனாக ப்ரமித்தேன்; கானமும் வானரமும் வேடுமானரோலக்கங்கொடுக்க நிற்கிறவனுக்கு நித்யஸூரிகளோலக்கங் கொடுக்க நிற்கிறது ஓர் ஏற்றமோ? பரமபதத்தைவிட்டு இங்கே வந்து இந்நிலத்தை யிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படி யிருக்கிறவனுக்கு. முடிசூடி ராஜ்யம் பண்ணுமவனுக்கு ஏற்றஞ் சொல்லும்போது தட்டியிலிருந்த போதைப்படியை யிட்டு ஏற்றஞ் சொல்லவொண்ணுதே. திருவேங்கடத்தானுக்கு ஏற்றஞ் சொல்லலாவது பின்னை நீர் ஏதாக நினைத்திருந்தீர்? என்ன, நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என் கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதி என்ன வேண்டாவோ? இதுகிடக்க, அத்தையோ சொல்லுவது? [நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்] நீசத்வத்தையும், நிறைவில்லாமையையுங் கூட்டி இங்ஙனே ஆழ்வாராகப் பண்ணிற்று என்கிருராயிற்று. (அமர்யாத:) (க்ருபசு:) என்னுமாபோலே, ஜநநிக்கும் மற்றென்றுக்கும் வாசிவையாதே பரிமாறும் ஜந்மமிறே. சாஸ்த்ரங்கள் 'ஆகாது' என்று நிஷேதித்தவற்றை அநுஷ்டித்து, அவற்றில்நின்றும் மீளமாட்டாதே போந்தேன். (க்ஷுத்ர:) 'கெடுவாய், சாஸ்த்ர மர்யாதையைத் தப்பி நிற்க ஆகாதுகாண்' என்று ஒருவன் சொன்னால், அத்தைக் கைக்கொள்ளுந்தனை நெஞ்சிலளவில்லாதானொருவன். (சலமதி:) அதவா, சொல்லுவாரையும் பெற்று, அது நெஞ்சிலே படவும் பெற்றதாகில் அது தன்னை விச்வஸிக்கப்படாது; "நின்றவாநில்லா நெஞ்சினையுடையேன்" என்னுமாபோலே. (அஸூயாப்ரஸவபூ:) ஹிதஞ் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமாயிற்றுப் பொருதது: (க்ருதக்ந:) உபகரித்த விஷயத்திலே அத்தை இல்லை செய்து அபகாரங்களைப் பண்ணிப்போந்தேன். (துர்மாநீ) அபகாரங்களைப் பண்ணிப் போருகையன்றிக்கே, ஹிதஞ்சொன்னவர்களுக்கும் என்னை மேலாக நினைத்துப் போந்தேன். (ஸ்மரபரவச:) அறிவுடையார்க்கு மேலாக நினைத்திருப்பது, காமுகர்க்குக் கீழாக நினைத்திருப்பது. (வஞ்சநபர:) புறம்பே பறித்துக்கொண்டு வந்து ஒரு ஸ்த்ரீ பக்கலிலே ஒதுக்குமாயிற்று, அங்கே திரண்டவாறே அவ்விடந் தன்னில் நின்றும் அபஹரிக்குமாயிற்று. (ந்ருசம்ஸ:) 'நம்மை விச்வஸித்த விஷயத்திலே க்ருத்ரிமத்தைப் பண்ணினோம்' என்று இரக்கமுமின்றிக்கே யிருக்கை. (பாபிஷ்ட:) இதுதான் உருவச்செல்லும்படியாயிற்று மேன்மேலெனக் காரியம் பார்ப்பது; பாபத்திலேயாயிற்று ஊன்ற அடியிட்டிருப்பது. 'இது ஆளவந்தார் அருளிச் செய்ததேயாகிலும், நான் என் வாயால் இப்பாசுரம் சொல்லமாட்டேன்' என்னுமாம் அநந்தாழ்வான். [நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்] அநாத்ம குணமே என்பக்கலிலேயுள்ளது. ஆத்மகுணங்களொன்றுமில்லை. 'என் தண்மையும் நிறைவில்லாமையுமிறே நான் இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று என்கிருர்' என்பராம் பிள்ளை திருநறையூரரையர். (இவ்வார்த்தை என்றது "ஈசன் வானவர்க்கென்பன்" என்றத்தை). [என் கண் பாசம் வைத்த] என் பக்கலிலே பாசத்தை வைத்த. நித்யஸூரிகளுக்கு ஈசனாயிருந்தான். என் பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினான். அவர்கள் ஸத்தையுண்டாகைக்காக அவர்களோடே கலந்தான், தன்ஸத்தை பெறுகைக்காக என்னோடே வந்து கலந்தான். ப்ராதம்யத்துக்கும் பழிக்கும் செங்கல்சீரைக்கும் ஜீவநம் வைப்பாரோபாதி அவர்கள் பக்கல்; நெஞ்சும் உடம்பும் தந்தது எனக்கு என்கிருர். அன்றியே, "எனக்குத் தன் பக்கலிலே ஸங்கமுண்டாம்படி பண்ணினான் என்கிருர்—என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு" என்று அருளிச் செய்வர். அதாவது, [என்கண் பாசம்

வைத்த] என்னிடத்திலே ஸ்வவிஷயபாசத்தை யுண்டாக்கினானென்றபடி. [பரஞ் சுடர்ச் சோதிக்கே] அஹ்ருதயமாயிருக்கச் செய்தே மனிச்சுக்காகக் கலந்தானா யிருக்கை யன்றிக்கே, ஸஹ்ருதயமாகக் கலந்தானென்னுமிடந் தோற்றாநின்ற தாயிற்று வடிவிற்பிறந்த புகர்; உஜ்ஜ்வலனாயிரா நின்றான். கலந்த பின்பு முன் பில்லாத புகரெல்லாம் உண்டாயிராநின்றது வடிவிலே. பிராட்டியேட கலந் தாற்போலே இராநின்றான். .... (4)

அஞ்சாம் பாட்டு. 'நித்யஸூரிகளுக்கும் தன்னைக் கொடுத்தானென்றது ஓரேற்றமோ எனக்குத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு?' என்றார் கீழ்: 'எனக்குத் தன்னைத் தந்தானென்கிற இதுதான் ஓரேற்றமோ, என்னிலும் தாழ நின்றாரைத் தேடிப் பெறாதே யிருக்கிறவனுக்கு? என்கிறார் இதில்.

சோதியாகி எல்லாவுலகும்தொழும் *
ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ?*
வேதியர்முழுவேதத் தமுதத்தை *
தீதில்சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே. (5)

[சோதியாகி] நிரவதிக தேஜோரூபமான திருமேனியை யுடையனாய். (நீலதோயதமத்யஸ்தா) என்று நிற்கச் செய்தே, (பீதாபா) என்கிறது. அதாவது ச்ரமஹரமான வடிவைப் புகர் முட்டாக்கிட்டிருக்குமென்கையும், அந்தப்புகர் தன்னையே ச்ரமஹரமான வடிவுதான் க்ரஸித்துக்கொண்டிருக்கு மென்கையும். இத்தால், ஒன்றையொன்று விடாதே இரண்டும் நிரபேக்ஷமென்கை. (பீதாபா என்றது ஸ்வதேஜஸ்ஸை விக்ரஹந்தான் பாநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கு மென்றபடி.) (தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்) என்னக்கடவதிறே. [எல்லாவுலகுந் தொழும் ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ] இப்படி சொன்னால்தான் அவனுக்கு ஏற்றமாகப் போருமோ? 'எல்லாவுலகுந் தொழு மாதிமூர்த்தி யென்றா லளவாகுமோ' என்கைக்கு, 'எல்லாவுலகுந் தொழு மாதிமூர்த்தி' என்றாரோ பின்னை என்னில்?—'எண்ணில் தொல்புகழ் வானவரீசன்' என்று, 'ஈசன் வானவர்க்கென்பன்' என்று அநுபாஷித்தவோபாதி, இங்கும் அப்படி சொன்னாரோ? என்னில், விமுக்காட்டாலே சொன்னார். எங்ஙனே சொன்னபடி? என்னில், கீழே, "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்றாரே தம்மை: தாழ்வுக்குத் தம்மை எல்லாரிலும் இவ்வருகாகச் சொன்னாரே; தாம் தொழுதபோதே எல்லா லோகங்களும் விமுக்காட்டாலே தொழுததாயிற்று; 'எல்லாவற்றுக்கும் மேல் படி யமிழ்ந்தது' என்றால் 'கீழ்ப்படி யமிழ்ந்தது' என்று சொல்லவேண்டா விறே. [தொழும்] (யதார்ஹம் கேசவே வ்ருத்தி மவசா: ப்ரதிபேதிரே) 'தொழக் கடவோமல்லோம்' என்று ஸங்கல்பித்திருந்தவர்களும் தொழுதார்களாயிற்று, கண்டவாறே. [ஆதிமூர்த்தி] ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸ்யமென்று, ஜிஜ்ஞாஸ்யமான ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணம் ஏது? என்ன, ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரண மென்றதிறே. (காரணவாக்யங்கள் ஒருங்கவிட்டது எங்ஙனே? என்னில்;—(யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம) என்று ஆச்ரயணீயவஸ்து ஏது? என்ன, (காரணந்து த்யேய:), (யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம், முமுக்ஷுர்வைசரணமஹம் ப்ரபத்யே) என்று ஜகத்காரணவஸ்து வென்றதிறே; அப்படியே. கீழ் எல்லாவுலகுந் தொழு மென்று ஆச்ரயணத்தைச் சொல்லி, ஆதிமூர்த்தியென்று ஆச்ரணீயவஸ்துவைச் சொல்லிற்றிறே. அளவாகாதென்று சொல்லும்போதும் சிறிதிடஞ் சொல்லிப் பின்னை (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்னும் வேதம் வேண்டாவோ? [வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை] (ஸாஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்) என்கிறபடியே வேததநரான ப்ராஹ்மணருடைய எல்லா

வேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தையுடையவனை. (ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி) (ஸர்வேவேதாயத்ரைகம் பவந்தி), (வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:) என்கிறபடியே எல்லா வேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஆநந்த குணத்தை யுடையவனை; (ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம), (ரஸோ வை ஸ:) என்னக்கடவதிறே. [தீதில்சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே] தீதென்று குற்றம். இல்லென்று இல்லாமை: குற்றமற்ற குணங்களையுடையவனை. விஷயீகரிக்குமிடத்தில் 'இன்னார் ஆவர், இன்னார் ஆகார்' என்னும் குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை. கீழ் "எல்லாவுலகுந்தொழு மாதிமூர்த்தியென்று லளவாகுமோ" என்றதிற்காட்டில் ஏற்றமாகச்சொன்ன அர்த்தம் என்? என்னில்,—"ஈசன் வானவர்க்கென்பன்" என்றதிற்காட்டில், "என் கண் பாசம்வைத்த" என்னுமிடத்தில் ஏற்றங் கண்டோம்; அவ்வோபாதி 'எல்லாவுலகுந் தொழும்' என்றதிற்காட்டில் 'தீதில்சீர்' என்றவிடத்தில் ஏற்றமென்? என்னில்—என்னை விஷயீகரித்தானென்ற இது ஏற்றமோ? என்னில் தாழ்ந்தாரைத் தேடிக் கிடையாமையாலே பட்டினிவிட்டு (ஆசயா யதிவா ராம:) என்கிறபடியே அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருக்கிறவனுக்கு. "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்ற இவருடைய குற்றத்தைக் குணமாகக்கொண்டு ஸ்வீகரித்து, இவருக்கு அவ்வருகு குற்றமுடையாரைத் தேடிக் கிடையாமையாலே நிற்கிறானாயிற்று. ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கம் பெற்றவளவிலே த்ருப்திவருமது ரக்ஷகத்வத்துக்குக் குற்றமாமிறே; (ஸந்துஷ்ட: க்ஷத்ரியஸ்ததா). சீருக்குத் தீதாவது ஆச்ரயிப்பார் குணகுண நிரூபணம் பண்ணுகை.

ஆறும் பாட்டு. கீழ் திருமந்த்ரார்த்தத்தை அருளிச் செய்தார்: அதிலே அருளிச் செய்யாததோரர்த்த முண்டிறே நமச்சப்தார்த்தம். (அதாவது அவித்யாதிகளும் கழிகை.) அத்தை அருளிச் செய்கிறார். அவன் ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே பெற்றவளவால் பர்யாப்தனன்றிக்கே யிருந்தாலும், நாம் அபிநிவிஷ்டரானாலும், சரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக அநாதிகாலம் நாம் பண்ணிவைத்த பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக கர்மங்கள் செய்வதென்? என்ன, நாம் இதிலே துணியவே அவையெல்லாம் தன்னடையே நசிக்குமென்கிறார்.

வேங்கடங்கள் மெய்ம்மேல்வினைமுற்றவும் *
தாங்கள்தங்கட்கு நல்லனவேசெய்வார் *
வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்ன
லாங்கடமை * அதுசுமந்தார்கட்கே. (6)

[வேங்கடங்கள்] கடமென்று கடனென்றபடி. கடங்களென்றது கடன்களென்றபடி. அவையாவன (த்ரிபிர்ருணவா ஜாயதே) என்கிறபடியே மூன்று ருணத்தோடேகூடவாயிற்று இவன் வந்து பிறப்பது; ([ப்ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்ய: யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயா பித்ருப்ய:] என்கிறபடியே) ப்ரஹ்மசர்யத்தாலும் யாகத்தாலும் ப்ரஜோத்பத்தியாலும் ருஷிகளுக்கும், தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் தனிசு இறுக்கக்கடவன். [ருணநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய] என்னாநின்றதிறே. [மெய்ம்மேல் வினைமுற்றவும்] ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தநமாக வரக்கடவ பாபங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆக, 'கடன்கள், மெய்ம்மேல் வினைமுற்றவும், வேம் நசிக்கும்' என்று இங்ஙனே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, 'இதுக்கு வேதாந்தத்திற் சொல்லுகிற கட்டளையிலே பொருளாக அமையாதோ?' என்று இங்ஙனே அருளிச் செய்வர். அதாவது—[உத்தரபூர்வாகயோரச்லேஷவிநாசௌ] என்றும், [ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந; ப்ரதூயந்தே] என்றும் சொல்லுகிறபடியே. வேம் என்கை

யாலே பூர்வாகத்துக்கு விநாசமும், உத்தராகத்துக்கு அச்லேஷமுமாகச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே இவ்விநாசந்தான் மற்றையதுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ச்லேஷியாமையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பூர்வாகமாவது ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு முன்பு புத்தி பூர்வகமாகப் பண்ணிப்போரும் ப்ராதிகூல்யம். உத்தராகமாகிறது ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாகப்பண்ணும் ப்ராதிகூல்யம். பின்பும்விரோதியான தேஹஸம்பந்தம் அநுவர்த்திக்கையாலே பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தியா நிற்கும்: அநந்தரம், ஜ்ஞாநம் பிறவா, கடுகமீண்டு முன்பு செய்ததுக்கு 'நாம் என் செய்தோமானோம்?' என்று அநுதபித்துப்படும். கடங்கள் மேல்வினை முற்றவும் வேம்: இது மெய்-இது ஸத்யம். [ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே] என்றதிறே. ப்ரத்யக்ஷாதிகள் ப்ரமத்துக்கு மூலமாய் ப்ரமநிவர்த்தகமுமாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றியே, (யதாபூதவாதி ஹி சாஸ்த்ரம்) என்கிறபடியே சாஸ்த்ரஞ் செல்லிற்றென்றால், அவ்வர்த்தம் மெய்யாயிருக்குமிறே. முதற்பாட்டிலே சொல்ல வேண்டுவதோரர்த்தஞ் சொல்லாதே போந்ததிறே; அவ்வம்சம் இங்கே சொல்லுகிறார். கடலுக்குத்தொடுத்த அம்பை, அவன் நாலடிவர நின்றவாறே, அநந்தரத்தே 'உன்விரோதிகளைச் சொல்லாய்' என்றானிறே. இவ்விடத்திலே பட்டர் ஒரு இதிஹாஸம் அருளிச் செய்வர்; "பண்டு, தலையில் மயிரின்றிக்கேயிருப்பானொருவன் நெற்பரிமாறாநின்றானாய், அங்கே ஒருவன் சென்று 'மயிரைப் பேணாதே நீர் தனியே நின்று பரிமாறாநின்றீர்' என்ன, 'ஏன்தான் நடந்ததீ!' என்ன, 'ஒன்றுமில்லை; கண்டுபோக வந்தேன்' என்ன, 'ஆகில், ஒரு கோட்டையைக் கொண்டு போகலாகாதோ?' என்று எடுத்துவிட, அவன் அத்தைக் கொண்டு வாரா நிற்கச் செய்தே எதிரே ஒருவன் வந்து 'இது எங்கே பெற்றது?' என்ன, 'உன்தனை' மொட்டைத் தலையன் தந்தான்' என்றானாய், அவன் அத்தைச் சென்று அங்கே 'இன்னான் உம்மை வைது போகாநின்றானீ!' என்ன, 'அடா! என் நெல்லையுங் கொண்டு என்னையும் வைது போவதே? என்று தொடர்ந்து வந்தானாய், அவன் புரிந்து பார்த்து 'ஏன்தான் குழல்கள் அலையவலைய ஓடிவராநின்றதீ!' என்ன, 'ஒன்றுமில்லை இன்னம் ஒரு கோட்டை கொண்டு போகச் சொல்ல வந்தேன்' என்றானும்; அப்படியே, கடலை முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளுகைக்காகக் காலைப் பிடிப்பது கோலைத் தொடுப்பதாகா நிற்க. அவன் வந்து முகங்காட்டினவாறே, 'உனக்கு அம்பு தொடுத்தோம்' என்ன லஜ்ஜித்து, 'உன் விரோதிகளைச் சொல்லு, நாம் இத்தைவிட' என்றாரிறே. [தாஙகள் இத்யாதி] இதுதான், பலபோக்தாவானவனுக்கு உத்தேச்யத்தோபாதி ப்ரார்த்தித்துப் பெறவேண்டியிருக்குமோ? என்னில்,—'அது வேண்டா; தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான கைங்கர்யத்தைப் பண்ண நிற்க அமையும்; இவ்விரோதி தன்னடையே போம்' என்கிறார். 'தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான ப்ரதிபந்தத்தைச் செய்ய அமையும்' என்னவொண்ணாதிறே, "வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்கிற அதிகாரியைக் குறித்துச் சொல்லுகையாலே. அதிகாரி வைலக்ஷண்யமும் வ்ருத்தி வைலக்ஷண்யமும் தோன்றும்படி 'தாங்கள் தங்கட்கு' என்று இங்ஙனே ஊன்றிச் சொல்லுமாம் அநந்தாழ்வான். [தாங்கள்] இதர விஷயங்களில் விரக்தராய்க் கைங்கர்ய ருசியுடையராயிருக்குமவர்கள். [தங்கட்கு] இப்படிப்பட்ட ருசியுடையராயிருக்கிற தங்களுக்கு. [நல்லனவே செய்வார்] தங்கள் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த கைங்கர்யத்தையே பண்ணுவார். 'தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்' என்கிறது இவர்களை எங்ஙனேயாக நினைத்து?' என்னில்,—[வேங்கடத்து இத்யாதி] 'வேங்கடத் துறைவார்க்கு' சதுர்த்தியின் அர்த்தஞ் சொல்லுகிறது! 'நம:' எனக்கு அன்று, அவனுக்கு என்றபடி, [என்னல்] 'இதுதான் நெஞ்சிலுண்டாகவும் வேண்டா; உக்தி மாத்ரமே அமையும். இது தான்

அல்பமாகிலும் இவன் தனக்கு அருமையாயிருக்குமோ? என்னில், ஆம் ஸுசகம். 'எளிது' என்ன, ஸ்வரூபத்தோடே சேராததாயிருக்குமோ? என்னில், [கடமை] ப்ராப்தம். [அது சுமந்தார்கட்கே] பெறுகிற பேற்றின் கனத்தையும் இவனுடைய நேர்த்தியில் அல்பதையையும் பார்த்து, 'இப்பேற்றுக்கு இவன் இம்மலையைச் சுமவானோ?' என்பாரைப் போலே. 'அது சுமந்தார்கட்கு' என்று தம் கருத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம். பெறுகிற பேற்றின் கனத்தையும் பகவத் க்ருபையையும் அறிந்திருக்கிற இவர் கருத்தாலே சொல்லிற்றுதல், இவன்பக்கலுள்ளதைக் கனக்க நினைத்திருக்கும் அவன் கருத்தாலே சொல்லிற்றுதல். (பூயிஷ்டாம்) என்றிறே அவன் இருப்பது; த்ரௌபதி திருநாமஞ் சொல்ல "கோவிந்தா" என்றவாறே, "நம் பேரைச் சொன்னாள்' என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டிருக்குமவனிறே. (க்ருஷ்ண மாம் தூரவாஸிநம்). அவளைக் கொண்டாடா, தன்னை நிந்தியா, வ்யஸநப்பட்டானிறே. அபபோது ஸதஸ்ஸில் பிறந்த பரிபவம் பரிஹ்ருதமாகச் செய்தேயும், 'நம் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டவளுக்கு ஆற்றாமையிலே முகங்காட்டப் பெற்றிலோம்' என்று உள்ளதனையும் இழவுபட்டிருந்தானிறே. 'நம்பேர் தன்காரியஞ் செய்ததத்தனை போக்கி, நாம் இவளுக்கு ஒன்றும் செய்திலோமிறே' என்று இருந்தான். அஸங்கதமாக இரண்டு சப்தத்தைச் சேர்த்துச் சொல்ல, அது விஷஹரணத்துக்கு உடலாகா நின்றதிறே—சப்த சக்தியாலே; அவ்வோபாதியும் போராமையில்லையிறே திருநாமம். (வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம் கடமை யதுசுமந்தார்கட்கு கடங்கள் மெய்யம்மேல் வினை முற்றவும் வேம்; மெய்; ஆகையால், தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார். (6)

ஏழாம்பாட்டு, முதற்பாட்டில் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யத்தைத் திருமலை தானே தரும் என்கிறார். ப்ராப்திபலமாய் வருமதிறே கைங்கர்யம்.

சுமந்துமாமலர் நீர்சுடர்தூபங்கொண்டு *
அமர்ந்துவானவர் வானவர்கோனொடும் *
நமன்றெழும் திருவேங்கடம்நங்கட்கு *
சமன்கொள்வீடுதரும் தடங்குன்றமே. (7)

[சுமந்து இத்யாதி] மாமலர் நீர் சுடர் தூபம் இவற்றைச் சுமந்துகொண்டு என்னவுமாம்; அன்றிக்கே, மாமலர் சுமந்து, நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு என்னவுமாம். ஒரு கருமுகைமாலையேயாகிலும், 'இத்தைக் கண்டருளக்கடவனே' சாத்தியருளக் கடவனே, நம்மை விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணக்கடவனே' என்றிருக்கிற இவர்கள் ஆதராதிசயத்தாலே கனத்துத் தோற்றிற்றாகவுமாம்; அன்றிக்கே, அநுகூல னிட்டதாகையாலே ஸர்வேச்வரன் தனக்குக் கனத்துத் தோற்றிற்றாகவுமாம். ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் செண்பகப்பூக் கொண்டு சாத்தினபடியை நினைப்பது. அதாவது ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையான் செண்பகம் உகந்து சாத்துவர்; சில ராஜபுத்திரர்கள் செண்பகங்கொண்டு சாத்தத் தேடி, முன்பே பூவெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒரு பூ இருந்தது கடையிலே; அப்பூவுக்குச் செருக்காலே ஒருவர்க்கொருவர் த்ரவ்யத்தைப் போர ஏற்றி இவர்களில் ஒருவன் நினைக்கவொண்ணாதபடி த்ரவ்யத்தைப் போர இட்டுக்கொண்டு வந்து சாத்தினான்; அன்று இரா அவன் ஸ்வப்நம் காண்கிறான்: நீயிட்ட பூ எனக்குக் கனத்துச் சுமக்க வொண்கிறதில்லை' என்று அருளிச் செய்தார். [அமர்ந்து இத்யாதி] நித்யஸூரிகளையும் ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானையும் சொல்லிற்றாகவுமாம்; தேவர்களையும் ப்ரஹ்மாவையும் சொல்லிற்றாகவுமாம். அமர்ந்து

பொருந்தி. ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லிற்றனபோது, அவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தர பரரேயாகிலும் அவர்களையும் அநந்யப்ரயோஜநராக்குமாயிற்று இது தன்னின் ஸ்வபாவம். இப்படி ஸமாராதநோபகரணங்களைக்கொண்டு. நமன்றெழுவர்களாயிற்று வணங்கிக்கொண் டெழுவர்களாயிற்று. "துயரறு சுடரடி தொழுதெழு" என்கிற தம்வாஸனை அவர்களுக்கும் உண்டென்று இருக்கிறார். [நங்கட்கு] கைங்கர்ய ருசியை யுடைய நமக்கு. [சமன்கொள் வீடுதரும்] (ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி) என்றும், (நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி). (மம ஸாதர்ம்யமாகதா:), "தம்மையேயொக்க அருள்செய்வர்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அவனோடு ஸாம்யாபத்திரூபமான மோக்ஷத்தைத் தருமென்னுதல்; அன்றிக்கே, (ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே) என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான மோக்ஷத்தைத் தருமென்னுதல்; அங்ஙனுமன்றிக்கே, திருமலைதானே தன்னோடொத்த பேற்றைப் பண்ணித்தருமென்னுதல்; திருவேங்கடமுடையானைத் திருமுடியிலே எழுந்தருளிவித்துக் கொண்டிறே திருமலையாழ்வார் தாம் இருப்பது; அப்படியே "நின்செம்மாபாத பற்புத்தலை சேர்த்து' என்று இவர் ப்ரார்த்தித்த பேற்றை. [தடங்குன்றமே தரும்] திருமலையாழ்வார் தாமே தந்தருளுவர். [தடங்குன்றம்] திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணலாயிருக்கும்படி இடமுடைத்தாயிருக்கை. (ஸுபக:) வீறுடைத்தாயிருக்கை. (கிரிராஜோபம:) திருமலையோடு ஒத்திருக்கை. (யஸ்மிந் வஸதி) அதுக்கு ஹேது சொல்லுகிறது. (காகுத்ஸ்த:) போகத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்தலம் தேடி அநுபவிக்கும் குடியிலே பிறந்தவர் விடாதே விரும்பி வர்த்தித்தாரென்பது யாதொன்று உண்டு. (குபேர இவ நந்தநே) துஷ்டஸத்த்வப்ரசுரமான தேசத்திலே செருக்கனை வைச்ரவணன் போதுபோக்குகைக்காகத் தன் உத்யாநத்தில் உலாவுமா போலே ஸஞ்சரித்தார். .... (7)

எட்டாம் பாட்டு. 'வேங்கடங்கள்' என்கிற பாட்டிற் சொன்ன விரோதி நிவ்ருத்தியையும் திருமலையாழ்வார் தாமே பண்ணித்தருவர் என்கிறார். ஒரு புருஷார்த்தத்தைத் தரவேணுமோ? திருமலைதானே நமக்கு உத்தேச்யம்; சேஷிக்கு உத்தேச்யமானது சேஷ பூதனுக்கு உத்தேச்யமாகச் சொல்லவேணுமோ? என்கிறாராகவுமாம்.

குன்றமேந்திக் குளிர்மழைகாத்தவன் *
அன்றுஞாலம் அளந்தபிரான் * பரன்
சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலை *
ஒன்றுமேதொழ நம்வினையோயுமே. (8)

[குன்றமேந்திக் குளிர் மழைகாத்தவன்] என்றும் து:கநிவ்ருத்திக்குப் பரிகரம் மலையேயாயிற்று, (கோகோபீஜநஸங்குலம், அதீவார்த்தம்) என்கிறபடியே, பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்திலே தொலையப்புக, கண்ணுக்குத் தோற்றிற்று ஒரு மலையைப்பிடுங்கி ஏழுநாள் ஒருபடிப்படத் தரித்துக்கொண்டு நின்று அவற்றை ரக்ஷித்தவன். [அன்று இத்யாதி] ஒரு ஊருக்காக உதவினபடி சொல்லிற்றாயிற்று கீழ்; ஒரு நாட்டுக்காக உதவினபடி சொல்லுகிறது மேல்; விரோதியான மஹாபலியாலே பூமி அபஹ்ருதையான அன்று; எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்ட உபகாரகன். ஸர்வ ரக்ஷகனுமாய் ஆச்ரிதரக்ஷகனுமா யிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. [பரன்] ஸர்வஸ்மாத்பரன். [சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலை] அவன் 'தனக்கு உத்தேச்யம்' என்று வந்து வர்த்திக்கிற தேசம். [ஒன்றுமே தொழ] உள்ளே யெழுந்தருளியிருக்கிறவன் தானும் வேண்டா, திருமலையாழ்வார்தாமே அமையும். [நம்வினை ஓயுமே] 'ப்ராப்யத்தைப் பெற்றிலோம்'

என்கிற வினையென்னுதல், 'வேங்கடங்கள்' என்கிற பாட்டிற் சொன்ன ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கும் என்னுதல். ... ... (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு. நம் விரோதியையும் போக்கி ப்ராப்யத்தையும் திருமலையாழ்வார் தாமே தருவர் என்றார் கீழ் இரண்டு பாட்டாலே; இப்படி விரோதி பாபங்களைப் போக்கி ப்ராப்யத்தைத் தருகைக்குத் திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ? திருமலையாழ்வாரில் ஏகதேசம் அமையாதோ? என்கிறார் இதில். (ஏகதேசம் என்கிறது, அப்பனை;) "வடமாமலையுச்சி" என்னக்கடவதிறே திருவேங்கட முடையானை.

ஓயுமூப்புப் பிறப்பிறப்புப்பிணி *
வீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்
தாயன் * நாண்மலராம் அடித்தாமரை *
வாயுள்ளும்மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கே. (9)

[ஓயும் மூப்பு பிறப்பு இறப்பு] ஜந்ம ஜரா மரணாதிகள் ஓயும். இப்போது ஓயுமென்கையாலே, முன்பு அநாதிகாலம் உச்சிவீடும் விடாதே போந்ததென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. **பிணிவீயுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்தாயன்** என்று அவனோடே அந்வயம். பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிறவன், 'இவர்கள் பிணியும் இங்ஙனே சென்றிடுவதாக' என்றிருந்தானாகில் கலங்காப் பெருநகரத்திலே இரானோ? இங்கு, பிணியென்கிறது, சரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக வருமவையெல்லாவற்றையும் நினைத்து. கீழே, ஓயுமூப்புப்பிறப்பிறப்பு என்றதாகில் இனி பிணிவீயுமாறு செய்வான் என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்னில், இவனுடைய இங்குத்தை து:கநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கைக்காக வென்கை. ஆக துக்கத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவனென்கை. அவனே வந்து போக்கானாகில் இவ்வெலியெலும்பனுக்குப் போக்கிக் கொள்ளப் போகாதிறே. *[நாள்மலராம் இத்யாதி]* அவன் கால்காண, "மூப்புப் பிறப்பிறப்புப்பிணி" என்கிற இவையெல்லாம் நசிக்கும்; இவ்வேப்பங்குடி நீராயிற்று குடிக்கச் சொல்லுகிறது, விரோதிபோகைக்கு. செவ்விப் பூவைத் தலையிலே வைப்பாரைப் போலே யிருப்ப தொன்றிறே. *[வாயுள்ளும் இத்யாதி]* இவையிரண்டும் காயிகத்துக்கும் உபலக்ஷணமாய்: திருவடிகளை மநோவாக்காயங்களாலே அநுஸந்திப்பார்க்கு வாயுள் வைக்கையாவது 'ஓவாதுரைக்கு முரை' என்கிறபடியே உரைக்கை. மனத்துள் வைக்கையாவது மறவாதிருக்கை. இப்படி கரணங்களுக்கு அடைத்த காரியங்களைக் கொள்ளவே, ஸ்வரூபவிரோதியாய் வந்தேறியானவை தன்னடையே போம். **பிணிவீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்தாயனுடைய நாண் மலராமடித்தாமரை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு மூப்புப்பிறப்பிறப்பு ஓயும்.** .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. ஆக, திருமலையாழ்வார் எல்லார்க்குமொக்க உத்தேச்யமான பின்பு எல்லாரும் ஒக்கத் திருமலையாழ்வாரை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வைத்தநாள்வரை எல்லைகுறுகிச்சென்று *
எய்த்திளைப்பதன் முன்னம்அடைமினோ *
பைத்தபாம்பணையான் திருவேங்கடம் *
மொய்த்தசோலை மொய்பூந்தடந்தாழ்வரே. (10)

[வைத்த நாள் வரை யெல்லை குறுகி] ஸர்வேச்வரன் இச்சேதநனுக்கு சரீரஸம்பத்தியைக் கொடுத்தது நரகாவஹமான விஷயங்கள் இருந்த விடம்

தேடிப்போகைக்கு அல்ல, திருமலைக்குப் போகைக்கு என்றாயிற்று; (விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும்) என்னக்கடவதிறே. (ஸ்ருஷ்ட ஸ்த்வம் வநவாஸாய) 'ஐயர் சொல்லிற்றுச் செய்ய வேண்டுகையாலே பெருமாள் காடேற எழுந்தருளா நின்றார், நானும்கூட ஸேவித்துப் போவேன்' என்ன, அவர் காட்டிலே எழுந்தருளா நிற்கப் படைவீட்டிலே யிருக்கைக்கோ, நாம் உம்மைப் பெற்றது? நீர் இப்படி செய்தீராகில் நான் உம்மைப் பெற்ற ப்ரயோஜநம் பெற்றேனாகிறேன். அவர்க்கு யாதொருபோது துணை வேண்டிற்று, அப்போது நீர் துணையாகைக்காகவன்றோ நான் உம்மைப் பெற்றது. (ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ் ஜநே) நீர் ஸுஹ்ருஜ்ஜநத்தின்பக்கல் ஸ்வநுரக்தரல்லீரோ? ஆகையாலே, எல்லார்க்கும் வேர்ப்பற்றான பெருமாளை நோக்கித் தாரீர். அன்றிக்கே, (ஸுஹ்ருஜ் ஜநே ராமே) என்றாய், பெருமாள்பக்கல் பண்டே ஸ்நேஹித்தன்றோ நீர் இருப்பது; இப்போது 'போம்' என்று நான் உமக்குச் சொல்லவேண்டியிருந்ததோ? (ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ:) இப்படியிருக்கிற உம்மை நியமிக்கவேண்டுவதொன்று உண்டு: ப்ரமாதத்தைப் பண்ணாதேகொள்ளும். என்தான்? ப்ரமாதமென்? என்னில் (புத்ர! ப்ராதரி கச்சதி) உங்கள் தமையனார் நடப்பர்கிடீர்; அவர் நடையிலே நடைகொள்வர்: அவர் நடையழகிலே கண்வைத்துக் காவற்சோர்வுபட விடாதேகொள்ளும். அப்படியே இச்சேதநனையும் இங்குவைத்தது திருமலைக்குப்போகைக்காகவாயிற்று. [வைத்தநாள் வரையெல்லை குறுகிச்சென்று] ஈச்வரன் நியமித்துவைத்த ஆயுஸ்ஸினுடைய முடிவான எல்லையைச் சென்று கிட்டி. [எய்த்து இளைப்பதன் முன்னம் அடைமினோ] 'திருமலைக்குப் போகவேணும்' என்னும் ச்ரத்தையும் அநுவர்த்தியா நிற்கச்செய்தே 'பாவியேன் கரணபாடவதசை யுண்டாகப் பெற்றிலேன்' என்னும் தசை வருவதற்கு முன்னே போகுங்கோள். [பைத்த இத்யாதி] தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே விரித்த பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன் அப்படுக்கையிற் காட்டிலும் விரும்பிவர்த்திக்கிற தேசம் அன்றியே, திருமலையாழ்வார் தம்மைத் திருவநந்தாழ்வானாகவும் சொல்லக்கடவதிறே. [மொய்த்த இத்யாதி] செறிந்த சோலையையும், பரப்புமாறப்பூத்த தடாகங்களையும் உடைத்தான திருத்தாழ்வரையை எய்த்து இளைப்பதன்முன்னம் சென்று அடைமினோ. எய்த்திளைக்கையாவது ஒன்று நெஞ்சிளைப்பு, ஒன்று சரீரத்தினிளைப்பு. .... (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்க வல்லார் ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்தபடியே திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவர் என்கிறார்.

தாள்பரப்பி மண்தாவியவீசனை *
நீள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் *
கேழிலாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர் *
வாழ்வர்வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழவே. (11)

[தாள் பரப்பி மண் தாவிய ஈசனை] கடிநஸ்தலத்திலே பூவைப்பரப்பினாற்போலே ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடும் மலையுமான பூமியை அநாயாஸேந அளந்துகொண்ட ஸர்வேச்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. திருவேங்கடமுடையானை யன்றோ கவி பாடிற்று? என்னில்,—"கொண்டாய் குறளாய் நில மீரடியாலே விண்தோய் சிகரத் திருவேங்கட மேயவண்டா" என்றும், "மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள்" என்றும், "உலகமளந்த பொன்னடியே யடைந்துய்ந்து". என்றும் ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்யா நிற்பர்கள்;

எல்லாரையும் க்ரமத்திலே திருவடிகளின்கீழே இட்டுக்கொள்ளுகைக்காக நிற்கிற நிலையாலும், வரையாதே கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறபடியாலும், திருவேங்கடமுடையானை ஸ்ரீவாமநனுகச் சொல்லக் கடவதிறே. [நீள்பொழில் இத்யாதி] திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளுக்கு அணுக்கனிட்டாற்போலே நிழல் செய்யும்படி வளர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [கேழிலாயிரம்] கேழென்று ஒப்பாய், ஒப்பில்லாத இப் பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லார்கள்; இப்பத்துக்கு ஒப்பில்லாமையாவது ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தை மநோரதித்த பத்தாகையாலே வந்த ஒப்பில்லாமை. [வாழ்வர் வாழ்வெய்தி] கைங்கர்யத்தை மநோரதித்து விடுகையன்றிக்கே, இவருடைய மநோரதமே மநோரதமாகக் கைங்கர்யமாகிற ஸம்பத்தை ப்ராபித்து அநுபவிக்கப் பெறுவர்கள். [ஞாலம் புகழவே வாழ்வர்] 'இளையபெருமாளொருவரே! அவர்பெற்ற பேறுஎன்?' என்று இங்ஙனே படை வீடாகக் கொண்டாடினாற் போலே. அன்றிக்கே, வாழ்வெய்தி, ஞாலம்புகழ வாழ்வர் என்னவுமாம்; க்ரூரராயிருக்கும் ப்ரபுக்களை அவர்கள் க்ரௌர்யமும் நெஞ்சிலே கிடக்கச் செய்தே ஏத்தாநிற்பர்களிறே ஜீவிக்கவேண்டுகையாலே; அங்ஙனன்றிக்கே, 'இவனை ஏத்தப்பெற்றோமே. இற்றைவிடிவும் ஒருவிடிவே!' என்று ப்ரீதியோடே ஏத்துவர்கள். [ஞாலம்புகழவே] விசேஷஜ்ஞராநர் ஏத்துகையன்றிக்கே, அது தன்னிலும் சிலர் நெஞ்சிலே த்வேஷமுங் கிடக்கையன்றிக்கே, இருந்ததே குடியாக எல்லாரும் ப்ரீதியோடே புகழ்வர்கள்.

முதற்பாட்டில் 'திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணும்' என்று மநோரதித்தார்; இரண்டாம் பாட்டில் 'அது ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனாற் பெறுமதன்றோ?' என்ன, 'அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்து அடிமை செய்கிற தேசமன்றோ? நமக்கு இங்கே பெறத் தட்டில்லை' என்றார்; மூன்றாம் பாட்டில் 'நிறைவாளர்க்குத் தன்னைக் கொடுத்தவன் குறைவாளர்க்குத் தன்னைத் தரச் சொல்லவேணுமோ?' என்றார்; நாலாம் பாட்டில் 'அவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தானென்றது ஓரேற்றமோ, எனக்குங்கூடத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு?' என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில் 'எனக்குத் தன்னைத் தந்தானென்றது ஓரேற்றமோ, என்னிலும் தண்ணியாரைத் தேடிக்கிடையாமே நிற்கிறவனுக்கு? என்றார்; ஆறும்பாட்டில் 'இவ்வடிமையிலே இழிய, விரோதிகளும் தன்னடையேபோம், என்றார்; ஏழாம்பாட்டில் 'இக்கைங்கர்யத்தைத் திருமலையாழ்வார் தாமே நமக்குத் தருவர்' என்றார்; எட்டாம்பாட்டில் 'அத்திருமலையாழ்வார் தாமே நம் விரோதிகளைப் போக்கித் தம்மையும் தருவர்' என்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் 'திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ நமக்கு ப்ராப்யத்தைத் தருகைக்கு? அவரோட்டை ஸம்பந்தமுடையார் அமையும் என்றார்; பத்தாம்பாட்டில் சேஷிக்கு உத்தேச்யமாகையாலே சேஷபூதராநவரெல்லாரும் திருமலையாழ்வாரை ஆச்ரயியுங்கோள் என்றார்; நிகமத்தில் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

ஒழிவிலாக்காலமுடனாகிமன்னி *
வழுவிலாவாட்செய்யமாலுக்கு *—எழுசிகர
வேங்கடத்துப்பாரித்த மிக்கநலம் சேர்மாறன் *
பூங்கழலைநெஞ்சேபுகழ். (23)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காந் திருவாய்மொழி—புகழுநல்லொருவன் : ப்ரவேசம்

கீழே "ஒழிவில்காலமெல்லலாமுடனாய்மன்னிவழுவிலா வடிமைசெய்ய வேண்டும் நாம்" என்று அடிமைசெய்யப் பாரித்தார்; இவர்பாரித்த பாரிப்புக் கெல்லாம் போரும்படி ஈச்வரனும் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான். இருவரும் இலையகலப்படுக்குமித்தனை போக்கி அவனும் அடிமை கொள்ளமாட்டான். இவரும் அடிமை செய்யமாட்டார், (நசேச்சதி ஜநார்த்தந:) என்கிறபடியே ஸ்வாராதனாய் இத்தலையில்பெற்றது கொண்டு த்ருப்தனுமவனே அவன்; இவரது தானே *ஆராதகாதலிறே; இவருடைய பாரிப்புக்கு ஈடாக அவன் ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தவிடத்தில் அடிமைசெய்கையின்றிக்கே, அவனுடைய குணங்களை அநுஸந்தித்து சிதிலாந்த:கரணராய், "காலாழும் நெஞ் சழியும் கண்சுழலும்" என்னும் ஸ்வபாவரே இவர். "புனையும்கண்ணி யென துடைய வாசகஞ்செய்மாலையே வான்பட்டாடையுமஃதே" என்று இவருடைய உக்திமாத்ரத்தை எல்லாமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனிறே அவனும். அவன் ஸ்வரூபத்தோடு குணத்தோடு விபூதியோடு சேஷ்டிதங்களோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாம் உத்தேச்யமாயிருக்குமிறே இவர்க்கு. அவை தன்னைக்கண்ட கண்டவிடங் களிலே அநுபவிக்கையன்றிக்கே, மாணிக்கத்தையும் வயிரத்தையும் முத்தையும் ஓராரத்திலே சேர்த்து அநுபவிப்பாரைப்போலே, அவற்றையடைய அவன் பக்க லிலே சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். இவர்க்கு அவன் குணங்களோடு விபூதியோடு வாசியின்றிக்கேயிறே இருப்பது. குணங்களுக்குப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதலில்லாதாப்போலே, விபூதிக்கும் அவனையொழிய ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதலில்லாதபடியும். இன்னமும் முக்தனுக்கு லீலாவிபூதியும் அநு பாவ்யமாகாநின்றதிறே ததீயத்வாகாரத்தாலே; (நோபஜநம் ஸ்மரந்) என்கிற விடத்தில் கர்மநிபந்தநமான ஆகாரத்தை ஸ்மரியானென்கிற இத்தனையிறே. கர்மநிபந்தநமான ஆகாரம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகாதபடியான பாகம் பிறந்தால், ததீயமாயே தோற்றி எல்லாமொக்க அநுபாவ்யமாக இருக்குமிறே. இவ்விபூதி தன்னிலே "எண்ணாத மானிடத்தையெண்ணாத போதெல்லா மினியவாறே" என்று சிலரைச்சொல்லி, "பேராளன்பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேனே" என்று சிலரை ஒருகாலும் மறக்கவொண்ணாதபடியாகவும் சொல்லாநின்றதிறே; ஜ்ஞாநம் பிறந்த தசையிலே யிருக்கும்படியாயிற்று. இது. ப்ராப்திஸமயத்தில் வந்தால் இவ்வாசியின்றிக்கே எல்லாமொக்க அநு பாவ்யமாகாநின்றதிறே. ஈச்வரவிபூதியாயிருக்கச்செய்தேயிறே சிலரை "பொல் லாததேவரைத் தேவரல்லாரைத் திருவில்லாத்தேவரைத் தேறேன்மின்" என் கிறது; நின்ற நின்ற நிலைகளிலே ஹேயோபாதேயவிபாகம்பண்ணி அநுஸந்திக்க வேண்டிவருமிறே, சாஸ்த்ரங்களெங்குமொக்கச் சேரக்கிடக்கும்படி பார்க்கும் போது. இவர்க்கு அவன் குணங்களோடு விபூதியோடு வாசியற அநுபாவ்ய மாம்படியிறே மயர்வறமதிநலமருளிற்று; கர்மநிபந்தநமான ஸ்ம்ருதி பின்னாடாத படியிறே இவர்க்கு ஈச்வரன் வெளிச்சிறப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தது. இவர்க்குத் தன் ஸ்வரூபரூப குணாதிகளை அடையக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, விபூதிகாரண மான பூதங்கள் பௌதிகங்கள் அவற்றில் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதிகள் ரஸ்யமான பதார்த்தங்கள் செவிக்கினிய காநாதிகள் மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங் கள் இஜ்ஜகத்துக்கு ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் இவற்றுக்கு அடையக் காரண மான ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் இவற்றையடைய விபூதியாகவுடையனாய், இதினுள்ளே அந்தராத்மதயா அநுப்ரவேசித்து இவற்றோடே கலசிநிற்கச் செய்தேயும் தத்கத தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், (அநச்நந்நந்ய:) என்கிற ப்ரமாணபலத்தாலே இச் சேதநனுக்கு வரக்கடவதான ஸுகித்வது:கித்வாதிகள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி

நிற்கையேயன்றிக்கே நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரையுடையவனுமாய், விபூதியில் அவ்வோபதார்த்தங்களுக்கு வாசகமான சப்தங்கள் அசித்தையும் அசித்துக்கு அபிமாநியான ஜீவனையும் காட்டுகிற கணக்கிலே ததந்தர்யாமியான பரமாத்மாவையும் காட்டி இஸ்ஸங்காதத்துக்கு வாசகங்களாய் அவன்பக்கலிலே பர்யவஸித்திருக்கையாலே, அஸாதாரணமான நாராயணுதி சப்தங்களோடு விபூதிவாசகமான சப்தங்களோடு வாசியற ஸர்வசப்தங்களும் அவனையே சொல்லுகிறனவா யிருக்கிறபடியையும், இவ்விபூதிதான் புறம்பாய் விஞ்சிக் காட்டுகையன்றிக்கே தோளில் தோள்மாலையோபாதி தகுதியாய் அநுபாவ்யத்திலே அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து க்ருதார்த்தராய்; பாரித்தபடியே எல்லாவடிமையும் செய்யமாட்டாமையாலும், அவன்தான் "கோவைவாயாளிற்படியே ஒன்றையே எல்லாவடிமையுமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனுகையாலும் வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராய்; மஹாவாதத்தில் பலோபாதாநம் பண்ணுவாரைப்போலே அத்தைச் சொல்லுவேனே? இத்தைச் சொல்லுவேனே? என்று இங்ஙனே அலமருகிருர். ஆக இத்தால் "வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" என்று தாம் பாரித்தபடியே அடிமைசெய்து தலைக்கட்டுகிருர். ... . *

முதற் பாட்டில். அவனுடைய குணங்களையும் விபூதிகாரணமான பூதபஞ்சகங்களையும் சேரப்பிடித்து இத்திருவாய்மொழியிலே மேல் பரக்கச்சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிருர்.

புகழுநல்லொருவனென்கோ? பொருவில்சீர்ப்பூமியென்கோ *
தீகழுந்தண்பரவையென்கோ? தீயென்கோ? வாயுவென்கோ?
நீகழுமாகாசமென்கோ? நீள்சுடரிரண்டுமென்கோ?
இகழ்விலிவ்வனைத்துமென்கோ? கண்ணனைக்கூவுமாறே. (1)

[புகழுநல்லொருவனென்கோ] "உயர்வறவுயர்நலம்" தொடங்கி இவ்வளவும் வரத் தாம் அநுபவித்த குணங்களையுடைய ஒருசொல்லாலே திரள அருளிச்செய்கிருர். ச்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதிகளெல்லாம் கையெடுத்துக் கூப்பிடாநின்றுள்ள வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனை அத்விதீயபுருஷனென்பேனே? என்கோ என்றது என்று சொல்லுகேனே? என்றபடி. குணயோகத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லி மேல் விபூதியைச் சொல்லுகிறது. [புகழுநல் இத்யாதி] ஸர்வைஸ் ஸம்ஸ்தூயமாநனென்பேனே? [நல்] ஆநந்தாதி குணங்களையுடையனென்பேனே? [ஒருவன்] ஸமாப்யதிக தரித்ர னென்பேனே? [பொருவில் இத்யாதி] "முடிச்சோதியா யுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" என்று திருமுகத்தினழகையும் திருவபிஷேகத்தினழகையும் சேர்த்து அநுபவித்தாற்போலே குணங்களுக்கும் விபூதிகளுக்கும் உண்டான சேர்த்தியாலே குணங்களோடு ஒக்க விபூதியையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிருர். பொருவென்று ஒப்பு, இல் என்று இல்லாமை. ஒப்பில்லாத க்ஷமாதிகுணங்களையுடைய பூமி யென்பேனே? அடியிலே பிறந்துடைய தொன்றிறே; ஆகையாலே ஒப்பில்லாத பூமி யென்கிருர். (பத்ப்யாம் பூமி:) இறே. [திகழும் இத்யாதி] கீழ்ச்சொன்ன பூமிதான் கடிநையாயிறே இருப்பது; அத்தைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளும் போது காடிந்யத்தை நெகிழ்த்துக்கொள்ளவேணுமிறே; அத்தை நெகிழ்த்துத் தரும் ஜலத்தைச் சொல்லுகிறது. காரணத்வப்ரயுக்தமான புகரையுடைத்தாய் ச்ரமஹரமான ஜலமென்பேனே? [தீயென்கோ] அங்நெகிழ்ச்சி கார்யங்கொள்ளவொண்ணுத அளவானல் அத்தை வலிக்கப்பண்ணித் தரும் தேஜ:பதார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஊர்த்வ ஜ்வலந ஸ்வபாவமான அக்நியென்பேனே?

[வாயுவென்கோ] அது உறைத்தால் அத்தை ஆற்றிக் காரியங்கொள்ளவேணு மிறே; அத்தை ஆற்றக்கடவதான காற்று என்பேனோ? [நிகழும்] எல்லார்க்கும் மூச்சுவிடுகைக்கு அவகாசப்ரதானம் பண்ணவேணுமே; நிகழுகையாவது வர்த்திக்கை இவ்வருகில் பூதசதுஷ்டயமும் அழிந்து தன் பக்கலிலே வருமளவும் வர்த்திக்கு மென்னுதல்; அன்றிக்கே, பதார்த்தங்க ளெல்லாம் தன்பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படி அவகாச ப்ரதானம் பண்ணுமென்னுதல். ஆக, காரணமான பூத பஞ்சகத்தையும் சொல்லிற்று. [நீள்சுடரிரண்டு மென்கோ] கார்யவர்க்கத்துக்கு அடைய உபலக்ஷணமாகச் சந்த்ர ஸூர்யர்களைச் சொல்லுகிறது. இவற்றின் நீர்க்களிப்பை யறுக்கைக்கும் தாபத்தை யாற்றுகைக்கும் [இகழ்வில்] ஒன்றொழியாமே எல்லாம் என்பேனோ? (மயா விநா யத் ஸ்யாத், நததஸ்தி) என்றுனிறே. அன்றிக்கே, இவைதான் சில பதார்த்தமாத்ரமாய்த் தோன்றுகையன்றிக்கே அவனுக்கு விபூதியாய்த் தோற்றுகையாலே, அநுபாதேயமொன்று மன்றிக்கே உபாதேயதமமான எல்லாம் என்பேனோ? [கண்ணனைக் கூவுமாறே] அர்ஜுநன் (ஹேக்ருஷ்ண) என்றத்தோடு, தாம் "பொருவில்சீர்ப்பூமி" என்றத்தோடு ஒருவாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. கண்ணனைக் கூவுமாறு புகழு நல்லொருவன் இத்யாதி. .... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன பூதபஞ்சங்களுடைய காரியங்களை க்ரமத்திலே பேசுகிறார்.

கூவுமாறறியமாட்டேன் குன்றங்களனைத்துமென்கோ ?*
மேவுசீர்மாரியென்கோ? விளங்குதாரகைகளென்கோ ?*
நாவியல்கலைகளென்கோ? ஞானநல்லாவியென்கோ ?*
பாவுசீர்க்கண்ணனெம்மான் பங்கயக்கண்ணனையே. (2)

[கூவுமாறு] பாசுரமிட்டு அழைக்கும்படி அறிகிலேன். கூவுதலாவது அழைக்கை. "கூவக்கூவ நீ போதியேல்" என்னக் கடவதிறே. பகவத் ப்ரஸாதத்தால் வந்த வெளிச்சிறப்பாலே அர்த்தமடைய ஜ்ஞாதமாயிரா நின்றது; பக்தி பாரவச்யத்தாலே பேச மாட்டுகிறிலேன் என்னுதல், இயத்தாராஹித்யத்தாலே பேசமாட்டேன் என்னுதல். [குன்றங்கள்] "பொருவில்சீர்ப்பூமி" என்றதினுடைய கார்யம்; பூமியினுடைய காடிந்யம் ஓரிடத்திலே திரண்டாற்போலேயாய், பூமிக்கு ஆதாரமாயிருக்கிற பர்வதங்களென்பேனோ? [மேவுசீர்] "தண்பரவை" என்றதனுடைய கார்யம். கண்டார் மேவும்படியான வடிவழகையும் குளிர்த்தியையு முடைய மேகமென்பேனோ? இவர்தமக்கு இரண்டொரு கார்யமிறே இது; திருமேனியிலழகுக்குப் போலியாயிருக்கையாலேயும், விடமாட்டார். [விளங்கு] "தீயென்கோ" என்ற தேஜ:கார்யமான விளக்கத்தையுடைய நக்ஷத்ராதிகளென்பேனோ? இவை எல்லாத்தேஜ:கார்யங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நாவியல்] "வாயுவென்கோ" என்ற வாயுகார்யம். நாவாலே இயற்றப்பட்ட சதுஷ்ஷஷ்டி கலைகள். சப்தங்களினுடைய அபிவ்யக்தி வாயுகார்யமிறே, ப்ரயத்நாபிவ்யங்க்ய மாயிருக்கையாலே. ப்ரயத்நந்தான் வாயுவைத் தொற்றியிறே இருப்பது. [ஞான நல்லாவியென்கோ] "ஆகாசமென்கோ" என்ற ஆகாச குணமிறே சப்தம். த்ரவ்யத்தினுடைய காரணகுணமேயிறே, தத்கத குணத்துக்கும் காரணம்; தந்துகதமான சௌக்ல்யமேயிறே படகதமான சௌக்ல்யத்துக்கும் காரணம். பாரிசேஷ்யாத் ப்ரயத்நத்தாலே ஆகாசகுணத்தையே சொல்லிற்றுமத்தனையிறே இதில். ஆவியென்றுகொண்டு லக்ஷணையாலே சரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநத்தைப் பொதிந்துகொண்டிறே சப்தமிருப்பது. இந்த்ரியாதிகளைப்போலன்றிக்கே சப்தத்துக்கு ஸ்வதோதோஷமில்லாமையாலே, 'நல்லாவி' என்கிறார்.

[பாவுசீர்க்கண்ணன்] (விதித:) என்கிறபடியே எங்குமொக்கப் பரம்பின கல்யாண குணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். [எம்மான் இத்யாதி] கண்ணழகாலேயாயிற்று இவரை ஒடியெறிந்தது. "பங்கயக்கண்ணன்" என்றத்தோடு, "குன்றங்களனைத்தும்" என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. "பெரும்புறக்கடல்" என்கிற திருமொழி நிர்வஹிக்கிற க்ரமத்திலே குன்றங்களனைத்தும் என்றது "நின்றகுன்றத்தினைநோக்கி" என்னுமாபோலே வடிவுக்குப் போலியாய், 'மேவுசீர்மாரி என்று மேகத்தைச் சொன்ன இடம் திருநிறத்துக்குப் போலியாயிருக்கிறது' என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. .... (2)

மூன்ரும் பாட்டு. ஜகச்சரீரனாய் நின்றத்தோடு அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாய் நின்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கையாலே, ஜகதாகாரனாய் நின்ற நிலையோடே அஸாதாரண விக்ரஹத்தையும் சேர்த்து அநுப்விக்கிருர்.

பங்கயக்கண்ணனென்கோ? பவளச்செவ்வாயனென்கோ?*
அங்கதிரடியனென்கோ? அஞ்சனவண்ணனென்கோ?
செங்கதிர்முடியனென்கோ? திருமறுமார்பனென்கோ?*
சங்குசக்கரத்தனென்கோ? சாதிமாணிக்கத்தையே. **(3)**

[பங்கயக்கண்ணனென்கோ] சேதநரோடு கலப்பது கண்வழியேயிறே. தம்மோடு முதலுறவு பண்ணின கண்ணழகைச் சொல்லுகிருர். [பவளச்செவ்வாயனென்கோ] அந்நோக்குக்குத் தப்பினுலும் தப்பவொண்ணுத முறுவலைச் சொல்லுகிறது. [அங்கதிரடியனென்கோ] நோக்குக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்ருர் விழும் நிலத்தைச் சொல்லுகிறது. அழகிய புகரையுடைய திருவடிகளையுடையவ னென்பேனே? [அஞ்சனம்] அத்திருவடிகளிலே விழுந்தார்க்கு அநுபாவ்யமான வடிவைச் சொல்லுகிறது. [செங்கதிர் முடியனென்கோ] இது ப்ராப்தவிஷயத்தில் அநுபவமென்னுமிடத்தைக் காட்டித் தருவது சேஷித்வ ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகமிறே. [திருமறுமார்பனென்கோ] திருவபிஷேகத்தைக் கண்டால் ஸ்வாதந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்து இருய்க்குமத்தைத் தவிர்த்துத் தருவது லக்ஷ்மீஸம்பந்தமிறே திருவையும் மறுவையும் மார்பிலேயுடையவனென்பேனே? [சங்கு இத்யாதி] 'இச்சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ?' என்று அஸ்தாநே பயசங்கைபண்ணும் ப்ரேமாந்தருடைய வயிறெரித்தலைத் தவிர்ப்பது திவ்யாயுதங்களிறே; "வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்ன, "சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்னுநின்ருர்களிறே. [சாதி இத்யாதி] போலியன்றிக்கே ஆகரத்திலே பிறந்து நன்ருன மாணிக்கம்போலே நிர்த்தோஷமாய் ஸ்வதஸ்ஸித்தமான வடிவழகையுடையவனை. .... (3)

நாலாம்பாட்டு. நம்முதலிகளிலே ஒருவரை ஒருவன் 'எனக்கு எம்பெருமானை நினைக்க விரகு சொல்லவேணும்' என்ன, நான் உனக்கு அது சொல்லுகிறேன்; நீ எனக்கு அவனை மறக்க ஒரு விரகு சொல்ல வல்லையே?' என்ருராம். அதுக்குக் கருத்து—பகவத் வ்யதிரிக்த ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் அவனையொழிய வஸ்துத்வநாமபாக்த்வங்கள் இல்லாமையாலே, ஏதேனுமொரு பதார்த்தம் தோற்றும்போதும் அவனை முன்னிட்டுக் கொண்டாயிற்றுத் தோற்றுவது. ஜாதிகுணங்களுக்குப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லாதாப்போலே, த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவனையொழியப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லையாம்படி யிருக்கிறதிறே ப்ரமாணபலத்தாலே. அல்லாதார்க்கு விசேஷணும்சந் தோற்றுகிற வோபாதி விசேஷ்யம் தோற்றும்படியாயிருக்கிறதிறே இவர்களுக்கு. விசேஷணும்சத்திலே தாத்பர்யமின்றிக்கே யிருக்குமதுவு

மன்றிக்கே, விசிஷ்டத்திலும் விசேஷ்யமே தோற்றுகிறதாயிற்று, விசேஷ்யப்ராதாந்யத்தாலே. (விசேஷ்யமே அதிஸ்புடமாயிருக்கும் என்றபடி.) இதிறே வேதாந்தச்ரவண முடையாருக்கு இருக்கும்படி. (வேதாந்தச்ரவணே நஹி வ்யுத்பத்தி: பூர்யதே) என்னு நின்றதிறே. இத்தால் ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ப்ரகாரமாகத் தான்ப்ரகாரியாயிருக்கும் படியைச் சொல்லுகிறது. இதுதன்னிலும் (யத்யத் விபூதிமத்ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவவா, தத்ததேவாவகச்ச த்வம் மமதேஜோம்சஸம்பவம்) என்கிறபடியே எல்லாம் தனக்கு விபூதியாயிருக்கச் செய்தேயும் உத்க்ருஷ்டமான பதார்த்தங்கள் விசேஷித்து என்னுடைய விபூதியென்ருனிறே; அப்படியே இவரும் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதி பதார்த்தங்கள் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிறபடியை அநுபவிக்கிருர்.

சாதிமாணிக்கமென்கோ? சவிகொள்பொன்முத்தமென்கோ?*
சாதிநல்வயிரமென்கோ? தவிவில்சீர்விளக்கமென்கோ?
ஆதியஞ்சோதியென்கோ? ஆதியம்புருடனென்கோ?*
ஆதுமில்காலத்தெந்தை அச்சுதனமலனையே. (4)

[சாதிமாணிக்கம் என்கோ] நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்ய மென்பேனே? [சவிகொள்] சவியென்று பொன்னிலே வந்தால் புகராகக் கடவது; முத்திலே வந்தால் நீர்மையாகக்கடவது. புகரையுடைத்தான பொன் என்பேனே? நீர்மையையுடைத்தான முத்து என்பேனே? [சாதி] நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த நன்ருன வைரமென்பேனே? [தவிவில் சீர் விளக்கம் என்கோ] [தவி வென்று] விச்சேதம். விச்சேதமில்லாத அழகையுடைய விளக்கமென்பேனே? ப்ரகாசவத்த்ரவ்யத்தைச் சொல்லுதல், ப்ரகாசாம்சத்தைச் சொல்லுதல்; அதாவது ஆதித்யாதிகளைச் சொல்லுதல்; ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸுக்களைச் சொல்லுதல். [ஆதியஞ்சோதி யென்கோ] (கார்யாணும் காரணம் பூர்வம்) என்கிறபடியே இவ்வருகுண்டான காரியங்களுக்கெல்லாம் தான் காரணமாய், இவற்றினுடைய உத்பத்திக்கு முன்னே யுண்டாய்த் தான் ஏகரூபமாய் (அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம்) என்கிறபடியே நிரவதிகதேஜோரூபமாயிருந்துள்ள பரமபதத்தை விபூதியாகவுடையவன் என்பேனே? (கார்யாணும் காரணம்) என்கிற க்ரந்தத்துக்கு நித்யவிபூதி விஷயமாகவும் யோஜனை யுண்டு. கார்யத்துக்கு நியமேந பூர்வக்ஷணவர்த்தியானதுக்கிறே காரணத்வம் உள்ளது. அன்றிக்கே, (ஆதித்வம் ஈச்வரத்வாரா.) ஆதி என்கிறது அஸ்த்ர பூஷணுத்யாயத்தின்படியே சொல்லிற்ருகவுமாம். ஸ்ரீவத்ஸரூபத்தாலே ப்ரக்ருத்யம்சத்தை தரிக்குமென்றும், ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை தரிக்குமென்றும் சொல்லாநின்றதிறே. அந்தத் திருமேனிதானும் அந்த விபூத்யந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமிறே. (நித்யவிபூதி, ஸ்வாந்தஸ்ஸ்திதேச்வரவிக்ரஹாந்தர்ப்பூதாஸ்த்ரபூஷணுதித்வாரா காரணம் என்றபடி.) 'ஆதியஞ்சோதியென்கோ' என்றதும், 'சாதிமாணிக்கமென்கோ' என்றதுபோலே இருக்கிறது. [ஆதியம்புருடனென்கோ] விபூதிமானைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வகாரணபூதனுய், உபயவிபூதியுக்தனுய், புருஷசப்தத்தாலும் புருஷோத்தம சப்தத்தாலும் சொல்லப்படாநின்றுள்ள ஸர்வேச்வரனென்பேனே? [ஆதுமில் இத்யாதி] ஆதுமில்காலத்திலே ஸம்ஸாரகாலத்திலே; எனக்குத் தன்னைப் பெறுகைக்கு முதலொன்றுமில்லாத காலத்திலே தான் எந்தையான முறையை எனக்கு அறிவித்து, பின்பு ஒரு காலமும் நழுவவிடாதே ரக்ஷித்து, இதுதான் என்பக்கலிலே ஒரு ப்ரயோஜநங்கொண்டன்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாகத் தன்பேருக ரக்ஷித்தவனே; அதவா, ஆதுமில்காலமுண்டு ப்ரளயகாலம். கார்யாகாரமான இது அடங்கலும் அழிந்து ஸத்வஸ்தமாய்க் கிடக்கிற அன்று, தான் ஸ்வாமியான ப்ராப்தியைக் கொண்டு நாமரூபங்களை

யிழந்த இவற்றை ஸத்தை இழந்துபோகாமே தன்பக்கலிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு இவற்றைத் தரித்து. 'தான்' என்று சொல்லலாம்படி இவை தன்பக்கலிலே கலந்தவன்றும் இவற்றில் தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி யிருக்கிறவனே. 'நாமரூபங்களை யுடையனவாய் வஸ்துவாகச் சொல்லலாம்படி பிரியநின்ற போதும் இவற்றோடே கலந்து இவற்றின் தோஷம் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்கும்; இவை 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி கலந்து நின்றபோதும் தத்கத தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுயிருக்கும் என்றதாகிறது என்று அருளிச்செய்வர். அதுக்கு அடி ப்ரவேசஹேதுவிசேஷம். .... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. ரஸவத்பதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனுயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறுர்.

அச்சுதனமலனென்கோ? அடியவர்வினைகெடுக்கும் *
நச்சுமாமருந்தமென்கோ? நலங்கடலமுதமென்கோ?*
அச்சுவைக்கட்டியென்கோ? அறுசுவையடிசிலென்கோ?*
நெய்ச்சுவைத்தேறலென்கோ? கனியென்கோ? பாலென்கேனே? (5)

[அச்சுதன் அமலன் என்கோ] நித்யவிபூதியோடே கூடியிருக்கும் இருப்புக்கு ஒருநாளும் அழிவில்லாதபடி யிருப்பானுய் ஹேயப்ரத்யநீகனுய் கல்யாணகுதாநனு யுள்ளவன் என்பேனே? [அடியவர் இத்யாதி] இப்படி 'தூரஸ்தன்' என்று ஆச்ரிதர்க்கு இடர்படவேண்டாதபடி, ஆனையிடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே விழும் ஸ்வபாவன். [அடியவர் வினை கெடுக்கும்] தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபராராருடைய ஸகல துரிதங்களையும் போக்கி ரக்ஷிக்குமவன். [நச்சுமாமருந்தம்] இடர்பட்ட போதாகப் போய் மலைபுகவேண்டாதே, 'அவன் தூரஸ்தனுனையாகிலும் நாம் ஆபந்நரான ஸமயத்திலே வந்து ரக்ஷிக்கும்' என்று விச்வஸிக்கலாம்படி யிருப்பானொருவன். [நச்சுமாமருந்தம்] ஆசைப்படும் ஓர் ஔஷதம். [மாமருந்தம்] மஹௌஷதம்; வ்யாதியினளவல்லாத பேஷஜம்; அதாவது மேல்காற்றிலே காட்ட நோய்தீருமா யிருக்கை: ஏகமூலிகையாய் ஸக்ருத்ஸேவ்யமா யிருக்கை; அன்றிக்கே, அபத்யஸஹமான ஔஷத மென்னுதல்; அதாவது இவன் ப்ராமாதிகமாகப் பண்ணும் பாபங்களையும் காணக்கண்ணிடவல்லனு யிருக்கை. புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணுமன்று, பிறந்த ஜ்ஞாநத்தோடு விரோதிக்குமிறே; தன்னை யறிந்தபின்பு முதலிலே இவற்றில் மூளான்; ஆனபின்பும், விரோதியான தேஹம் அநுவர்த்திக்கையாலே நெஞ்சிருண்டு பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தியா நிற்கை தவிரான்; அநந்தரம் ஜ்ஞாநம் பிறவா அநுதபித்துக் கைவாங்கும்: அங்ஙனன்றிக்கே, புத்திபூர்வம் ப்ரவர்த்தித்தானுகில் ஜ்ஞாநம் பிறந்த தில்லையேயா மித்தனை. [நலங்கடலமுதம் என்கோ] கடலிலே கடையாதே வந்த அம்ருத மென்பேனே? [அச்சுவைக்கட்டி என்கோ] அம்ருதாநந்தரம் சொல்லுகிற கட்டியாகையாலே, கருப்புக்கட்டியா மித்தனை. ப்ரஸ்துதமான அம்ருதத்தோடொத்த ரஸத்தையுடைத்தான கருப்புக்கட்டி யென்பேனே? [அறுசுவை] அவையாவன: கைப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, தித்திப்பு, துவர்ப்பு, உவர்ப்பு; இப்படி ஆறுபடிப்பட்ட ரஸத்தையுடைத்தான அடிசிலென்பேனே? [நெய்ச்சுவைத்தேறல் என்கோ] நெய் மிகுதி. மிக்க சுவையையுடைய தேன. சுவையையுடைத்தான நெய்யென்பேனே? சுவையையுடைத்தான மதுவென்பேனே? [கனி இத்யாதி] ஒரு காலத்திலே இனியதாம் பழமென்பேனே? இனியதானபாலென்பேனே? .... (5)

ஆறும்பாட்டு. வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான சப்தராசியை விபூதியாகவுடையனு யிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறுர்.

பாலென்கோ? நான்கு வேதப்பயனென்கோ? * சமயநீதி
நூலென்கோ? நுடங்குகேள்வியிசையென்கோ? * இவற்றுள்நல்ல
மேலென்கோ? வினையின்மிக்கபயனென்கோ? * கண்ணனென்கோ?
மாலென்கோ? மாயனென்கோ? வானவராதியையே. (6)

[பால் என்கோ] கீழில் ரஸ்யதை பின்னுடினபடி; *[நான்குவேதப்பயனென்கோ]* நாலுவகைப்பட்ட ப்ரமாணஜாதத்தில் ஸாரபூதமான வேதமாகிற ப்ரயோஜநம் என்பேனே? வேதத்திலே வேறேயும் ஓரம்சம் ஒருவனை ஸ்துதிக்கிலிறே, 'நான்குவேதத்தில் பயனென்கோ' என்ன வேண்டுவது? அங்ஙனன்றியே, வேதந்தான் ஆராதநஸ்வரூபஞ் சொல்லுமிடமும் ஆராத்யஸ்வரூபஞ் சொல்லுமிடமுமாய்க்கட்டடங்க இவனையே சொல்லுகையாலே, வேதத்தில் நாலுமூலைக்கு முள் ப்ரயோஜநமில்லாத இடம் இல்லை; (வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:) என்றானிறே. *[சமயம்]* வைதிக ஸமயத்துக்கு நிர்வாஹகமான இதிஹாஸ புராணங்கள் என்பேனே? வேதார்த்தத்தை விசதீகரிக்குமவையிறே இவை: (இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத்). *[நுடங்கு]* கேட்டாரை நஞ்சுண்டாற்போலே நுடங்கப்பண்ணக்கடவ ச்ரவணத்தையுடைத்தான இசை என்பேனே? *[இவற்றுள் நல்ல மேல் என்கோ]* எல்லாம் சொல்ல வேணும் எல்லாம் சொல்லமாட்டார். கீழ்ச்சொன்னவற்றிலெல்லாம் விலக்ஷணமாய் அவ்வருகாயிருப்பதொன்று என்பேனே? *[வினையில் மிக்க]* அல்பயத்நத்தாலே அநேகபலத்தைப் பலிப்பதொன்று என்பேனே? கலநெல்லை வித்தி நூறுயிரக்கலமாக விளைத்துக்கொள்வாரைப்போலே, இத்தலையிலுள்ளது மித்ரபாவமாய் அதுக்கு (நத்யஜேயம்) என்னும்படியிருக்கை. *[கண்ணன் என்கோ]* 'உனக்கு நான் இருந்தேனே' என்று (மாசுச:) என்னும் க்ருஷ்ணன் என்பேனே? 'நாம் தரும் அத்தை நீ விலக்காதே ஸ்வீகரிக்குமித்தனையே வேண்டுவது. உனக்கு நான் இருந்தேன்' என்னுமவனிறே. *[மால் என்கோ]* (ஆச்ரித விஷயத்தில் வ்யாமுக்தன் என்பேனே?) இப்பாசுரத்தைச் சொல்லா. (இதம்தே நாதபஸ்காய) என்னும் வ்யாமுக்தன் என்பேனே?' (இதம்துதேகுஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி' என்ற வோபாதி, (இதம்தே நாதபஸ்காய) என்றதுவும் முன்னேசொல்லிக்கொள்ளவிறே அடுப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, முந்துறச் சொல்லி, பின்னை (இதந்தே நாதபஸ்காய) என்றானிறே. இதுதனக்கு அடியென்?' என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, "த்ரௌபதி குழலை விரித்துக் கிடக்கையாலே அதுமுடிக்கைக்காக, செய்வதறியாமையாலே மூலையில் கிடந்தாரை முற்றத்தே யிட்டான்; பின்னை அர்த்தத்தின் சீர்மையை அநுஸந்தியா, 'ஆர் அதிகாரிகளாகச் சொன்னோம்? கைப்பட்டமாணிக்கத்தைக் கடலிலே யிட்டோம்' என்று பதண்பதண் என்றான்காணும்" என்று அருளிச்செய்தார். *[மாயன் என்கோ]* (ஆச்ரிதர்க்கு தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணும் ஆச்சர்யபூதன் என்பேனே! (க்ருதார்த்தா புஞ்ஜதே தூதா:). *[வானவராதியையே]* ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸத்தாதிகள் தன் அதீநமாம்படி யிருக்கிறவன் என் அதீநமான ஸத்தாதிகளை யுடையனாயிருக்கிற இருப்பை நான் எத்தையென்று சொல்லுவது. .... (6)

ஏழாம்பாட்டு. ஐச்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களெல்லாம் தனக்கு விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

வானவராதியென்கோ? வானவர்தெய்வமென்கோ?*
வானவர் போகமென்கோ? வானவர்முற்றுமென்கோ?*
ஊனமில்செல்வமென்கோ? ஊனமில்சுவர்க்கமென்கோ?*
ஊனமில்மோக்கமென்கோ? ஒளிமணிவண்ணனையே. (7)

[வானவராதியென்கோ] கீழ், "வானவராதி" என்ற இடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் காரணபூத னென்னுமிடம் சொல்லிற்று; இங்கு நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய் அவர்கள் ஸத்தாஹேதுவா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. இரண்டிடத்திலும் சப்தம் ஒத்திருக்க, இவ்விபாகம் பண்ணித்தருவார் ஆரென்னில்,—ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அவர்களுத்பத்தியிலே உபகரித்துவிடுமித்தனை, அவ்வளவன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளுக்கு "எல்லாம்கண்ணன்" என்கிற படியே எல்லாம் தானேயாயிருக்கும். அவர்கள்தாங்களும், (வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்) என்கிறபடியே எல்லாம் தானேயாக நினைத்திருப்பர்கள். [வானவராதி யென்கோ] நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனென்பேனோ? 'ஸத்தா ஹேதுவாகையாவது என்? அது பின்னை நித்யையாயன்றோ விருப்பது?' என்னில்,—நித்யையாகவுமாம், அநித்யையாகவுமாம். அவனுடைய நித்யேச்சையாலே யிருக்கும் இதினுடைய நித்யத்வம்: அந்த இச்சை நெகிழில் இதினுடைய நித்யத்வமும் மாறும்படியா யிருக்கும். "எத்தேவர்வாலாட்டும் எவ்வாறு செய்கையும் அப்போதொழியும்" என்கிறபடியே அவன் நெகிழ்ந்தவன்று பின்னை யில்லையிறே. [வானவர்தெய்வமென்கோ] அவர்களுக்கு ஆச்ரயணீய னென்பேனோ? [வானவர்போகமென்கோ] அவர்களுக்கு உண்ணும் சோறு-பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையு மெல்லாமானவனென்பேனோ? [வானவர் முற்றுமென்கோ] அவர்களுக்கு அநுக்தமான எல்லா மென்பேனோ! [ஊனமில் செல்வமென்கோ] சிலநாள் நின்று வற்றுமதன்றிக்கே, ஒருநாளும் அழியாத ஸம்பத்து என்பேனோ! [ஊனமில்சுவர்க்கமென்கோ] சிலநாளிருந்து பின்னை (த்வம்ஸ) என்று தள்ளும்படியானதன்றிக்கே ஒழிவில்லாத ஸ்வர்க்கமென் பேனோ! இவைதானும் அவனுக்கு விபூதியன்றோ, இங்ஙன் சொல்லுவானென் என்னில்,—(ஸ்ரீமதூர்ஜித மேவவா) என்று விசேஷித்துச்சொல்லா நின்றதிறே, [ஊனமில்மோக்க மென்கோ] ப்ரகாரமான ஆத்மாநுபவமாத்ரத்திலன்றிக்கே ப்ரகாரியளவும் செல்ல அநுஸந்திக்கையாலே, பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷ மென்பேனோ! [ஒளிமணிவண்ணனையே] .இவ்வஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி யிருக்கிறதாயிற்றுக் கீழ்ச்சொன்னவையுமெல்லாம். ... ... (7)

எட்டாம்பாட்டு. ஜகத்தில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை விபூதியாக வுடையனானபடியைப் பேசுகிறார்.

ஒளிமணிவண்ணனென்கோ? ஒருவனென்றேத்தநின்ற *
நளிர்மதிச்சடையனென்கோ? நான்முகக்கடவுளென்கோ?*
அளிமகிழ்ந்துலகமெல்லாம் படைத்தவையேத்தநின்ற *
களிமலர்த்துளவனெம்மான் கண்ணனைமாயனையே. (8)

[ஒளிமணிவண்ணன் என்கோ] கீழ்ச்சொன்ன வடிவழகு பின்னடினபடி. [ஒருவன் இத்யாதி] 'இவன் ஜகத்துக்கு ப்ரதாநன்' என்று அவிவேகிகள் ஏத்தும்படியாய், குளிர்ந்த மதியையும் சடையையுமுடைய ருத்ரன் என்பேனோ [நளிர்மதிச்சடையன் என்கோ] தலையான மதியையுடையவன் என்பேனோ? அவர்கள் ப்ரமம்போக்கித் தன் பக்கல் ஒன்றுமில்லை. அவனுக்குங்கூட ஜநகனான சதுர்முகனாகிற தைவம் என்பேனோ? [அளிமகிழ்ந்து] ரக்ஷணத்தையே ஆதரித்து லோகங்களையடைய ஸ்ருஷ்டித்து அவை யேத்தநின்ற, யாதொரு ப்ரயோஜநத்தை நினைத்து ஸ்ருஷ்டித்தான். அந்த ப்ரயோஜநம் பெற்றுநின்ற, [களிமலர் இத்யாதி] களியென்று தேன், மலரென்று பூ; மதுவையும் மலரையு முடைத்தான திருத்துழாய்மாலையை யுடையனாய், அம்மாலையாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக எழுதிக் கொண்டவனுமாய், எனக்கு ஸுலபனுமாய், ஆச்சர்யமான குண சேஷ்டிதங்களை யுடையவனுமானவனை .... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேசமுடியாது. கார்யகாரணரூபமான சேதநாசேதநங்கள் அவனுக்கு விபூதி யென்று ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லலா மித்தனை என்கிறார்.

கண்ணனைமாயன்தன்னைக் கடல்கடைந்தமுதங்கொண்ட *
அண்ணலையச்சுதனையனந்தனை அனந்தன்தன்மேல் *
நண்ணிநன்குறைகின்றானை ஞாலமுண்டுமிழ்ந்தமாலை *
எண்ணுமாறறியமாட்டேன் யாவையும்யவரும்தானே. (9)

[கண்ணனை மாயன் தன்னை] 'எத்திறம்!', என்னவேண்டும்படியான குண சேஷ்டிதங்களையுடையவனை. [கடல் இத்யாதி] ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர் களுக்கும், உடம்பு நோவக் கடல்கடைந்து அவர்களபேக்ஷிதஸம்விதானம் பண் ணும் ஸ்வாமியை. [அச்சுதனை] தன்னையாச்ரயித்தாரை ஒருநாளும் நழுவ விடாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனானவனை. [அனந்தனை] ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி களால் அபரிச்சிந்நனானவனை. [அனந்தன் இத்யாதி] சேஷத்வ காஷ்ட்டையிலே நிற்கையாலே சேஷியானவனையும் விளாக்குலைகொள்ளவல்லனான திருவனந் தாழ்வான்மேலே கிட்டி பிராட்டிமார் திருமுலைத்தடத்தாலும் நெருக்கி யெழுப்ப வொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. [ஞாலமுண்டுமிழ்ந்தமாலை] ஆபந் நர் உண்டானால் அப்படுக்கையிலும் பொருந்தாதவனை. [எண்ணுமாறு அறிய மாட்டேன்] அவனும் விபூதிவிஷயமாகப் பரக்கச்சொல்லிக்கொண்டுபோரா, (நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே) என்றானிறே; அப்படியே இவரும் கீழே சில வற்றைச் சொல்லா, இவனைச் சொல்லும் ப்ரகாரம் அறிகிலேன் என்கிறார்; ஆனாலும், ப்ரயோஜகத்திற் சொன்னாலோவென்னில்,—[யாவையும்யவரும் தானே] சேதநாசேதநங்களுடைய ப்ரகாரமாகத்தான் ப்ரகாரியாயிருக்கு மித்தனை. .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து நின்றால் தத்கததோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டன் என்கிறார்.

யாவையும்யவருந்தானாய் அவரவர்சமயந்தோறும் *
தோய்விலன்புலனைந்துக்குஞ்சொலப்படான் உணர்வின்மூர்த்தி *
ஆவிசேருயிரினுள்ளால் ஆதுமோர்பற்றிலாத *
பாவனையதனைக்கூடில் அவனையுங்கூடலாமே, (10)

[யாவையும் யவரும் தானாய்] சேதநாசேதநங்களுடைய 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய். [அவரவர் இத்யாதி] அவரவ ரென்கிறது சேதநருடைய பன்மையைப்பற்ற: கீழே "யாவையும் யாவரும்" என்று ஒக்க எடுக்கையாலே, அநுபாஷிக்கிற விடத் திலும், அவையவை என்று அசித்தும் தன்னடையே வரும். அவைதன்னை எடா தொழிவானென்? என்னில்,—அப்ராதாந்யத்தாலும் ப்ரகரணபலத்தாலும் தன்னடையேவருமென்னுமிடங்கொண்டும். 'சமயம்' என்கிறது வ்யவஸ்தை களை; அசித்தினுடைய பரிணாமாதிகளையும் சேதநத்தினுடைய ஸுகித்வ து:கி த்வங்களையும் நினைக்கிறது. [தோய்விலன்] சேதநாசேதநங்கள் 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி அவற்றோடே கலந்துநிற்கச்செய்தே, அவற்றி னுடைய தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்கும். சேதநர்க்கு அசித்கதமான பரிணாமாதிக ளில்லையேயாகிலும், அந்த அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸுகித்வ து:கித்வங்கள் உண்டாகாநின்றதே; அப்படியே இச்சேதநாசேதநங்களெங்கும்

புக்கு வ்யாபித்து நின்றால், தத்கததோஷம் இவனை ஸ்பர்சியாதோ? என்றால்,— அவற்றால் அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும், எல்லாம்செய்தாலும் இவற்றுக்கு ஸுகித்வதுஃகித்வங்களின்றியிலேயிருக்க, இவ்வசித்தோட்டைச் சேர்த்தியாலே யன்றோ உண்டாகிறது; அப்படி இவனுக்கும் கூடாதோ வென்னில்;—கூடாது. அதுக்கு அடி ப்ரவேசஹேதுவிசேஷத்தாலே. இவனைப்போலே கர்மமடியாக வன்றிக்கே அநுக்ரஹமடியாகவிறே அவனுக்கு இவற்றோட்டை ப்ரவேசம் இருப்பது. சிறைக்கூடத்திலே சிறையனும் கிடந்தான், ராஜகுமாரனும் இருந்தான்; சிறையன் கர்மமடியாக ப்ரவேசிக்கையாலே துஃகஹேதுவாயிற்று; ராஜகுமாரன் இச்சையாலே ப்ரவேசிக்கையாலே போகரூபமாயிருந்தது; (ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே அநச்நந்நந்ய:) என்னுநின்றதிறே. [புலனைந்துக்கும் சொலப்படான்] ச்ரோத்ராதிகளைந்துக்கும் விஷயதயா சொல்லப்படான் என்னுதல்; அன்றிக்கே, நினைத்திறே சொல்லுவது, அச்சொலவுக்கும் முன்பில் நினைவை லக்ஷித்து, அவற்றால் ஸ்மரிக்கப்படான் என்னுதல். பின்னை அவன்தான் இருக்கும்படி யென்? என்னில்,—[உணர்வின் மூர்த்தி] ப்ரகாசத்தையே வடிவாக வுடையனாயிருக்கும். (மூர்த்திசப்தம் ஸ்வரூபவாசி.) எல்லாஞ்செய்தாலும் இவற்றோடு உண்டான ஸம்ஸர்க்கம் மெய்யாயிருக்க இவற்றினுடைய தோஷம் தன்பக்கல் கட்டாதபடியிருக்கு மென்னுமிது கூடுமோ? என்னில், [ஆவிசேர் இத்யாதி] ஆவியுண்டு ப்ராணாச்ரயமான சரீரம். அத்தோடு சேர்ந்திருந்துள்ள உயிருண்டு ஆத்மா; அதின்பக்கல் அந்த சரீரகதமான பால்யயௌவநாதிகளொன்றாலும் ஒரு ஸம்பந்தமு மில்லையாம்படியாக அநுஸந்திக்கிற அநுஸந்தானமானது அந்த ஆத்மாவுக்குக் கூடாநின்றபின்பு, அப்பொருள் அவனையுங்கூடத் தட்டில்லை. இங்ஙனன்றிக்கே, 'இதுக்கு வேறேயும் இரண்டுபொருள் சொல்லுவர்கள்' என்று அருளிச்செய்வர்:—அவன்பக்கலிலே பக்தியுண்டாகில் அவனைக் கிட்டலா மென்றும்; புறம்புண்டான உபாயாந்தரங்களி லுண்டான பற்று அடையவிட்டு, அவனையேபற்றில் அவனைக்கிட்டலா மென்றும். அன்றியே, அந்திம ப்ரத்யயம் உண்டாமாகில் அவனைக்கூடலாமென்றுமாம். இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, 'கீழ் வ்யாப்தியைச் சொல்லி நின்றபின்பு, இனி வ்யாப்யவஸ்துகதமான தோஷங்கள் வ்யாபகனானவனுக்குத் தட்டா தென்னுமிடம் அவச்யம் சொல்லவேணும்; ஆனபின்பு, இத்தையே சொல்லிற்றாக அமையும்' என்று அருளிச்செய்வர். .... (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் நித்யகைங்கர்யத்தைப் பெற்று அயர்வறுமமரர்களாலே விரும்பப்படுவர்கள் என்கிறார்.

கூடிவண்டறையுந்தண்தார்க் கொண்டல்போல்வண்ணன்தன்னை *
மாடலர்பொழில் குருகூர்வண்சடகோபன்சொன்ன *
பாடலோராயிரத்துள் இவையுமொருபத்தும்வல்லார் *
வீடிலபோகமெய்தி விரும்புவரமரர்மொய்த்தே. (11)

[கூடிவண்டறையும் இத்யாதி] கீழ் பரக்கச்சொன்ன விபூதியடைய, தோளில் தோள்மாலையோபாதி அவனுக்குத் தகுதியாயிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. கிண்ணகத்திலே யிழிவாரைப் போலே வண்டுகளானவை திரண்டு மதுபானம்பண்ணி த்வநியா நின்றுள்ள ச்ரமஹரமான மாலையையும், ச்ரமஹரமான மேகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையு முடைய ஸர்வேச்வரனையாயிற்றுக் கவி பாடிற்று. [மாடலர் இத்யாதி] பர்யந்தங்களிலே அலர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய் பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [பாடலோராயிரம்] புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசையோடு

கூடின ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். [வீடிலபோகமெய்தி] ஒரு நாளும் விச்சேதசங்கை யில்லாத மோக்ஷ ஸுகத்தை ப்ராபித்து. [விரும்புவர் அமரர்மொய்த்தே] அமரராலே மொய்த்து விரும்பப்படுவர். லீலாவிபூதியைத் ததீயத்வாகாரத்தாலே அநுஸந்திப்பார் நித்யஸூரிகளாகையாலே, 'தாங்கள் அநுபவிக்கக் கடவ அநுபவத்தை, 'ஸம்ஸாரத்தே யிருந்துவைத்து இப்படியிருப்பதொரு ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்து அநுஸந்திப்பதே!' என்று ஆழ்வார்பக்கல் பண்ணின ப்ரேமாதிசயத்தாலே, அவருடைய ப்ரபந்தங்களை அப்யஸித்தவர்களை, ஸர்வேச்வரனைவிட்டு இவர்களை நெருங்கி ஆதரியாநிற்பர்கள் நித்யஸூரிகள்.

முதற்பாட்டில் இத்திருவாய்மொழியில் பரக்க அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம்பாட்டில் கீழ்ச்சொன்ன பூதங்களினுடைய கார்யத்தை க்ரமத்திலே பேசினார்; மூன்றாம்பாட்டில் ஜகதாகாரனாய்நின்ற நிலையோடே அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைச் சேர்த்தநுபவித்தார்; நாலாம்பாட்டில் உஜ்ஜ்வலமானமாணிக்யாதி பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையவன் என்கிறார்; அஞ்சாம்பாட்டில் ரஸவத்பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனையிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்தார்; ஆறாம்பாட்டில் வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான சப்தராசியை விபூதியாகவுடையன் என்றார்; ஏழாம்பாட்டில் ஐச்வர்யாதிபுருஷார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையன் என்றார்; எட்டாம்பாட்டில் ஜகத்தில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை விபூதியாகவுடையன் என்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் அவனுடைய விபூதிவிஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேசமுடியாமையாலே சேதநாசேதங்களை விபூதியாகயுடையன் என்று ப்ரயோஜகத்திலே அருளிச்செய்தார்; பத்தாம்பாட்டில் இவற்றுக்கும் அந்தராத்மாவாய் வ்யாபித்துநின்றால் தத்கத தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டன் என்றார்; நிகமத்தில் இது கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

புகழொன்றுமா லெப்பொருள்களும்தானாய் *
நிகழ்கின்றநேர்காட்டிநிற்க *—மகிழ்மாறன்
எங்குமடிமைசெயவிச்சித்து வாசிகமாய் *
அங்கடிமைசெய்தான் மொய்ம்பால். (24)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—மொய்ம்மாம்பூம்பொழில் : ப்ரவேசம்

"புகழுநல்லொருவ" னிலே பகவதநுபவத்தைப்பண்ணி, அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே களித்து, அதில்லாதாரை நிந்தித்து உடையாரைக்கொண்டாடிச் சொல்லுகிறது மொய்ம்மாம்பூம்பொழில் இவர்க்கு "முந்நீர்ஞால" த்தில் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்தும், இதரவிஷயப்ராவண்யத்தை அநுஸந்தித்தும் சோகித்த சோகம் சிலர்க்கு நிலமாகிலாயிற்று. இத்திருவாய்மொழியில் பகவதநுபவத்தாலே ஹ்ருஷ்டரான இவருடைய ஹர்ஷம் சிலர்க்கு நிலமாவது, இவரும் பகவதநுபவம்பண்ணுகிறாராகில் நாமும் அவ்விஷயத்திலே கைவைத்தோமாகில், இவர்க்கு இங்ஙனிருப்பானென்? நமக்கு இங்ஙன் இராதொழிவானென்? என்னில்;—நாமாகிறோம் கண்டார்க்கு ஒளிக்கவேண்டுமவையாய், சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருமுகஞ்செய்து நிஷேதிக்கிறவையாய், முதல்தன்னிலே கிடையாதவையாய், கிடைத்தாலும் நிலைநில்லாதவையாய், அநந்தரம் நரகத்

திலே மூட்டி அநர்த்தத்தை விளைக்கக்கடவதான இதரவிஷயங்களுடைய லாபாலாபங்களில் பிறக்கும் சோகஹர்ஷங்களே யாயிற்று அறிவது வீதராகராய் ஸாத்த்விகாக்ரேஸரராயிருக்கிற இவர்க்கு சாஸ்த்ரங்கள் 'ஆகாது' என்று நிஷேதித்த சோகஹர்ஷங்கள் கூடினபடி எங்ஙனே? என்னில்,—இவரது சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதித்த சோகஹர்ஷங்களன்று, ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனை ஸர்வேச்வரனை அநுபவித்து அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதியாயிற்று இவர்க்கு ஹர்ஷமாகிறது; "இப்படி வகுத்த விஷயத்தை அநாதிகாலம் இழந்து இதரவிஷயப்ரவணராய் அநர்த்தப்படுவோமே" என்னுமதாயிற்று சோகம். "காமம் ஆகாது" என்று நிஷேதியாநிற்கச் செய்தேயும், (நிதித்யாஸிதவ்ய:) என்றுகொண்டு பகவத்காமத்தை சாஸ்த்ரங்கள் விதியாநின்றதிறே; இனி முக்தரும் பகவதநுபவத்தாலே அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்) என்று களியாநிற்பர்களிறே; (ஸர்வஸம்சய நிர்முக்தோ நாரதஸ்ஸர்வதர்மவித்) என்று சொல்லப்படுகிற நாரதாதிகளும் பகவத்ஸந்நிதியிலே வந்தவாறே ஆடுவது பாடுவதாகாநிற்பர்களிறே, விரக்தரில் தலையான திருவடியும் பிராட்டியைக்கண்டுவந்த ஹர்ஷத்தாலே முதலிகளைப் பார்த்து "நீங்கள் மதுவநத்தை யழித்து புஜியுங்கோள்; (அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம்பரிபந்திந:) என்று காத்திருந்த ததிமுகாதிகளை நான் தொட்டுத்தருகிறேன்" என்ருனிறே; மஹாராஜர்க்கு 'உம்முடைய காவற்காடு அழிந்தது' என்று அறிவிக்க, 'நம்மோடு பண்ணிப்போன ஸமயமுந் தப்பி, நாந்தாம் 'தீக்ஷ்ணதண்டர்' என்று அறியச்செய்தேயும் இவர்கள் காவற்காட்டையழிக்கும்போது, (நைஷா மக்ருதக்ருத்யாநா மீத்ருசஸ்ஸ்யாதுபக்ரம:) என்று ஸர்வதா பிராட்டியைத் திருவடிதொழுதார்களாக வேணுமென்று அப்போது பிறந்த ஹர்ஷம் இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமே. வாலானது ருச்யமூகபர்வதத்தின் கொடுமுடியிலே சென்று அறைந்ததாயிற்று; நடுவே 'காவற்காடு' என்று ஒன்று உண்டாயிற்று ராஜபுத்திரர்களுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டமாயிற்று, அன்ருகில்; முதலிகளுடைய ஹர்ஷம் ராஜபுத்ரர்கள் முதுகோடே போமாயிற்று அல்பம் வெற்றிலைச்சாறு மிடற்றுக்குக்கீழே யிழிந்தவன் தன்னைத்தான் அறிகிறிலன்; உள்கலந்தார்க்கு ஓரமுதமாய் அமுதிலுமாற்றவினியனாய் "எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பக மென்னமுதம்" என்று தாமே முற்றூட்டாக இவ்வம்ருதத்தை புஜித்த இவர்க்கு ஹர்ஷமுண்டாகச் சொல்லவேண்டாவிறே; இப்படிப்பட்ட பகவதநுபவத்தால் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முதலிலே இதில் அறிவில்லாதாரையும், அறிவுண்டாய்ப் புறம்பே அந்யபரராயிருப்பாரையும், சிஷ்டாபிமாநங்கொண்டாடி "அநுஷ்டாநகாலங்களில் திருநாள் ஸேவிக்கலாகாது" என்று இருப்பாரையும், அறிவுண்டாயே புறம்பே பரபரக்கற்று 'அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியென்?' என்று ஸமாநபுத்தி பண்ணியிருப்பாரையும், தங்களை ஆஸ்திகராக புத்திபண்ணி அவ்வாஸ்திக்யத்துக்கு 'புறம்பே விநியோகம்; என்று இருப்பாரையும், ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு அநுரூபமான க்ஷுத்ர பலங்களைக்கொண்டு போவாரையும், ததர்த்தமாகத் தாமஸதேவதைகளை ஆச்ரயிப்பாரையும் எடுத்து, அவர்களுக்குப்புறம்பே எல்லாநன்மைகளு முண்டேயாகிலும் பகவத் குணங்களை அநுஸந்தித்தால் அவிக்ருதராகில் 'அவர்கள் அவஸ்துக்கள்' என்று அவர்களை நிந்தித்து, ஒருஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் பகவத் குணாநுபவம்பண்ணி விக்ருதராமது உண்டாகில் அவர்களுக்கு நான் அடிமையென்று அவர்களைக் கொண்டாடி ப்ரீதராகிருர். .... *

முதற்பாட்டில். ஆச்ரிதன் இடர்ப்பட்ட மடுவின்கரையிலே, கலங்காப் பெருநகரில் நின்றும் அரைகுலைய தலைகுலைய வந்துவிழுந்த நீர்மையை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராகாதார் அவஸ்துக்களென்கிருர்.

மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்பொய்கை முதலைச்சிறைபட்டுநின்ற *
கைம்மாவுக்கருள்செய்த கார்முகில்போல்வண்ணன்கண்ணன் *
எம்மானைச்சொல்லிப்பாடி எழுந்தும்பறந்தும்துள்ளாதார் *
தம்மால்கருமமென் ? சொல்லீர்தண்கடல்வட்டத்துள்ளீரே. (1)

[மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்] வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்ட பொழில்; மா வண்டு, மொய் என்று நெருக்கமாய், சோலைச்செறிவு. அச்செறிவுதான் மனோஹரமாயிருக்குமிறே. [மா-பொழில்] மாவாலுண்டான பொழிலென்னுதல். [பூம்பொழில்] பூத்தபொழிலென்னுதல்; கீழ், செறிவுமாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகில் இங்கு மநோஹரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகிறது. [பொய்கை இத்யாதி] பூவார்கழல்களிலே பணிமாறப் பூத்தேடிக் கிடையாமையாலே இடர்பட்டு வருகிறவன், தூரத்திலே குளிர்ந்த சோலையும் பூத்தபொய்கையுமாய்த் தோற்றக் கண்டு மேல்விழுந்து வந்து பறித்தானாயிற்று 'உள்ளே துஷ்டஸத்த்வம் கிடந்தது' என்று அறியாதே; அச்சோலையோடு பொய்கையோடு வாசியற இவர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிறதாயிற்று, அப்போது அவனுக்கு உத்தேச்யமானாற்போலே; தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடத்துக்குப் போலியாயிருக்குமிறே இப்பொய்கையும்; "தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணொடு கனிவாயுடையதுமாய்" என்று உபமாநமுகத்தாலும் மநோஹரமாயிருக்குமிறே பொய்கை முதலைச்சிறைப்பட்டு நின்றதாயிற்று. தன்னிலமல்லாததிலே விஸஜாதீயமானவதின்கையிலே யகப்பட்டது. வெளிநிலமாகில் ஆனையே வெல்லுமிறே; ஆனைக்கு ஆனையன்று. ஆனைக்கு ஸிம்ஹமன்று. க்ஷுத்ரமாயிருப்பதொரு நீர்ப்புழுவின்கையிலே அகப்பட்டது, [சிறைபட்டு நின்ற] (திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்) என்கிறபடியே அநேகமாயிரமாண்டு முதலை நீருக்கு இழுக்க, ஆனை கரைக்கு இழுக்க, இரண்டினுடையவும் வ்யாபாரமாய்ப் போந்தது. (கஜ ஆகர்ஷதேதீரே க்ராஹஆகர்ஷதேஜலே) என்கிறபடியே; பின்பு அதுதவிர்ந்து, முதலையின் வ்யாபாரமேயாய் ஆனையின் வ்யாபாரம் ஓவிநின்ற நிலை. ஆனைக்குத் தன்நிலமல்லாமையாலே பலக்ஷயம் பிறக்கும்; முதலைக்குத் தன்நிலமாகையாலும், அபிமதஸித்தியாலும், பலம் இரட்டித்திருக்குமிறே; "முழுவலிமுதலை" என்னக்கடவதிறே, 'தன் அபிமதஸித்திக்கு ஒரு கறையடி காணவல்லோமே' என்று ஹ்ருதயக்லேசத்தோடே கிடக்கையாலே பலக்ஷயம் பிறந்திருக்கும். இப்போது அது பெறுகையாலே முழுவலியாமிறே. தன் அபிமதஸித்திக்கு இதுதான் கால்வாசி யறிந்திறே பற்றிற்று; முன்பு ஒன்றைப் பிடித்ததில்லையே. நெடுங்காலமெல்லாம் 'நம்சாபமோக்ஷத்துக்கு ஒரு கறையடி காணவல்லோமே' என்று கிடக்கிறது. அது பெற்றால் விடாதிறே. கறையடி யென்று ஆனைக்குப் பேர். [கைம்மாவுக்கு] 'ஏதேனுமொன்று வந்தாலும் நம்மைக் கைமிஞ்சி வாராது' என்று கைகண்டிருக்கிற இது நோவுபட்டதென்கையும், துதிக்கை முழுத்திற்றென்கையும், இடர்ப்படும்போதும் தன்கனத்திலேயிறேபடுவது, "ஆனையின் துயரம்" என்னக்கடவதிறே. [அருள்செய்த] துதிக்கை முழுத்தச்செய்தேயும் பூவுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராதபடி எடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றதாயிற்று; அதிற்செவ்வி மாறாதபடி திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு நின்ற நிலை. முதலையின்வாயிலே அகப்பட்ட ஆனையின் காலைத் திருக்கையாலே ஸ்பர்சித்துக் குளிரக் கடாக்ஷித்துநின்றநிலை. ஆனைக்கு நெடுங்கை நீட்டாகவொண்ணாதென்று தூவாய புள்ளூர்ந்து வந்திறே பூ இடுவித்துக்கொண்டது. [அருள்செய்த] ஆனையின்காலில் விலங்கையிறே வெட்டிவிட்டது; கொடியவாய் விலங்கிறே முதலையின் வாயிலே யகப்பட்ட ஆனையின்காலைத் திருக்கையாலே ஸ்பர்சித்து அதினுடைய க்ராஹத்தைப் போக்கி நின்ற நிலை. (க்ராஹம் சக்ரேண மாதவ:)

இறே. "காலைக்கதுவிடுகின்ற" ஸ்ரீகோபிமார் கரையிலே திருப்பரிவட்டங்களை யிட்டு வைத்துப் பொய்கையில் இழிந்தவாறே பரிவட்டங்களையெல்லாம் வாரிக் கொண்டு ஒரு குருந்தின்மேலே ஏறிநிற்க, தங்களால் ஆனவளவெல்லாம் அநுபவித்துப் பார்த்தவிடத்திலும் அவன் பின்னையுங் கொடாதே யொழிய, அவர்களிலே ஈச்வரமர்மஜ்ஞையா யிருப்பா ளொருத்தி சொல்லுகிற வார்த்தை யாயிற்று; கயலோடேகூட வாளையானது காலைக் கதுவாநின்றது. தன்னை ஆச்ரயித்ததொரு யானையை ஒருநீர்ப்புழு நலிய, அது பொறுக்க மாட்டாமே த்வரித்துக்கொண்டு வந்து விழக்கடவ அவன், அந்தரங்கரான நாம் நோவுபடா நின்றால், வாராதிரா னென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறாள். ஆனையை ஒரு நீர்ப்புழுவாயிற்று அங்கு நலிகிறது, அபலைகளான எங்களை இரண்டுநீர்ப்புழுகிடாய் நலிகிறது என்கிறாள்: இத்தைகேட்டபோதே பரிவட்டங்களையுங் கொண்டு அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுமென்றிருக்கிறாள்; வைஷ்ணவஸந்தானத்திலே பிறந்தார்க்கு ஈச்வர மர்மங்கள் தெரியுமிறே 'இன்னதுக்கு வருவர் இரங்குவர்' என்று அறிவர்களிறே. [கார்முகில் இத்யாதி] ஆனையினிடரைப் போக்கினபோது வடிவிற் பிறந்த துடிப்பும், குணத்திற்பிறந்த துடிப்பும், வடிவழகைய நுபவிப்பித்து ஆனைக்குக் கையாளாய் நின்ற நிலை; க்ருஷ்ணன் என்றால் தன்னையநுபவிப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்கு மென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமிறே, ஆனையினிடரைப் போக்கின விசல்யகரணியும் ஸந்தாநகரணியும் இருக்கிறபடி, தன்னையநுபவிப்பித்துத் தாழ நின்றுனையிற்றுப் போக்கிற்று. [எம்மானை] ஆனைக்கு உதவின அத்தாலே அதின்சிறைவிட்டது, அந்நீர்மையிலே தாம் சிறைப்பட்டார். ஒரு ஜந்மமாதல், ஒருஜ்ஞாநமாதல், ஒருவ்ருத்தமாதல் ஒன்றுமின்றிக்கே ருசிமாத்ரமேயான ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு உதவினபடியை அநுஸந்தித்து, 'இது என்ன நீர்மை?' என்று அதிலேயாயிற்று இவர் அநங்யார்ஹராயிற்று, பட்டர் இவ்விடத்தை அருளிச் செய்யா நிற்கச்செய்தே மேலேயும் இயலைச்சொல்லப்பண்ணி "அவன் நூறுயிரஞ்செய்தாலும் விக்ருதராகாதிருக்கும்போதும் நாமே வேணும்; நமக்கு ஒரு ஆபத்துஉண்டானால் இருந்த விடத்திலே இருக்கமாட்டாதே விக்ருதராம்போதும் அவனே வேணும்" என்று அருளிச்செய்தார். [சொல்லி இத்யாதி] ஆனைக்கு உதவின நீர்மையை வாயாலே சொல்லி, ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப்பாடி, பின்னை உடம்பு இருந்தவிடத்தில் இராதே எழுந்தும் தரையில் கால்பாவாதே பறந்தும் இப்படி ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுதார். [தம்மாற் கருமமென்] தன்னுடைய உத்பத்தியால் ப்ரயோஜநங்கொள்வான் தானிறே; இவன் தன் ஸ்ருஷ்டியால் கொண்ட ப்ரயோஜநமென்? தான் சரீர பரிக்ரஹம்பண்ணின இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநங்கொண்டானுனன்? [தண்கடல்வட்டத்துள்ளீர் சொல்லீர்] எங்களைப் போலே வ்யாவ்ருத்தரன்றியே யிருந்திகோளாகிலும், சரீரபரிக்ரஹத்தைப் பண்ணி பகவத்பஜநம்பண்ணுதே இதர விஷயப்ரவணராயிருக்கிறவர்களோடு ஸஜாதீயராய்ப் போருகிற நீங்கள் தான் சொல்லிக் காணுங்கோள், கடலுக்குட்பட்ட பூமியிலுள்ளாருடைய விசேஷஜ்ஞராயிரார்களிறே: விசேஷஜ்ஞரோடு அல்லாதாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமென்றிருக்கிறார்.

இரண்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு உதவினது ஸம்ஸாரிகளுக்கு உதவிற்றென்னலாம்படியன்றோ, 'தங்களுக்கு இடருண்டு' என்றறியாத ஸம்ஸாரிகள் விரோதியைப் போக்கும் நீர்மையை அநுஸந்தித்தால் அவிக்ருதராயிருப்பார், மஹாபாபம் அநுபவிக்கப் பிறக்கிறவர்கள் என்கிறார்.

தண்கடல்வட்டத்துள்ளாரைத் தமக்கிரையாத்தடிந்துண்ணும் *
திண்கழற்காலசுரர்க்குத் தீங்கிழைக்குந்திருமாலைப் *
பண்கள்தலைக்கொள்ளப்பாடிப் பறந்துங்குனித்துழலாதார் *
மண்கொளுலகிற்பிறப்பார் வல்வினைமோதமலைந்தே. (2)

[தண்கடல் இத்யாதி] அஸுரர்கள் ப்ராணிகளை ஹிம்ஸித்து ஜீவிப்பர்களாயிற்று. இவர்களை ஹிம்ஸிக்கைக்கு இவர்கள் பண்ணின அபகாரம் என்? என்னில்,—[தண்கடல்வட்டத்துள்ளார்] ஏகதேசவாஸித்வத்தால் வந்த பாந்தவமே ஹேதுவாகவாயிற்று நலிவது. ஸர்வேச்வரனுக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது யாதொன்று, அதுவேயாயிற்று இவர்களுக்கு ஹிம்ஸாஹேதுவும்; (தேவயம் பவதா ரக்ஷ்யா:) ஆர்த்தரான நாங்கள் ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே அதிகரித்த தேவர்க்கு ரக்ஷ்யர். உங்களை நமக்கு ரக்ஷிக்கவேண்டுகிறதென்? பண்ணின உபாஸங்கொண்டு வளைக்கிறிகோளோ? என்ன,—அதுசொல்லில் தேவர்க்குக் கண்ணழிவு சொல்லிவிடலாம்; (பவத்விஷய வாஸிந:) தேவருடைய விஷயத்திலே நாங்கள் கிடக்கிறமை யுண்டே, இதில் சொல்லலாம் கண்ணழிவு இல்லையிறே. 'நாம் காக்கிற எல்லைக்குப் புறம்புகாண்' என்று சொல்லலாமாகில் சொல்லிக்காணும். "இவற்றின்புறத்தாளென்றெண்ணே" என்னக்கடவதிறே. இவர்கள், தங்கள் கண்வட்டத்திலே உண்டு உடுத்துத் திரிகிற இதுவே ஹேதுவாக ஹிம்ஸிப்பர்களாயிற்று. [தமக்கு இரையா] தங்களுடைய சரீரபோஷணத்துக்காகவாயிற்று. [தடிந்துண்ணும்] ஹிம்ஸித்து ஜீவிக்கிற. [திண்கழற்காலசுரர்க்கு] திண்ணிய வீரக்கழலைக் காலிலேயுடைய அஸுரவர்க்கத்துக்கு. அவன் ரக்ஷிக்கைக்கு (ஏதத் வ்ரதம் மம) என்று தீக்ஷித்திருக்குமாபோலேயாயிற்று. இவர்கள் பரஹிம்ஸைக்கு தீக்ஷித்து வீரக்கழலிட்டிருக்கும்படி அவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஈடான க்ருபையைத் தவிர்க்கிலும், இவர்கள் பரஹிம்ஸைக்கு இட்ட வீரக்கழலைத் தவிர்க்கவொண்ணாது. [தீங்கிழைக்கும் திருமாலை] 'இவர்களும் நம்மாலே ஸ்ருஷ்டரன்றோ' என்று குடல் தொடக்கைப் பார்த்திருப்போமாகில் நம்விபூதி அழியும்; இவர்களை யழியச்செய்தாகிலும் விபூதியை நோக்கும் விரகு ஏதோவென்று, (மித்ரபாவேந) என்னும் தானும், (பவேயம் சரணம் ஹிவ:) என்னுமவளும் கூட இருந்து மநோரதிப்பர்களாயிற்று. 'களைபிடுங்கி ஆச்ரிதரை ரக்ஷித்தோமாம் விரகு ஏதோ? என்று இருவருங்கூட விசாரியா நிற்பர்கள். [பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடி] திருமாலைப் பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடி "ச்ரிய: பதியைப் பாடாநின்றூர்கள்" என்று, பண்கள்தான் 'என்னைக் கொள், என்னைக்கொள்' என்று வந்து தலைக்காட்ட; அதாவது பண்சுமக்கப்பாடி யென்றபடி. அன்றிக்கே, பண்கள் தலைமைபெறும்படி பாடி; தலையான பண்ணிலே பாடி. அன்றிக்கே, ப்ரீதியாலே அடைவுகெட்டு, ஒருபண்ணிலே எல்லாப்பண்ணும் வந்து மெய்க்காட்டிடும்படி என்னவுமாம். [பறந்தும் இத்யாதி] கால் தரையில் பாவாதே கூத்தாடி. அதுவே யாத்ரையாய்த் திரியாதார். பறந்துகொண்டு குனித்து இதுவே யாத்ரையாகாதார். [மண்கொள் இத்யாதி] வல்வினை மலைந்து மோத மண்கொளுலகிற் பிறப்பார், பகவத்குணநுபவம்பண்ணும் அத்தனை போதுமிறே அவர்கள், 'நாம் அவிக்ருதராயிருக்கவேணும்' என்று குறிக்கொண்டு இறுக்குவாதம் பற்றினாற்போலே யிருப்பது; சாதுர்த்திகம் வந்தெடுத்தெடுத்து எற்றப்புக்கால் இவனுற் செய்யலாவதில்லையே. பிறப்பு என்கிற இது அல்லாத து:கங்களுக்குமெல்லாம் உபலக்ஷணம்.

மூன்றும்பாட்டு. உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயர்க்கும் வந்த ஆபத்தை நீக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப்போவார்கள் என்கிறூர்.

மலையையெடுத்துக்கல்மாரிகாத்துப் பசுநிரைதன்னை *
தொலைவுதவிர்த்தபிரானைச் சொல்லிச்சொல்லிநின்றுஎப்போதும் *
தலையினேடாதனந்தட்டத் தடுகுட்டமாய்ப்பறவாதார் *
அலைகொள்நரகத்தழுந்திக் கிடந்துழைக்கின்றவம்பரே. (3)

[மலையை இத்யாதி] இந்த்ரனுக்கு ஆட்டைக்கு ஒரு போஜநமாயிற்று இடையர் இடுவது; அவனுக்கு விருந்திடுகைக்கு இவர்கள் பாரிக்கிறபடியைக் கண்டு, 'நீங்கள் செய்கிற இது என்னென்பது?' என்று கேட்க, 'வர்ஷார்த்தமாக இந்த்ரனுக்குச் சோறிடுகையாயிருக்கும்' என்ன, 'தான்பிறந்துவளருகிற ஊரில் ஒரு த்ரவ்யத்தை ஒருதேவதாந்தரம் கொள்ளுகையாகிற இது மஹிஷீஸ்வேதம் பிறரதானவோபாதி' என்று பார்த்து, 'அவ்வாகாசவாயனுக்கோ இடுவது? நமக்கும் மழைக்கும் காற்றுக்கும் இடந்தந்து பசுக்களுக்கும் புகலாய்ப் புல்லுந்தண்ணீருமுண்டாயிருக்கிற இம்மலைக்கன்றோ இடுவது?' என்று அருளிச்செய்ய, இடையராகையாலே 'அப்படியே செய்வோம்' என்று அவர்களும் இசைந்து துன்னுசகடத்தாற் புக்க பெருஞ்சோற்றை அம்மலையோடொக்கக் குவித்தார்கள்; அத்தையடைய, அப்படியேயிருப்பதொரு வடிவைக்கொண்டு (கோவர்த்தநோஸ்மி) என்று அமுதுசெய்துவிட்டான்; உண்ண இருந்தவன் உண்ணப் பெறாமையாலும் பசிக்கோவத்தாலுமாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிக்க மலையையெடுத்துக்கல்மாரிகாத்து (ரக்ஷகம்) என்று சொன்ன மலைதன்னையெடுத்து ரக்ஷித்தான். வினைமுடுகினால் எதிரியுடைய ஆயுதந்தன்னைக்கொண்டு அவரை வெல்லுவர்களிறே வீரராயிருப்பார்: அப்படியே முன்னேநின்ற கல்லையெடுத்துக் கல்மாரியைக் காத்தான். அவன் பண்ணின அபகாரத்துக்குத் தோளைக் கழிக்கவேண்டியிருக்க, 'பாவி, பசிக்கோவத்தாலே செய்தானாகில் செய்வதென்? ஆஸுரப்ரக்ருதிகள்பக்கல் செய்யுமத்தை இவனோடு செய்யவொண்ணாது; தானே கையோய்ந்துபோகிறான்' என்று, அவனால்வந்த நலிவைக் கணக்கிட்டு ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையை யெடுத்துக்கொண்டு நின்றானாயிற்று. [கல்மாரிகாத்து] நீராலே வர்ஷித்தானாகில் கடலையெடுத்துக் காக்குமித்தனை காணும். [பசுநிரை தன்னை] ஆனையும் ஸம்ஸாரிகளையும் ரக்ஷித்தது தான் நித்யஸூரிகளை ரக்ஷித்தவோபாதியாம்படியிறே இடையருடையவும் பசுக்களுடையவும் நிலை. 'பசுநிரைதன்னைத்தொலைவுதவிர்த்த' என்பானென்? என்னில்,—ரக்ஷித்தவர்களில் ப்ரதாநரைச் சொல்லவேணுமே, பண்ணின உபகாரத்தை யறிந்திருப்பாரைச் சொல்லவேணுமே; இடையரிளிம்பு கண்டால் சிரிப்பன பசுக்களிறே. (க்ருதாநுகாராநிவ கோபிரார்ஜவே) என்கிறபடியே. [தொலைவுதவிர்த்த] பசுக்களும் இடையரும் மாளாதபடி ரக்ஷித்த. [பிரானை] அன்று அம்மழையிலும் காற்றிலும் அடியுண்டாரும் தாமாய், உதவிற்றும் தமக்காக வென்றிருக்கிறார். [சொல்லிச்சொல்லி] ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகச் சொல்லிலிறே ஸக்ருதுச்சாரணம் அமைவது. [நின்று] ஒருகால் சொல்லிவிடுகையுமன்றிக்கே, ஒரு காலத்திலே பலகால்சொல்லிவிடுகையு மன்றிக்கே. [எப்போதும்] ஆள்கண்ட போதாகவன்றிக்கே ஸர்வகாலமும். [தலையினோடு ஆதனம் தட்ட] தலை தரையிலே தட்டும்படி. [தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார்] தடுகுட்டமாவது குணலை. அதாவது அடைவுகெடப்பண்ணும் விகாரம். கால் தரையில் பாவாதபடி யாடாதார். [அலைகொள் இத்யாதி] துஃகோர்மிபரம்பரைகளை யுடைத்தான நரகத்திலே தரைகாணவொண்ணாதபடியாக அழுந்தி க்லேசப்படுகிற. [வம்பர்] என்றுமொக்க யமபடர்க்குப் புதியராவர். வம்பு புதுமை. முனநாள் நலிந்தால், பிற்றைநாள் வந்துதோற்றினால், "முனநாள் நாம் நலிந்தவன்" என்று க்ருபைபண்ணாதே, மோம்பழம் பெற்றாற்போலே, "வாரீரோ உம்மையன்றோ தேடித் திரிகிறது" என்னும்படியாவர். புநரபி. [மலையையெடுத்துக் கல்மாரிகாத்து] ஆச்ரிதார்த்தமான ப்ரவ்ருத்தியாமித்தனையேவேண்டுவது, அரியனசெய்தாலும் எளியதாய்த் தோற்றும். [பசுநிரைதன்னை] அரியனசெய்து ரக்ஷிக்கைக்குப் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காதொழியுமத்தனையே வேண்டுவது; இத்தலையில் தரமில்லை யென்கிறது. [பிரானை] நிலவு

தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே பாரார்த்தமாயிற்று வஸ்து இருப்பது. [சொல்லி இத்யாதி] (அவாக்யநா தர:) என்றிருக்கடவ தத்த்வம் "அலவலை வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்ருன்" என்னும்படி அலவலையாய்த் தன்னைத் தங்களுக்காக ஒக்கிவைத்தால், தங்கள் வாய்கொண்டு மானிடம் பாடாதே, "என்தஞ்சனே நஞ்சனே வஞ்சனே என்னும் எப்போதும் என்வாசகம்" என்கிறபடியே 'வாய் படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்ருேம்' என்று ஏத்தாதார். [அலைகொள் இத்யாதி] இந்நரகத்திலே போய் புகுவர்களென்கிருர். தடுகுட்டமாய்ப் பறவாமைதானே நரக மென்கிருர். (யஸ்த்வயாஸஹ ஸஸ்வர்க்கோ நிரயோயஸ்த்வயாவிநா) ஸ்வர்க்க நரகங்கள்தான் வ்யக்திகள்தோறும் வ்யவஸ்திதமாயிறே இருப்பது. தமக்கு இருந்தபடியாலே சொல்லுகிருர். .... (3)

நாலாம்பாட்டு. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்து அவளோடே ஸம்ச்லேஷித்த ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபடாதவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காகப் பிறந்தார்கள்? என்கிருர்.

வம்பவிழ்கோதைபொருட்டா மால்விடையேழுமடர்த்த *
செம்பவளத்திரள்வாயன் சிரீதரன்தொல்புகழ்பாடி *
கும்பிடுநட்டமிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டுழலாதார் *
தம்பிறப்பாற்பயனென்னே சாதுசனங்களிடையே. (4)

[வம்பு அவிழ் கோதைபொருட்டா] வம்பென்று பரிமளம். அவிழ்கையாவது அது ப்ரவஹிக்கையாய், கோதையென்று மாலையாய், அத்தையிட்டு மயிர்முடியை லக்ஷிக்கிறது. நறுநாற்றம் கமழாநின்றுள்ள மாலையையுடையளென்றபடி. நப்பின்னைப்பிராட்டியை ஒப்பித்து நிறுத்திருர்களாயிற்று. 'இந்த ருஷபங்களை வென்ருர்க்கு இவளைக் கொடுக்கக்கடவோம்' என்று ஒப்பனை யழகையும் மயிர்முடியையுங் கண்டவாறே தன்னைப் பேணுதே (தவாஸ்மி) என்று அவளுக்காகத் தன்னை யோக்கினுன். [மால்விடை] பெரிய ருஷபங்கள். வடிவில் பெருமைதன்னைக் கண்டபோதே பிற்காலிக்கும்படியாயிற்று இருப்பது. [ஏழும்] (ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி) என்று சொல்லுகிறபடியே, ஒன்றிரண்டன்றிக்கே ஏழு விரோதிகளிறே. [அடர்த்த] அநந்தரம் அணையப்புகுகிறது அவள்தோளை யாகையாலே க்ரமப்ராப்தி பற்ருமே ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்தாருயிற்று. [செம்பவளத்திரள்வாயன்] அபிமதவிரோதி போகையாலே ஸ்மிதம்பண்ணினபடி. அன்றிக்கே, அவை திருத்தோளுக்கு இரைபோராமையாலே ஸ்மிதம்பண்ணிநின்றபடி யென்றுமாம். [சிரீதரன்] இவ்விடையேழையும் வென்று வீரலக்ஷ்மியோடே நின்ற நிலை. (பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே) என்று அவள் அணைக்கும்படியாக நின்ற நிலை. (தம் த்ருஷ்ட்வா) ப்ரணயதாரையில் ரஸிகத்வமேயாயிற்று. முன்புகண்டுபோந்தது, அந்தப்போகத்துக்கு விரோதிகளானவற்றைப் போக்கவல்லர் என்று கண்டது இன்ருயிற்று. வேட்டைக்குப் போனல், 'இன்ன துஷ்ட ம்ருகத்தைக் கொன்ருர், இன்ன ராக்ஷஸனைக் கொன்ருர்' என்று கூடப்போனவர்கள் சொல்லக்கேட்குமத்தனை முன்பு; அவ்வளவன்றிக்கே, கண்ணுலேகண்டது இன்ருயிற்று. (சத்ருஹந்தாரம்) தம் திருமேனியில் ஒருவாட்டம் வாராமே எதிரிகளே நோவுபடும்படியாக. அம்போடே வெட்டோடே போகாமே எதிரிகளை முதலற மாய்த்து வந்தவரை. (மஹர்ஷீணும் ஸுகாவஹம், பார்யைபக்கல் முகம்பெறுகைக்கு ப்ரஜையை யெடுத்துக்கொண்டு போவாரைப்போலே; ருஷிகளுக்கு விரோதிகளான ராக்ஷஸரைக் கொன்று, பிராட்டியை அணைக்கைக்கு அது பச்சையாக வந்தார். (பபூவ) ராக்ஷஸருடைய க்ரௌர்யத்தையும் பெருமாள் ஸௌகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'என்பு

குருகிறதோ? என்று 'ஸத்தையில்லை' என்னும்படியிருந்தவள், வெற்றியோடே கண்டு உளளானாள். (ஹ்ருஷ்டா) தர்மியுண்டானால் தர்மங்களும் உண்டாமிறே. (வைதேஹீ) வீரவாசியறியுங் குடியிலே பிறந்தவளென்னுதல்; அன்றிக்கே, 'ஒருவில்லை முறிக்க என்னைக்கொடுத்த எங்கள் ஐயர், தனியேநின்று பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரைக் கொன்ற வீரவாசியைக் கண்டாராகில் என்படுவரோ, என்று அவரை நினைத்தாளாகவுமாம். (பர்த்தாரம்) (தாரா: பித்ருக்ருதா:) போலே 'ஐயர் நீர்வார்த்துக்கொடுத்தவர்' என்று விரும்பிப்போந்தாள் முன்பு; இப்போதாயிற்று' ஆண்பிள்ளை என்று அணைத்தது; (ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்) என்றவளிறே. (பரிஷஸ்வஜே) யுத்தவடு உள்ளவிடமெங்கும் திருமுலைத் தடத்தாலே வேதுகொண்டாள். அப்படியே அவள் அணைக்க நின்றபடி. [தொல் புகழ்] ஸ்வரூபாநுபந்தியான ப்ரணயித்வ குணத்தைப் பாடி; அந்த:புரபரிகரத்திலுள்ளாரைப்போலே; "மங்கையும் பல்லாண்டு" என்பர்களிறே. [கும்பிடு இத்யாதி] வணங்குவது ஆடுவது, அஞ்சலியுடன் ஆடவுமாம். [கோகு உகட்டு] அடைவுகேடு தலைமண்டையிட்டு. [உண்டு] அதுவே ஜீவநமாய். [உழலாதார்] இதுவே யாத்ரையாக நடத்தாதார். [தம்பிறப்பால் இத்யாதி] கும்பிடு நட்டமிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டுழலுகிறவர்கள் நடுவே இவர்கள் பிறந்தத்தால் தாங்கள் கொண்ட ப்ரயோஜநமென்? வைஷ்ணவர்கள் நடுவே இவர்கள் சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணிற்று என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காக? 'திருப்புன்னைக்கீழே ஒருவர் இருக்குமிடத்திலே நம்முதலிகள் பத்துப்பேர்கூட நெருக்கிக்கொண்டிருக்கச் செய்தே. க்ராமணிகள், மயிரெழுந்த பிசல்களும் பெரிய வடிவுகளும் மேலேசுற்றின இரட்டைகளுமாய் இடையிலே புகுந்து நெருக்குமாபோலே காண்' என்று பிள்ளைப்பிள்ளை. .... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமாக அஸாதாரண திவ்ய ரூபவிசிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணின குணத்தை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராகாதார் அவஸ்துக்கள் என்கிறார்.

சாதுசனத்தைநலியும் கஞ்சனைச்சாதிப்பதற்கு *
ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்திங்குப்பிறந்த *
வேதமுதல்வனைப்பாடி வீதிகள்தோறுந்துள்ளாதார் *
ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னா என்சவிப்பார்மனிசரே? (5)

[சாதுசனத்தை நலியும்] ஸாதுஜந மென்றது ஸ்ரீவஸுதேவரையும், தேவகியாரையும், (பிதரம் ரோசயாமாஸ) என்று தான் அவதரிக்க நினைத்த விஷயத்தையிறே அவன் நலிந்து நெடுநாள் சிறையிட்டுவைத்தது. (பரித்ராணாய ஸாதூநாம்) இத்யாதி. கம்ஸனை ஸாதிக்கைக்காக. [ஆதியஞ்சோதியுருவை] இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்துக்கெல்லாம் மூத்தாய், ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய், 'குணஸமுதாயமே விக்ரஹம்' என்று ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்கலாம்படியிறே திருமேனிதான் இருப்பது. [அங்குவைத்து இங்குப் பிறந்த] அங்கு இருந்தபடியே வைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்து பிறந்த. (ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய), நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கிறபடியே லீலாவிபூதியிலுள்ளாரும் அநுபவிக்கும்படியாகவிறே அவதரித்தது. படியென்று திருமேனிக்குப் பேர்; "படிகண்டறிதியே" என்றும், "செவ்விப்படிக்கோலம்" என்றும் அருளிச்செய்துவைத்தார்களிறே. 'பலபடிகளாலும் இவர்களை நாம் ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று அவன் அவதரித்தால் ஒருபடியாலும் திருந்தாதபடியிறே இவர்கள்படியிருப்பது. (அஜாயமாநோபஹுதா விஜாயதே). (நபூதஸங்கஸம்ஸ்த்தாநோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மந:). (நதஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:). (கல்பேகல்பே ஜாயமாநஸ் ஸ்வ

மூர்த்யா) "முன்னைவண்ணம் பாலின் வண்ணம் முழுதும்நிலைநின்ற பின்னை வண்ணம் கொண்டல் வண்ணம்" என்றும், "பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை பாசியின் பசும்புறம், போலுநீர்மை பொற்புடைத்தடத்து வண்டுவிண்டுலாம் நீலநீர்மை, என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலபடிகளாலேயிறே திருவவதரிப்பது; பல விக்ரஹங்களாலே யென்றபடி. இப்படி பிறவாநின்றாலும், (நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே நயோந்யாமவஸத் ப்ரபு:) என்கிறபடியே கர்ப்பத்தில் அந்வயமில்லை. 'இதுதான் கூடுமோ?' என்னவொண்ணாதிறே; இக்ஷ்வாகு வம்சத்திலே யுவநாச்வன் என்பானொருவன் மந்த்ரபூதமான ஜலத்தைப் பாநம்பண்ண, அவன்வயிற்றிலே கர்ப்பமுண்டாயிற்றிறே ஒருசத்தி விசேஷத்தாலே; மிதுநமாய் ஸம்ஸர்க்கித்துப் பிறந்தமை யில்லையிறே அங்கு; அப்படியே இங்கும் ஸர்வசத்தியோகத்தாலே இவ்வர்த்தம் உபபந்நமாகத் தட்டில்லையிறே. இதில் ப்ரமாணம் (அஜாயமாந:) என்ற ச்ருதியிறே; அத்தைச் சொல்லுகிறார். [வேத முதல்வனை என்று] வேதைகஸமதிகம்யனைப் பாடி. வேதங்களாலே முதல்வனாக ப்ரதிபாதிக்கபட்டவனைப் பாடி, 'பிறந்தவாறு எத்திறம்' என்ன, வளர்ந்தவாற்றில் போக மாட்டாதேயிறே இருப்பது, எத்திறம் என்றால், பின்னையும் 'எத்திறம்' என்னுமித்தனை; (தஸ்யதீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்) என்கிறபடியே அத்தைச் சுற்றும் சுற்றும் வாராநிற்கு மத்தனை; [வீதிகள்தோறும் துள்ளாதார்] மிளகாழ்வான் வார்த்தையை நினைப்பது. மனிசருள்ள பெருந்தெருவேயன்றிக்கே குறுந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு வாசியற ஆடாதார். இப்படி ஆடாதாருமாய் அறிவுகேடருமா யிருப்பாரையோ நீர் நிந்திப்பது? என்னில்— [ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னா] கற்றுக் கேட்டு ஸர்வஜ்ஞராயிருக்கிறவர்கள் முன்னாக. விதுஷோதிக்ரமே தண்டபூயஸ்த்வமிறே. [என்சவிப்பார்] அவர்கள் இருந்து செவிப்பறை பறைந்து ஜபிக்கிறது என் என்பது என்னுதல். [என்சவிப்பார்] அவர் சாபாநுக்ரஹஸமர்த்தரோ? என்னுதல். [மனிசரே] அவர்கள் சாஸ்த்ரவச்யராய் மநுஷ்ய ஜந்மத்திலே பிறந்தமை யுண்டாகமாட்டாது என்னுமதிலும் நிச்சங்கை பண்ணுகிறார். [மானிடவரல்லரென்று என்மனத்தேவைத்தேனே] மநுஷ்யஜந்மத்துக்குப் பலம் பகவத் ஸமாச்ரயணமாயிருக்க, அது இல்லாதார் மநுஷ்யரேயல்ல ரென்கிறார். [என் மனத்தே வைத்தேனே] இனி ஈச்வரன் க்ருபையாலும் செய்யலாவதில்லை; "செம்பிலும் கல்லிலும் வெட்டிற்று" என்னுமா போலே. ஈச்வரன் கைவிட்டாலும் விடாத என் நெஞ்சிலும் அவர்களை உபேக்ஷித்தேன் என்கிறார்.

கீழில் திருவாய்மொழியிலே ததீயத்வாகாரத்தாலே இவ்விபூதியாக உத்தேச்யமென்று அநுபவித்தார்; இத்திருவாய்மொழியிலே இவ்விபூதிதன்னிலே, 'எண்ணாத மானிடத்தை யெண்ணாதபோதெல்லாமினியவாறே' என்றும், 'பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேனே' என்றும் சொல்லுகிறபடியே [சிலரைக் கழித்துச்] சிலரைக் கூட்டிக்கொள்ளாநின்றார்; இங்குச் செய்ததாகிறது என்? என்னில்; இவ்வாகாரமும் கிடக்கச்செய்தே, கீழ் உபாதேய மென்று அநுஸந்தித்தார்; ததீயத்வாகாரமே தோற்றி, ஆகாராந்தரம் தோற்றாதபடியான பாகம் பிறந்தவாறே, 'இவர்தாம் எல்லார்படிகளுமுடையராயிறே இருப்பது, முக்தர்படியை யுடைய ரென்னுமிடம் சொல்லிற்று, கீழ்த்திருவாய்மொழியாலே முமுக்ஷுக்கள் படியையுடையரென்னுமிடம் சொல்லிற்று, இத்திருவாய்மொழியாலே; என்று அருளிச்செய்வர். .... (5)

ஆறாம்பாட்டு; ஈச்வரபோக்யதையை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராவர்களாகில், அவர்கள் எல்லாவறிவின்பலமும் கைவந்தார் என்கிறார்.

மனிசரும்மற்றும்முற்றுமாய் மாயப்பிறவிபிறந்த *
தனியன்பிறப்பிலிதன்னைத் தடங்கடல்சேர்ந்தபிரானை *
கனியைக்கரும்பினின்சாற்றைக் கட்டியைத்தேனையமுதை *
முனிவின்றியேத்திக்குனிப்பார் முழுதுணர்நீர்மையினாரே. (6)

[மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்] மநுஷ்யர் தேவர்கள் அநுக்தமான திர்யக் ஸ்தாவரங்களெல்லாமாய் (ஸுரநரதிரச்சாமவதரந:) [மாயப்பிறவிபிறந்த] ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஹேதுவுடையார்க்கும் அவ்வருகே பிறக்க வல்லவன், அகர்மவச்யனாயிருந்து கர்மவச்யரும் பிறக்கமாட்டாத ஜந்மத்திலே வந்துபிறக்கை; ஆச்சர்யமான அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணுமவன். [தனியன்] இப்படி அவதரித்தால், போமென்று உடுத்த ஒலியலோடேயாயிற்றுப் போவது. இவ்வவதார பரம்பரைகளில் ராமாவதாரமொன்றிலும் 'நாலிரண்டு பேர் கூடப்போனார்கள்' என்று கேட்டோமித்தனையிறே. 'இவன் நமக்காகப் பிறந்தான்' என்று நினைக்கைக்கும் ஒருவருமில்லாதிருக்கிறதிறே; 'பிறந்தான் என்றது தன்னையே குற்றமாக உபபாதிப்பாரேயிறே உள்ளது [பிறப்பிலி தன்னை] இப்படி பரார்த்தமாக அவதரியாநின்றால் அது பலபர்யந்தயன்றிக்கே, யொழிந்தாலும், 'நாம் வருந்தச்செய்தேயும் இது பலித்ததில்லையே!' என்று கைவாங்குகையன்றிக்கே, 'இவர்களுக்கு ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்' என்று பிறந்திலனாய்ப் பிறக்கைக்கு ஒருப்பட்டானாயிருக்கும். [தடங்கடல்சேர்ந்த பிரானை] இன்னமும் பிறக்கைக்கு தபச்சர்யை பண்ணுகிறபடி. திருப்பாற் கடலிலே அநிருத்தரூபியாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற இடம் அவதார கந்தமிறே வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்திறே. இவர்கள் பிறவியென்னும் பெருங்கடலைப் போக்குகைக்கிறே அவன் கடலிலே வந்து கிடக்கிறது. [கனியை] கடல் பழுத்தபடி. பாலிலே பழுத்தபடி. அங்குச் சாய்ந்துகிடக்கிற போதை வடிவழகால் வந்த போக்யதை. (ஸர்வரஸ:) என்று ஒரு சொல்லாலே சொல்லமாட்டார்; எல்லாம் சொல்லப்புக்கால் சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டார்; பலிதாம்சத்திலே சிலவற்றைச் சொல்லுமித்தனை யாகையாலே 'கனியை' என்கிறார். கண்டபோதே நுகரலாம்படியாய், அதுதான் கோதுகழிந்த ரஸாம்சமாய், அதுதன்னைத் திரட்டினதாய், அதுதான் பருகலாம்படியாய், போக்யதையேயன்றிக்கே சாவாமல் காக்குமதா யிருக்கை. கீழில் திருவாய்மொழியில் 'நலங்கடலமுதமென்கோ' என்று தொடங்கி அநுபவித்த போக்யதை பின் நாடினபடி. கண்டபோதே நுகர வேண்டும் கனியும், கோதற்ற இனிய கருப்பஞ் சாறும், ஸர்வதோமுகமான ரஸத்தையுடைத்தான கட்டியும், ஸர்வரஸஸமவாயமான தேனும், போக்தாவை நித்யனாக்கும் அம்ருதமும்போலே போக்யனானவனை. [முனிவின்றியேத்திக்குனிப்பார்] முனிவின்றி பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் அஸூயைபண்ணாதே ஏத்துமவர்கள். தன்னோட்டையானொருவனுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம் சொல்லுகையன்றிக்கே, ஈச்வரனுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம் சொன்னால் அது பொறாதேயிறே இருப்பது; இம்மஹாகுணத்தில் ஒரு பொறாமை கொண்டாடாதே; குணம்கண்டவிடத்தே தோஷாவிஷ்கரணம் பண்ணுவர்கள் அநேகரிறே. (இதந்துதே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே) நம்முடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைச் சொன்னவிடத்தில் சிவீலென்றிருந்திலை; உன்தனையதிகாரிகளைக் கண்டிலோம், இன்னம் சொல்லிச் சொல்லாதவையும் சொல்லும்படி கிட்டவாராய் என்றானிறே. சங்கநிதி பத்மநிதிகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து, கடலைச்செறுத்துப் படைவீடுசெய்து, தங்களெதிரிகளோடே புறப்பட்டு மாரிலே அம்பேற்று, இப்படி ரக்ஷியாநின்றால், சோறு சுட்டவாறே இது ஒரு க்ருஷ்ணனும், நடுவில் பெருங்குடியாட்டமும், என்னென்பதுதான்?' என்னாநிற்பர்கள். (தாஸ்

யமைச்வர்யவாதேந) ரக்ஷகத்வம் என்று ஒரு வ்யபதேசமாத்ரமாய் இவர்களுக்கே தாழ்வு செய்து திரிந்தேன். நல்லது கண்டால் 'எனக்கு என்று இராதே பகுத்திட்டு ஜீவித்துப் போந்தேன்: இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தே இவர்கள்பண்ணும் பருஷபாஷணங்களையெல்லாம் பொறுத்துப்போந்தேன் என்றுன்றிறே, ஒருமணி கெட்டு ஆரேனுங்கொண்டுபோக, க்ருஷ்ணன் தலையிலே ஏறிட்டு, நம்பிமூத்த பிரானும் இதுசுட்டித் தீர்த்தயாத்ரைபோகவேண்டும்படியாயிற்றிறே. அன்றிக்கே, "முனிவாகிறது முநித்வமாய், அதின்றிக்கே யொழிகையாவது கலங்குகையாய், அடைவுகெட்டு ஏத்திக் குனிப்பாரென்னவுமாம்' என்று அருளிச்செய்வர். [முழுதுணர் நீர்மையினுரே] (ஏகவிஜ்ஞாநேநஸர்வவிஜ்ஞாநம்) என்றபடி அவர்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்தார்களாகிருர்: அவர்கள் ஸர்வஜ்ஞர்களாகிருர்; ஜ்ஞாநபலமான இது உண்டான போதே அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாம்சத்தில் இல்லாததில்லையிறே, அவர்கள்சரீரத்தில் பிறந்த விகாரத்தைக் கொண்டே அவர்களுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யம் அறியலாம். முழுதையும் உணர்ந்த ஸ்வபாவத்தையுடையவர்க ளாகிருர்கள். .... (6)

ஏழாம்பாட்டு. ஆச்ரிதபக்ஷபாதமாகிற மஹாகுணத்தில் ஈடுபடாதே சரீரபோஷண பரராய்த்திரிகிறவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு எதுக்கு உறுப்பாகப் பிறந்தார்கள்? என்கிருர்.

நீர்மையில் நூற்றுவர்வீய ஐவர்க்கருள்செய்துநின்று *
பார்மல்குசேனையவித்த பரஞ்சுடரை நினைந்தாடி *
நீர்மல்குகண்ணினராகி நெஞ்சங்குழைந்துநையாதே *
ஊன்மல்கிமோடுபருப்பார் உத்தமர்கட்கென்செய்வாரே? (7)

[நீர்மை இத்யாதி] முற்பட ஸஞ்ஜயனைப் போகவிட்டு அநந்தரமாகத் தான்போய் இவர்களையும் அவர்களையும் சேரவிடலாமோ?' என்று பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் ஒரு படியாலும் இசையாதே. 'எங்கள்பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் நாங்கள் ஜீவிப்பதில்லை; அவர்களுக்கு ஒரு குடியிருப்பும் கொடோம்; நாங்கள் பலராகையாலே பூமிப்பரப்படங்க எங்களுக்கே இடம்போருமத்தனை; அவர்களுக்கு க்ருஷ்ணனும் தர்மமும் உண்டு; அதுக்குப் பலமான ஸ்வர்க்கத்தை யநுபவிக்கக்கடவரகள்; நாங்கள் பூமியை ஆளுவோம்' என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொல்ல, அவர்கள் நெற்றியைக்கீறிப் பார்த்தவிடத்தில் ரத்தம் புசியாமையாலே 'அவர்கள் அழியச்செய்வோம்' என்று பார்த்தான். பாண்டவர்களை ரக்ஷிக்கைக்குஹேது 'நாங்கள் பந்துக்களையொழிய ஜீவிப்பதில்லை' என்றது: (யேஷாமர்த்தே காங்க்ஷிதந்நோ ராஜ்யம் போகாஸ்ஸுகாநிச) நாட்டார் அர்த்தம் தேடுகிறதும் ராஜ்யங்கள் ஸம்பாதிக்கிறதுமெல்லாம் பந்துக்களும் தாங்களும்கூட ஜீவிக்கைக்கன்றே? ஆனபின்பு, நாங்கள் பந்துவதம்பண்ணி ஜீவிக்கப்பார்க்கிலோமென்னும் நீர்மையாலேயாயிற்று: அவர்கள் இங்ஙனன்றிக்கே 'இவர்களுக்கு ஒருகோல்குத்துநிலமும் கொடுப்பதில்லை: அவர்கள் ஜீவிக்கில் நாங்கள் ஜீவியோம்' என்ன, 'இவர்கள் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாயிருந்தார்கள்; இவர்களை அழியச் செய்யாவிடில் விபூதியும் அழியும்' என்று பார்த்து அதுக்கீடாக ஒருப்பட்டான். ஒரு படியாலும் ஒருநீர்மையில்லாத துர்யோதநாதிகள் முடிந்துபோம்படிக்கு ஈடாக. [ஐவர்க்கு அருள்செய்துநின்று] தானல்லது தஞ்சமில்லாத பாண்டவர்களுக்கு. (க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:) என்றிருக்குமவர்கள். [நின்று] (யஸ்யமந்த்ரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந:) என்று இவர்களிழந்த பரிகரமெல்லாம் தானேயாய் நின்று. [பார்மல்குசேனையவித்த] பூமி நெளியும்படிக்கு ஈடாக

மிகைத்து வந்த ஆஸுரவர்க்கத்தை, விளக்கவித்தாற்போலே பிணங்காணவொண்ணுதபடி முடித்துப்போகட்ட. [பரஞ்சுடரை] 'ஆயுதமெடுக்கவொண்ணுது' என்ருர்களே; அதுக்காக ஸேநாதூளியும் முட்கோலும் சிறுவாய்க்கயிறும் தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளும் சிறுசதங்கையுமாய் ஸாரத்யவேஷத்தோடே நின்றநிலையைச் சொல்லுகிறது. [நினைத்தபடி] அவனுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தாநம் இருந்தவிடத்தே இருக்கவொட்டாமையாலே ஆடி. [நீர்மல்குகண்ணினராகி] (ஆஹ்லாதசீத நேத்ராம்பு:) என்கிறபடியே. கண்ணநீரையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியான கண்ணையுடையராய். [நெஞ்சம் குழைந்து] சரீரசைதில்யமேயன்றிக்கே ஹ்ருதயசைதில்யமுமுடையராய் நைந்துபோகாதே. [ஊன்மல்கிமோடுபருப்பார்] மாம்ஸளமாம்படி சரீரத்தைப் பருக்கப்பண்ணி, கனத்தபிசல்களும் நெடிய வலிய சரீரங்களுமாயிருக்குமவர்கள். [உத்தமர்கட்கு என்செய்வாரே] பகவத் குணுநுஸந்தாநத்தாலே மெலிகின சரீரத்தை யுடையராயிருந்துள்ள மஹாபுருஷர்களுக்கு போதயந்த: பரஸ்பரம்பண்ணுகைக்கு உசாத் துணையாவார்களோ? ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வைஷ்ணவர்களுக்கு உறுப்பாமதுவே என்கிருர், ஈச்வரன். தன்னையும் தன்விபூதியையும் ததீயசேஷமாக்கியிறே வைப்பது, ஆயிரத்தளியிலே ராஜா இருக்கச் செய்தே பெரியநம்பியையும் ஆழ்வானையும் நலிந்தாளுய், ஆழ்வான்மடியிலே சாய்ந்துகிடக்கச்செய்தே பெரியநம்பி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளிஞர்; அவ்வளவிலே 'ஒருவருமில்லாதாரை ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவோம்' என்று திரிகிருர் சிலர் அங்கே வந்து ஆழ்வானைக்கண்டு 'ஒருவனுண்டிறே' என்று போகப்புக ஒருவரையும் ஒருகுறை சொல்லியறியாதவன், 'வாரிகோள் மாணிகாள்! வைஷ்ணவனுமாய் ஒருவனுமில்லாதாஞெருவனைத் தேடி ப்ரதிபத்திபண்ண இருக்கிறீர்களோ நீங்கள்? ஈச்வரனும் ஈச்வரவிபூதியும் வைஷ்ணவனுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க இருக்க, வைஷ்ணவனுமாய் அறவையுமாயிருப்பாஞெருவனை நீங்கள் எங்கே தேடுவிகோள்? என்ருனும். .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபடுவாரைக் கொண்டாடுகைக்கு நாம் ஆர்? நித்யஸூரிகளன்றோ அவர்களைக்கொண்டாடுவார்கள்? என்கிருர்.

வார்புனலந்தண்ணருவி வடதிருவேங்கடத்தெந்தை *
பேர்பலசொல்லிப்பிதற்றிப் பித்தரென்றேபிறர்கூற *
ஊர்பலபுக்கும்புகாதும் உலோகர்சிரிக்கநின்றுடி *
ஆர்வம்பெருகிக்குனிப்பார் அமரர்தொழப்படுவாரே. (8)

[வார்புனல் இத்யாதி] ஒழுகாநின்றுள்ள புனலையுடைத்தாய் தர்சநீயமாய் ச்ரமஹரமாயிருந்துள்ள அருவிகளையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே வந்துநின்றுன் என்ஸ்வாமி. [பேர் இத்யாதி] அவனுடைய திருநாமம் பலவற்றையும் அக்ரமமாகச் சொல்லி. தாம் "ஒழிவில்காலத்"திலும் "புகழுநல்லொருவ"னிலுமாகச் செய்தவற்றைச் சொல்லுகிருர். [பலசொல்லி] ஸ்வரூபரூப குணங்களுக்கு வாசகமாயும், விபூதிக்கு வாசகமாயுமுள்ளவற்றை அடையப்பேசி. [பித்தரென்றேபிறர் கூற] பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள். "பொருவில்சீர்ப்பூமியென்கோ' என்ன, 'கண்ணனைக்கூவுமாறே' என்பது; 'குன்றங்களனைத்துமென்கோ. என்ன, 'பங்கயக்கண்ணனையே' என்பது: 'ஞாலமுண்டுமிழ்ந்தமாலையெண்ணுமாறறியமாட்டேன் யாவையும் யவருந்தானே' என்பதாகாநின்ருர்; இவர் ப்ராந்தரோ?' என்று தம்மைப் பிறர் சொல்லுமாபோலே, இவர்கள் ப்ராந்தரோ வென்று சொல்லும்

படி. "அத்தாவரியே யென்றுன்னையழைக்கப் பித்தாவென்று பேசுகின்றார்பிற ரென்னை" என்றும், "பேயரே யெனக்கு யாவரும் யானுமோர், பேயனே யெவர்க்கும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவர்கள்செயல் இவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோற்றுமாபோலே இவர்கள் செயலும் அவர்களுக்கு அடைவு கேடாய்த் தோற்றுமிறே. [பிறர்கூற] வைஷ்ணவர்களங்கீகாரம் பெறுமதிலும் அவைஷ்ணவர்கள் 'இவன் நமக்கு உடலல்லன்' என்று கைவிடுகைதான் உத் தேச்யமாயிருக்குமிறே: ராவணன் (த்வாந்துதிக்குலபாம்ஸநம்) என்றதுதன்னை உத்தேச்யமாக நினைத்திருந்தானிறே விபீஷணாழ்வான் ; மிளகாழ்வான்வார்த்தை —ராஜா அகரம் வைக்கிறுனைய் அங்கே செல்ல, 'உமக்குப் பங்கில்லை' என்ன, 'அது என்? வேதபரீக்ஷைவேணுமாகில் அத்தைச் செய்வது, சாஸ்த்ரபரீக்ஷை வேணுமாகில் அத்தைப் பரீக்ஷிப்பது' என்ன, 'உமக்கு அவையெல்லாம் போதும்; அதுக்கு உம்மைச் சொல்லவொண்ணாது' என்ன, 'ஆனால் எனக்குக் குறையென்?' என்ன, 'நீர் வைஷ்ணவரன்றோ, ஆகையாலே காண், என்ன, புடைவையை முடிந்து ஏறிட்டுக் கூத்தாடினையிற்று, தன்னை அவர்கள் கைவிட்ட துக்கு; ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநமேயிறே வேண்டுவது. [ஊர்பல இத்யாதி] மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோடு இல்லாத இடத்தோடு வாசியற எங்கும் புக்கு, இவ் வாசியறியாத லௌகிகர் 'இவன் செய்யும் படியென்?' என்று சிரிக்க, அதுவே தாளமாக நின்று ஆடி, அபிநிவேசமானது மேன்மேலெனக் கரைபுரண்டு குனிக்கு மவர்கள். [அமரர்தொழப்படுவாரே] நித்யஸூரிகளாலே கொண்டாடப்படு வார். பகவத் ஸந்நிதியிலே யிருந்து (அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்) என்கிற படியிலே களித்தாடுவது பாடுவதான நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடு வார்கள் என்கிறார். .... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. கைவல்யபுருஷார்த்தத்தை எடுத்து, சீலாதிகுண விசிஷ்டமான வஸ்துவைப் பற்றாதே மின்மினிபோலேயிருக்கிற ஆத்மாநுபவ மாத்ரத்திலே நிற்பதே! என்று அவர்களை நிந்தித்து; அவர்களை யொழிந்தாரை யெல்லாம் பகவத்வ்யதிரிக்த லாபங்களை 'புருஷார்த்தம்' என்றிராதே. பக வத்குணங்களை அநுஸந்தித்து விக்ருதராய் ஆடுவது பாடுவதாகுங்கோள்; இதுவே கர்த்தவ்யம் என்கிறார்.

அமரர்தொழப்படுவானை அனைத்துலகுக்கும்பிரானை *
அமரமனத்தினுள் யோகுபுணர்ந்தவன்தன்னோடொன்றாக *
அமரத்துணியவல்லார்களொழிய அல்லாதவரெல்லாம் *
அமரநினைந்தெழுந்தாடி அலற்றுவதேகருமமே. (9)

[அமரர்தொழப்படுவானை] ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் அவ்வருகான நித்ய ஸூரிகளாலே தொழப்படுகிறவனை. [அனைத்துலகுக்கும் பிரானை] ஸர்வ லோகேச்வரனை. [அமர மனத்தினுள்யோகுபுணர்ந்து] நெஞ்சிலே ஊன்றியிருக் கும்படி யோகாப்யாஸத்தைக் கனக்கப்பண்ணி. [அவன் தன்னோடு ஒன்றாக அமரத் துணியவல்லார்கள் ஒழிய] சரமதசையிலே வந்தவாறே, அவனோடே இவ் வாத்மவஸ்துஸமாநமென்று புத்திபண்ணவல்ல ஹேயரையொழிய, ஒன்றாக என்னுங்காட்டில்—ஸமாநமாக, என்னும் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என் னில் ;—(ஸர்வபூதஸ்திதம்யோமாம்பஜத்யேகத்வமாஸ்தித:) என்று ஏகத்வத் தைச் சொல்லி, அதுதன்னை அநுபாஷிக்கிறவிடத்திலே (யோயம்யோகஸ்த்வ யாப்ரோக்தஸ்ஸாம்யேநமதுஸூதந) என்று ஸாம்யத்தைச் சொல்லிற்றிறே. சரம தசையில் இவ்வஸ்து அவனோடொத்த சுத்தியையுடைத்தாக அத்யவஸிக்க வல்ல ஸாஹஸிகரை யொழிய. இவ்விடத்தில் விலக்ஷணாதிகாரிகளைச் சொல்லிற்

ரூக்கி, அல்லாதவரெல்லாம் என்கிறவிடம் யாத்ருசதாத்ருசரானவர்களெல்லாம் அவனை அநுஸந்தித்துப் பாடுவது ஆடுவதாகுங்கோள் என்றுதானுலோ? என்னில்;—அது செய்யவொண்ணுது; கீழே 'ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னு' என்று பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்ருதராயிருப்பர்களாகில் அவர்கள் ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளாலே எத்தனையேனும் நன்மையுடையராகிலும் அவர்கள் அவ் வஸ்துக்களென்றும் சொல்லி, ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் தண்ணியரேயாகிலும் பக வத்குணுநுஸந்தாநம்பண்ணி விக்ருதராம் ஸ்வபாவராகில் அவர்கள் முழுதுணர் நீர்மையினு ரென்றும் சொல்லி, இவர்களைக் கொண்டாடியும் அவர்களை "என் சவிப்பார் மனிசரே" என்று நிந்தித்தும் வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே, இங்கு ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்து க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்டு அகலப்போகிற வர்கள் அவஸ்துக்களென்றதே யாகவேணும். [அல்லாதவரெல்லாம்] கேவ லாத்மாநுஸந்தாநத்தைப்பண்ணி, சீலாதிகுண விசிஷ்டமான வஸ்துவிலே நெஞ்சுபோகாதபடி நெஞ்சை இறுகப் பிடிக்கவல்ல ஹேயரை யொழிய நீக்கி யுள்ளாரெல்லாம். [அமர நினைந்து எழுந்து ஆடி] அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு அவனை நெஞ்சிலே பொருந்த அநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தாநத்தாலே வந்த ஹர்ஷம் கொண்டு கிளர, அக்கிளர்த்தியோடே ஆடி அக்ரமமாக ஏத்தும் இதுவே கர்த்தவ்யம். .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. கீழே கேவலரை நிந்தித்தார்; இதில் 'அநந்யப்ரயோ ஜநராய்க்கொண்டு அவன்குணங்களை யநுஸந்தித்து விக்ருதராகுங்கோள், உங்களுக்கு இதுவே புருஷார்த்தம்' என்கிருர்.

கருமமும்கருமபலனுமாகிய காரணன்தன்னை *
திருமணிவண்ணனைச் செங்கண்மாலினைத்தேவபிரானை *
ஒருமைமனத்தினுள்வைத்து உள்ளங்குழைந்தெழுந்தாடி *
பெருமையும்நாணும்தவிர்ந்து பிதற்றுமின்பேதைமைதீர்ந்தே. (10)

[கருமமும் இத்யாதி] புண்யபாபரூபமானகர்மங்களுக்கும்கர்மபலங்களுக் கும் நியாமகனுய். கர்மங்களுண்டானுலும் கர்மாநுஷ்டாதாவாயிருப்பானெருவன் வேணுமே கர்மாநுஷ்டாதாவுமாய். அநுஷ்டாத்ருத்வாரா கர்மநிர்வாஹகனென்ற படி. [கருமபலனுமாகிய] கர்மங்களையநுஷ்டித்தாலும் அவற்றுக்கு ஒருவன் பல ப்ரதாநம் பண்ணுதபோது அவை கழுதையோபாதியாய்க் கிடக்குமித்தனையிறே, அவை அசேதநக்ரியையாகையாலே: அவற்றுக்குப் பலப்ரதாதாவுமாய். [கார ணன் தன்னை] புண்யங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கவும் பாபங்களைப் போக்கவும் அவற்றுக்குப் பலங்கொடுக்கவும் ஒருகர்த்தாவேணுமே, அவற்றுக்குக் காரணபூத னுயுமுள்ளவனை. [திருமணிவண்ணனை] உபாஸகனுக்கு விக்ரஹத்தை சுபாச்ரய மாகச் சொல்லாநின்றதிறே; இவனுக்கு, உத்தேச்யமாயிருந்துள்ள விக்ரஹத்தை யுடையவனை. திரு என்று காந்தி, காந்தி மிக்கிருந்துள்ள நீலமணிபோலே ச்ரம ஹரமான வடிவையுடையவனை. [செங்கண்மாலினை] அகவாயில் வாத்ஸல்யத் துக்கு ப்ரகாசகமான திருக்கண்களை யுடையவனை, காரணவஸ்துவுக்கு லக்ஷண மாகப் புண்டரீகாக்ஷத்வத்தை விதியாநின்றதிறே. [தேவபிரானை] அவ்வடி வழகையும் கண்ணழகையும் நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்குமாபோலே என்னை யநுபவிப்பித்து, எனக்கு உபகாரகனானவனை. [ஒருமைமனத்தினுள்வைத்து] ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக வன்றிக்கே, நெஞ்சிலேயிருக்கைதானே ப்ரயோஜந மாக நெஞ்சிலேவைத்து, இத்தால் கீழிற்பாட்டிலே ப்ரயோஜநாந்தரபரரை நிந் தித்தாரென்னுமிடம்தோற்றுகிறதிறே,இப்படிஅநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு நெஞ்சிலே வைத்தவாறே, அகவாய் சிதிலமாய் அந்தசைதில்யத்தோடே இருந்த

விடத்தில் இராதே ஆடி, ‘பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் விக்ருதராகை நமக்குப் போருமோ? என்கிற அபிமாநகார்யமான மேன்மையையும், நாம் பிறரறிய விக்ருதராம்படி எங்ஙனே?’ என்றிருக்கிற லஜ்ஜையையும். ‘எல்லாவளவிலும் நம் அகவாய் ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி திரஸ்கரித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டாவோ?’ என்றிருக்கிற அறிவுகேட்டையும், இவற்றையடையப் பொகட்டு அடைவுகெட ஏத்துங்கோள். இதுவே உங்களுக்குப் புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பகவத்குணாநுஸந்தாநம் பண்ணினால் அவிக்ருதராயிருக்கைக்கு அடியான மஹாபாபத்தை இதுதானே நிச்சேஷமாகப் போக்கும் என்கிறார்.

தீர்ந்தவடியவர்தம்மைத் திருத்திப்பணிகொள்ளவல்ல *
ஆர்ந்தபுகழச்சுதனை அமரர்பிரானை * எம்மானை
வாய்ந்தவளவயல்சூழ் தண்வளங்குருகூர்ச்சடகோபன் *
நேர்ந்தவோராயிரத்திப்பத்து அருவினைநீறுசெய்யுமே. (11)

[தீர்ந்த அடியவர் தம்மை] ‘ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவனே’ என்று இருக்குமவர்களாயிற்று தீர்ந்தவடியவராகிறார். அவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுகையாகிறது அவர்களுடைய ப்ராப்யப்ராபகவிரோதிகளைப் போக்கி அடிமை கொள்கை. (அஹம் ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) என்று இருந்தாலும், (க்ரியதாமிதிமாம் வத) என்று அடிமைகொள்ள வேணுமே. [ஆர்ந்தபுகழச்சுதனை] குறைவற்ற கல்யாண குணங்களையுடையவனாய், ‘தன்னை யாச்ரயித்தாரை நழுவவிட்டான்’ என்னும் வார்த்தையை ஒருநாளுங் கேட்டறியாதவனை, (அமரர்பிரானை எம்மானை) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளும் அடிமையைத் தன்பக்கல் ஆசாலேச மின்றிக்கே யிருக்கிற என்னைக் கொண்டவனை. அச்யுதத்வம் கேட்டார்வாய்க் கேட்டன்றிக்கே, தம்பக்கலிலே அநுஷ்டாநபர்யந்தமாகக்கண்டு சொல்லுகிறார். (வாய்ந்த) பகவத்குணங்களை யநுஸந்திக்கையும் அவ்வநுஸந்தாநத்தையொழியச்செல்லாமையு மாகிற இவ்வளவன்றிக்கே, பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்ருதரா யிருப்பாரை நிந்தித்தும் விக்ருதரா யிருப்பாரைக் கொண்டாடியும் போரும்படி அவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்துச் சொன்ன. வாய்கை கிட்டுகை, (வளவயல் இத்யாதி) வயலுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையும் நகரங்களுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையுமுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த தண் - குளிர்த்தி. நேர்ந்த - சொன்ன என்றபடி. பகவத்குணாநுஸந்தாநத்தாலே விக்ருதராய்க் கொண்டு சொன்ன ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்து, (அருவினை நீறுசெய்யும்) பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் விக்ருதராகாதே திண்ணியராயிருக்கைக்கு அடியான மஹாபாபங்களை பஸ்மஸாத்தாக்கும். .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

மொய்ம்பாரும்மாலுக்கு முன்னடிமைசெய்துவப்பால் *
அன்பாலாட்செய்பவரையாதரித்தும் *—அன்பிலா
மூடரைநிந்தித்தும் மொழிந்தருளும் மாறன்பால் *
தேடரியபத்திநெஞ்சேசெய்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் கைங்கர்ய ருசியுடையார்க்கு அத்தைக் கொடுக்கக் கடவனுமாய் அவ்வடிமைதான் அவன்தனக்கு இனியதா யிருக்கக் கடவதுமாய் அவ்வழியாலே இச்சேதநனுக்கு உத்தேச்யமாகக்கடவதுமாயிருக்க, அத்தையிழக்கையாலே சிலரைநிந்திக்கவேண்டும்படியிறே கீழில் திருவாய்மொழியில் நின்றது; இவ்வடிமையிலே அந்வயித்தாரைக் கூட்டிக்கொண்டு அதில்லாதாரை உபேக்ஷித்தாராய் நின்றார்; இனி, தாமே விழுவாரைத் தடிகொண்டு அடிக்குமோபாதி யென்றுபார்த்து இவர்கள் பண்டே அறிவுகேட்டாலே வழிதப்பிப்போய் அநர்த்தப்படாநின்றார்கள்; நாம் இவர்களைக் கைவிடவொண்ணாது; ஹிதத்தைச் சொல்லுவோமென்று பார்த்து ஹிதத்தை அருளிச் செய்கிறார். ராவணன் பிராட்டிபக்கல் 'ஜநநி' என்னும் பரதிபத்தி யின்றிக்கே திருமுன்பே சிலவற்றை ஜல்பிக்கப் புக்கவாறே, "ஐயோ! இவன் நினைவு இருந்தபடி யென்? இவனுக்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லுவாரின்றிக்கே யொழிவதே!" என்று வெறுத்து: அவன் தனக்கே (மித்ரமௌபயிகம்கர்த்தும்) என்று பிராட்டி ஹிதம் அருளிச்செய்தாப்போலே, (த்வந்நீசசசவத்) என்றுவைத்துப் பின்னையும் அவன்தனக்கே ஹிதம் அருளிச்செய்தாப்போலே யிருப்பதொன்றிறே; இவரும் கீழ்த்திருவாய்மொழியில் அவர்களைநிந்தித்து வைத்து, இங்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிறவிடமும், (மித்ரமௌபயிகம்கர்த்தும்ராம:) 'பெருமாளை நீ சரணம்புகு' என்றால் அப்பையல் அது தனக்கு எளிவரவாக நினைத்திருக்குமே; அதுக்காகத் தோழமைகொள் என்கிறாள். தங்களைச் சரணம்புக்காரை, தங்களிற் காட்டில் குறைய நினைந்திருப்பதில்லையே இவர்கள்; (மித்ரபாவேந) என்றும், (மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும்) என்றுமிறே இருவர் படியும். (ஸ்தாநம்பரீப்ஸதா) வழியடிப்பார்க்கும் தரையிலே கால்பாவிநின்று வழியடிக்கவேணுமே; உனக்கு ஓரிருப்பிடம் வேண்டியிருந்ததாகிலும் அவரைப்பற்றவேணுங்காண். எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து இவ்விருப்பு இருப்பதில் பட்டுப்போக அமையுமென்றிருந்தாயோ? (வதஞ்சாநிச்சதாகோரம்) அப்படி உன்னை நற்கொலைப்பட விடுவரோ? உன்னைவைத்து உன்முன்னே உன்ஸந்தாநஜாதரை ஹிம்ஸித்துப் பின்னை உன்னைச்சித்ரவதம் பண்ணுகையாகிற இவ்வதத்தை இச்சித்திலையேயாகிலும் அவரைப் பற்றவேணுங்காண்; (த்வயா) உன்நிலை இருந்தபடியால் விசேஷித்து உனக்கு அவரைப் பற்றவேணும். (அஸௌ உருவெளிப்பாட்டாலே முன்னிலையா யிருக்குமிறே. இவளுக்கு; அவனுக்கும் தானே மாயாம்ருகத்தின் பின்னே போகிறபோது கண்ட காட்சியாலே அச்சத்தாலே எப்போதும் முன்னிலையா யிருப்பரிறே. (புருஷர்ஷப:) 'நான்பண்ணின அபகாரத்துக்கு என்னை அவர் கைக்கொள்ளுவரோ?' என்றிருக்கவேண்டா; இவற்றை ஒன்றாக நினைத்திரார்காண்; அவர் புருஷோத்தமர்காண், அஸௌ புருஷர்ஷப: ராம: த்வயா மித்ரம் கர்த்தும் ஔபயிகம். இப்படி பிராட்டி ராவணனுக்கு ஹிதம் அருளிச் செய்தாப்போலே இவரும் இவர்களுக்கு ஹிதம் அருளிச் செய்கிறார். 'இவர்கள் தான் வழிதப்பிப்போய் அநர்த்தப்படுகிற முகம் ஏதோ? ப்ராப்தி ஒத்திருக்க' என்று பார்த்தார்; பகவத்குணஜ்ஞாந மில்லாமையும் அவனுடைய ஸௌலப்யஜ்ஞாந மில்லாமையுமா யிருந்தது. 'ஈச்வரனாகிறான் பெரியானொருவனன்றோ? அவன் விசைக்கொம்பு, நமக்கு அவனை எட்டப்போகா தொன்றா யிருந்தது' என்று ஸம்ஸாரிகள் கைவாங்க, 'அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை உபபாதிப்போம்' என்று பார்த்து, 'நீங்கள் அவன் அரியவன் என்று கைவாங்கவேண்டா; அவன் ஆச்ரிதஸுலபன்; அவனை யாச்ரயியுங்கோள்' என்கிறார். கீழ் 'பத்துடையடியவர் தொடங்கி ஸௌலப்யமேயன்றோ சொல்லிக்கொண்டு போந்தது; இப்போதாக ஸௌலப்யஞ் சொல்லவேண்டுகிற தென்!' என்னில்:—அங்குச்

சொன்ன ஸௌலப்யந்தான் பரத்வம் என்னும்படி அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யகாஷ்டையை அருளிச்செய்கிறார். (அர்ச்ச்ய:) ஸம்ஸாரிகளுக்கும் அர்ச்சிக்கலாம்படி அர்ச்யனாயிருக்கும்: ஸம்ஸாரிகளாகில் அர்ச்சிக்கிறார்; அவர்கள் அபராதமேயன்றோபண்ணுவது? என்னில்,—(ஸர்வஸஹிஷ்ணு:) அவற்றையடையப் பொறுத்துக்கொண்டு நிற்கும்; ஆனாலும், நினைவு இரண்டாயிராநின்றதீ! என்னில்,—(அர்ச்சகபராதீ நாகிலாத்மஸ்திதி:) 'நமக்கு ஒரு நினைவும் அவர்களுக்கு ஒருநினைவுமாகி லன்றோ சேராச் சேர்த்தியாவது' என்று அவர்களுக்கு ஈடாகத் தன்னை அமைத்துநிற்கும். "தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந் தானே" இத்யாதி,—[யே யதாமாம் ப்ரபத்யந்தே] யாவர்சிலர் அதிகாரிகள் யாதொருபடியாகவேணுமென்று நம்மை பஜிக்கிறார்கள், அவர்களைக்குறித்து அப்படி கிட்டலாம்படிக்கு ஈடாக நம்மை அமைத்துக்கொண்டு நிற்போம்; (மம வர்த்மா நுவர்த்தந்தே) இத்யாதி இப்படி அவர்கள்நினைவே நமக்கு நினைவாம்படி யிருக்கையாலே அவர்களெல்லாம் நம்வழி போனாராவர்களிறே. (ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம்) பரமபதத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடும் குணங்களோடும் இருக்கும்; விபவங்களில் வந்தால் அதுதன்னை இதரஸஜாதீயமாக்கிற்றா யிருக்கும்; இங்ஙனன்றிக்கே, ஆச்ரிதன் தான் உகப்பது ஏதேனும் ஒரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கோலினால் அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அஸாதாரணவிக்ரஹத்தில் பண்ணக்கடவ அபிமானத்தைப் பண்ணி, இவ்வழியாலே முகங்கொடுக்கும்படியாயிறே இங்கில இருப்பது. ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளடைய ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்கிறவன், தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் ஆச்ரிதாதீநமாம்படியாய் அவர்களுக்கு க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளோபாதி கூறுகொள்ளலாம்படி நின்ற நிலையிறே; இவனுக்கு ருசி பிறந்தபோது மற்றொரு விடத்திலே போகவேண்டாத இங்கே அநுபவிக்கலாம்படி நிற்கிற நிலையாய், இச்சரீர ஸம்பந்தமற்று ஒருதேசவிசேஷத்திலே போய் அதுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு சரீரத்தைப் பெற்றுக் செய்யக்கடவதான அடிமைகளை இதரவிஷயப்ராவண்யத்துக்கு உறுப்பான இவ்வுடம்போடே செய்யலாம்படியாய், இவன் அந்யபரனான அன்றும் இவன் கையையே பார்த்திருக்கக்கடவனாய். இவன்தான் பசித்தபோது புஜிக்கும் த்ரவ்யத்தை 'அமுதுசெய்ய வேணும்' என்று அபேக்ஷித்தால் அப்போதே அமுதுசெய்யக்கடவனாய், ஆஸநசயநபூஷணாதிகளெல்லாம் இவனிட்ட வழக்காக்கி, ச்ரிய: பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனானவன் ஆச்ரிதபராதீநனாய், இவன் ஏதேனும் ஒருத்ரவ்யத்தை யிட்டால் அத்தைத் திருவாய்ப்பாடியில் யசோதாதிகள் வெண்ணெயோபாதி விரும்பக்கடவனாய், இப்படி தன்னை யமைத்துக்கொண்டு நிற்கிற இடமிறே அர்ச்சாவதாரமாவது. பரத்வமே தொடங்கி அவதாரங்களிலே வர அவன்குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்து அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசிக்கிறார். இப்போது ஸௌலப்யமாகில் உபதேசிக்கப் புகுகிறது. பரத்வமே தொடங்கி உபதேசிக்க வேண்டுவானென்? என்னில்; 'மேன்மையையுடையவன் தாழ நின்றான்' என்றாலிறே குணமாவது; தாழ்வுப்ரக்ருதியானவன் தாழநின்றால் ஸ்வரூபமாமித்தனையிறே; இப்படி தாழநிற்கிறவன் மேன்மையையுடையவனென்கைக்காகச் சொல்லிற்று. உபாயங்களில் ப்ரபத்திபோலே ஸௌலப்யங்களில் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். ஜநகிக்கும் ஸ்த்ரீ ஸாமாந்யம் ஒத்திருக்கச் செய்தே பண்ணுகிற உபகாரங்களை ப்ரத்யக்ஷிக்கையாலும் சாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலுமிறே கௌரவிக்கிறது; அப்படியே ப்ராமாணிகனானவனுக்கு ஆச்ரயணீயஸ்தலம் அர்ச்சாவதாரம்போக்கி இல்லையென்று இவ்வளவான ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசிக்கிறார். ....

முதற்பாட்டில் ஜகத்காரணத்வ புண்டரீகாக்ஷத்வாதி குணங்களையுடையவன் ஆச்ரயணீயன்; அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். ஜகத்காரணவஸ்துவை உத்தேசித்து அவ்வஸ்துவுக்கே புண்டரீகாக்ஷத்வாதிகளை விதிக்கிறார்.

செய்யதாமரைக்கண்ணனாய் உலகேழுமுண்டஅவன்கண்டீர் *
வையம்வானம்மனிசர்தெய்வம் மற்றும்மற்றும்மற்றும்முற்றுமாய் *
செய்யசூழ்சுடர்ஞானமாய் வெளிப்பட்டிவைபடைத்தான் பின்னும் *
மொய்கொள்சோதியோடாயினான் ஒருமூவராகியமூர்த்தியே. (1)

[செய்யதாமரைக்கண்ணனாய்] (தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ) என்றும், (யஜ்ஞேசோயஜ்ஞபுருஷ: புண்டரீகாக்ஷஸம்ஜ்ஞித:) என்றும் ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளிற் சொல்லப்படாநின்றுள்ள அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரைபோலே யிருந்துள்ள திருக்கண்களை யுடையனாய் [உலகேழும் இத்யாதி] வடிவழகில் புண்டரீகாக்ஷத்வம்போலே குணங்களில் ப்ரளயாபத்ஸகத்வமும். [வையம் இத்யாதி] வையமென்கிறது பூமியை. வானமென்கிறது உபரிதநலோகங்களை. மனிசரென்கிறது வையத்திலுள்ளாரை. தெய்வமென்கிறது வானத்திலுள்ளாரை. மற்றுமென்கிறது திர்யக்ஸ் தாவரங்களை. திரிய மற்றுமென்கிறது அவற்றுக்கு ஆரம்பகமான பூதபஞ்சங்களை. திரிய மற்றுமென்கிறது. அவைதனக்கும் காரணமான மஹதாதிகளை. முற்றுமென்றது கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாவற்றையும், முற்றுமாய் வெளிப்பட்ட இவற்றை செய்ய சூழ்சுடர் ஞானமாய் படைத்தா னென்னுதல்; அன்றிக்கே: "தனிமாப்புகழே யெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாத் தான்தோன்றி" என்றும், (பஹுஸ்யாம்) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, முற்றவும் உண்டாகைக்காக இவையாய்க்கொண்டு தான் தோன்றி இவற்றைப்படைத்தானென்னுதல். அப்போது, வெளிப்பட்டென்கிறது ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய்த் தோற்றி யென்றபடி. [செய்ய இத்யாதி] ஞானத்துக்குச் செவ்வையாவது வருத்தமற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, செவ்வையாவது (யதாபூர்வமகல்பயத்) என்கிறபடியே தத்தத்கர்மாநுரூபமாகப் படைத்த செவ்வையாதல். [சூழ்] கார்யஜாதத்தையெல்லாம் வ்யாபித்திருக்கை. [சுடர்] மழுங்காத ஞானமாய் விசததமமாயிருக்கை. [ஞானமாய்] இப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை யுடையனாய், வெளிப்பட்டிவை யென்றது ப்ரமாண ப்ரதிபந்நமான இவை யென்றபடி. ஆக, இதுக்குக்கீழ் ஜகத்காரணத்வஞ்சொல்லிற்று, மேல் நித்ய விபூதியுக்தனா யிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. [பின்னும் இத்யாதி] லீலா விபூதியுக்தனானதுக்குமேல் (அத்யர்காநலதீப்தம் தத்ஸ்த்தாநம்) என்கிறபடியே செறிந்திருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைத்தான நித்யவிபூதியுக்தனா யிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. [மொய்கொள்சோதி] தேஜ:ப்ரப்ருதி கல்யாண குணங்களையுடைய னென்னவுமாம். தேஜஸ்ஸு குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். இப்போது குணஞ்சொல்லுகிறதென்? என்றால்; குணாதிக வஸ்துவிறே ஆச்ரயணீயமாவது. [ஒரு மூவராகிய மூர்த்தியே] ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் தனக்கு சரீரமாகக்கொண்டு அவற்றில் அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணியும், ஸ்வேநரூபேண நின்று பாலநகர்மத்தைப்பண்ணியும் போருகிற ஸர்வேச்வரன் மூர்த்திசப்தம் பரத்வவாசி. அன்றிக்கே, ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடே இந்த்ரனையுங்கூட்டி மூவரென்று சொல்லவுமாம். மொய்கொள்சோதியோடாயினான் ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி பின்னும் வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய் வெளிப்பட்டிவற்றை செய்ய சூழ்சுடர் ஞானமாய் படைத்தான் செய்ய தாமரைக்

கண்ணனாய் உலகேழுமுண்ட அவன்கண்டீர்; ஆனபின்பு அவனைப் பரவுங்கோள். (முற்றுமாய் என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் கார்யகாரண பாவத்தாலே. ஞானமாயென்ற இடம் குணகுணி பாவத்தாலே. .... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. ஜகத்காரணத்வபுண்டரீகாக்ஷத்வாதிகளைச் சொல்லி, 'ஆச்ரயியுங்கோள்' என்று நின்றீர்; அவை பரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான லக்ஷணங்களாயிற்று; ஆனபின்பு, எங்களாலே அவனை ஆச்ரயிக்கப்போமோ? என்ன, அப்படிப்பட்டவன்தானே உங்களோடு ஸஜாதீயனாய்ச் சக்ரவர்த்தி திருமகனாய் வந்து அவதரித்தான்; அங்கே ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

மூவராகியமூர்த்தியை முதல்மூவர்க்கும்முதல்வன்தன்னை *
சாவமுள்ளனநீக்குவானைத் தடங்கடற்கிடந்தான்தன்னை *
தேவதேவனைத் தென்னிலங்கையெரியெழச்செற்றவில்லியை *
பாவநாசனைப் பங்கயத்தடங்கண்ணனைப்பரவுமினோ. (2)

[மூவராகிய மூர்த்தியை] ப்ரஸ்துதமான ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநஞ் சொல்லுகைக்காக அநுபாஷிக்கிறது. [முதல் இத்யாதி] இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸ்வரூபேண அன்று, கார்யகாரணபாவநிபந்தநமென்கிறது. ஜகத்துக்குக் காரணபூதனாயிருந்துள்ள தன்னோடு கூடின மூவர்க்கும் காரணபூதனாயுள்ளவனை, ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் காரணபூதனாகிறான். தனக்குக் காரணபூதனாகையாவதென்? என்னில்,—தான் இவர்களுக்குக் காரணபூதனானவோபாதி தனக்கு அவ்வருகு காரணாந்தரமின்றிக்கே யிருக்குமென்றபடி; (ஆத்மேச்வரம்) என்கிறபடியே. அன்றிக்கே, இந்த்ரனையுங் கூட்டி, ஜகத்துக்கு ப்ரதாநராயிருந்துள்ள ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் காரணபூதனாயுள்ளவனை யென்றுமாம். [சாவமுள்ளன நீக்குவானை] (வேதாபஹாரகுருபாதகதைத்யபீடா) என்றாற்போலே சொல்லுகிறவற்றைப் போக்கும் ஸ்வபாவனாயுள்ளவனை. [உள்ளன] போக்குகிற அவன்பாரிப்புக்கு இவை அல்பமாயிருக்கிறபடி. [தடங்கடல் இத்யாதி] 'இன்னம் இவற்றுக்கு ஆபத்துவந்தபோது நம்மைத் தேடித்திரியவொண்ணாது' என்று ஏற்கவே கடலில் இடங்கொண்டவனை. [தேவ தேவனை] ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனாய்க் கொண்டாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. [தென் இலங்கை எரியெழச் செற்றவில்லியை] அவர்கள் கூப்பீடு கேட்டு எழுந்திருந்து செய்யும் தொழில் சொல்லுகிறது. அக்நியானது ராவணபயத்தாலே ப்ரவேசிக்கமாட்டாத ஊரிலே தான் நினைத்தபடி வ்யாபரிக்கப்பண்ணவல்ல வில்வலியையுடையவனை. 'தேவதேவனை தென்னிலங்கை எரியெழச்செற்ற வில்லியை என்று மநுஷ்யத்வேபரத்வம் சொல்லிற்றாகவுமாம்; நித்யஸூரிகளேத்துகிறவனை ஆச்ரயியுங்கோள்' என்றுமாம். [பாவநாசனை] கையும் வில்லுமாயிருக்கிறபடியைக் காண, ஸர்வருடைய பாபங்களும் போம்: (பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந) என்கிறபடியே. அந்நிலையிலே சேதநருடைய ஸகல பாபங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனை. [பங்கயத்தடங்கண்ணனை] பாபவர்த்தகனாலும் விடவொண்ணாதபடியான கண்ணழகையுடையவனை. [பரவுமினோ] அக்கண்ணழகிலே தோற்று (ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ) என்று அக்ரமமாகப் புகழுங்கோள். .... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன ராமாவதாரம் பரத்வமென்னும்படியான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

பரவிவானவரேத்தநின்ற பரமனைப்பரஞ்சோதியை *
குரவைகோத்த குழகனை மணிவண்ணனைக்குடக்கூத்தனை *
அரவமேறியலைகடலமரும் துயில்கொண்ட அண்ணலை *
இரவும்நன்பகலும்விடாது என்றுமேத்துதல்மனம்வைம்மினோ. (3)

[பரவிவானவரேத்தநின்ற பரமனை] அக்ரமமாக நித்யஸூரிகள் ஏத்த, அத்தாலே ஸமாதிக தரித்ரனாய் நின்றவனை. நித்யஸூரிகள் ஏத்தினாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதே அவ்வருகாய் நின்றவனையென்றுமாம். [பரஞ்சோதியை] அவர்களேத்த, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை. (விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ்ஸமிந்ததே) என்று அவர்கள் ஏத்துமது தன்பேறாக நினைத்து, அது தன் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறபடி. (பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய). சேஷிக்கு அதிசயத்தைப்பண்ணுகை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமிறே. [குரவைகோத்த குழகனை] நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறும் பரிமாற்றத்தை இடைப்பெண்களோடு பரிமாறுமிடத்தில், வாசியறக் கலக்க வல்லவனை. குழகன் பவ்யன். [மணிவண்ணனை] அவர்களை வசீகரிக்கைக்கு மருந்திடும் பரிகரத்தையுடையவனை. நீலமணிபோலே ச்ரமஹரமாயிருந்துள்ள விக்ரஹத்தையுடையவனை. [குடக்கூத்தனை] திருக்குரவையில் அந்வயியாதார்க்கும் இழக்கவொண்ணாதபடி மன்றிலே தன்னுடைய வடிவழகை முற்றூட்டாக அநுபவிப்பிக்குமவனை. [அரவமேறி] குடக்கூத்தாடின ச்ரமம் ஆறும்படிக்கு ஈடாகப் போய்த் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளினபடி. [அலைகடல்] ஸ்வஸந்நிதாநத்தாலே கிளர்த்தியையுடைத்தாயிருக்கை. [அமருந்துயில்] நாச்சிமாராலும் உணர்த்தவொண்ணாதிருக்கை. [அண்ணலை] அநந்தசாயித்வத்தால் வந்த ஈச்வரத்வவுறைப்பை யுடையவனை. [இரவும் இத்யாதி] காலம் நடையாடாத தேசத்தில் அநுபவத்தையன்றோ காலம் நடையாடுந் தேசத்திலே நான் உங்களை அநுபவிக்கச்சொல்லுகிறது. ஏத்துகைக்கீடான காலமாகையாலே நல்லிரவும் நன்பகலுமென்கிறார். [என்றுமேத்துதல்] (விபந்யவ:) என்கிறபடியே. [மனம்வைம்மினோ] நீங்கள் அங்கே நெஞ்சைவைக்குமித்தனையே வேண்டுவது: விஷயம் தன்னடையேகொண்டு முழுகும். நீங்களேத்தவென்று ஒருப்படுமித்தனையே வேண்டுவது, பின்னை உங்களுக்கு உபதேசிப்பார் வேண்டா; நித்யஸூரிகளேத்தும் விஷயத்தையன்றோ நான் உங்களை யேத்தச்சொல்லுகிறது; ஸர்வாதிகனையன்றோ நான் உங்களை யேத்தச் சொல்லுகிறது; நீங்கள் ஏத்துகிற இது தன்பேறென்னுமிடம் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறவனையன்றோ நான் உங்களை யேத்தச் சொல்லுகிறது. உங்களுடைய விலக்காமையே பற்றாசாக வந்து கலக்குமவனையன்றோ நான் உங்களை ஏத்தச்சொல்லுகிறது; யாதானும் நேர்ந்து அணுகவேண்டும் வடிவழகையுடையவனையன்றோ ஏத்தச்சொல்லுகிறது; உங்களோட்டைக் கலவியாலே செருக்கியிருக்கிறவனையன்றோ ஏத்தச்சொல்லுகிறது; அநந்தசாயியையன்றோ ஏத்தச் சொல்லுகிறது; ஸர்வஸ்வாமியையன்றோ ஏத்தச்சொல்லுகிறது; ஒரு காலநியதியுண்டாயிருக்கிறீர்களோ? ஏத்துகைக்குப் பரிகரசூந்யராயிருக்கிறீர்களோ? அதில் அருமையுண்டாய்த்தானிருக்கிறீர்களோ? ஆயிட்டு. [மனம்வைம்மினோ] விஷயங்களிலே ஓடித்திரிந்த மநஸ்ஸை மீட்டு இவ்விஷயத்திலே வைக்கப் பாருங்கோள்.

நாலாம்பாட்டு. அபிமாநப்ரசுரரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் தடையின்றிக்கே புக்கு ஆச்ரயிக்கலாயிருக்கிற சீலவத்தையைப் பேசுகிறார்.

வைம்மின் நும்மனத்தென்று யானுரைக்கின்றமாயவன் சீர்மையை *
எம்மனோர்களுரைப்பதென் அதுநிற்கநாடொறும் வானவர் *
தம்மையாளுமவனும்நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும் *
செம்மையால் அவன்பாதபங்கயம் சிந்தித்தேத்தித்திரிவரே. (4)

[வைம்மின் இத்யாதி] உந்தம் ஹ்ருதயத்திலே வையுங்கோள் என்று நான் சொல்லுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌந்தர்யாதி குண சேஷ்டிதங்களை யுடைய னவனுடைய சீலவத்தையை. அன்றிக்கே, அதிகாரிபுருஷர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளெல்லாம் வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ அவன் பெருமை யென்று, ஆச்ரயணத்துக்கு உறுப்பாக அவன் பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [எம்மனோர்கள் உரைப்பதென்] எம்போல்வார் சொல்லவேண்டுகிறதென்? நாங்கள் சொன்னவாறே பக்திபாரவச்யத்தாலே சொன்னோம் என்பர்கள். [அது நிற்க] அதுகிடக்க. [நாடொறும் இத்யாதி] அதிகாரி புருஷர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளெல்லாம் அநந்யப்ரயோஜநரைப் போலே வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ அவனுடைய சீலவத்தை. அன்றிக்கே, அதிகாரிபுருஷர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளெல்லாம் வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ அவன் பெருமையென்று ஆச்ரயணத்துக்கு உறுப்பாக அவன் பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகிறது, 'நாடொறும் சிந்தித்தேத்தித்திரிவரே' என்று மேலே அந்வயம்; கீழே அந்வயம்: [வானவர்தம்மையாளுமவனும்] தேவர்களைச் சனியும் புதனும் மெய்க்காட்டுக்கொண்டு அவர்கள் மிகுதிகுறைகள் ஆராய்ந்து போருகிற இந்த்ரனும், சதுர்த்தசபுவந ஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முகனும், [சடைமுடியண்ணலும்] ஸாதகவேஷங் கிடக்கச்செய்தே ஈச்வராபிமாநியான ருத்ரனும். [செம்மையால் இத்யாதி] ப்ரயோஜநாந்தரபரதையும் நெஞ்சிலேகிடக்கச்செய்தே அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே வந்தாச்ரயியாநிற்பர்கள். பாவதோஷமும் கிடக்கச் செய்தே தன்னையே பற்றினாரைப் போலே யிருக்க, புகுவது புறப்படுவதாய்த் திரியும்படியன்றோ அவன்படி யிருக்கிறது என்கிறார். செம்மை—செவ்வை. அதாவது அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே அவன் திருவடிகளை அநுஸந்தித்து, 'அவ்வநுஸந்தாநம்வழிந்துபுறப்பட்டசொல்' என்று தெரியும்படி ஏத்தி, அத்தாலே தரித்துக் கால் நடைதந்தாராய் ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள். "பாடித்திரிவனே" என்னுமாபோலே, வானவர்தம்மை யாளுமவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும் செம்மையால் அவன்பாதபங்கயம் நாடொறும் சிந்தித்தேத்தித் திரிவரென்று அந்வயம். .... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. வாத்ஸல்யத்தாலே எப்போதும் விபூதியோடே கூடி மயில் தோகைவிரித்தாற்போலே ஸவிபூதிகனாய்க்கொண்டு அவனுடைய தோற்றரவு இருப்பது என்னுதல், (பூதாநாமீச்வரோபி ஸந்) என்னும்படியாலே ஐச்வர்யாதிகளோடே வந்து அவதரிக்கும் என்னுதல்.

திரியுங்காற்றோடு அகல்விசும்பு திணிந்தமண்கிடந்தகடல் *
எரியுந்தீயோடு இருசுடர்தெய்வம் மற்றும்மற்றும் முற்றுமாய் *
கரியமேனியன்செய்யதாமரைக்கண்ணன் கண்ணன்விண்ணோரிறை *
சுரியும்பல்கருங்குஞ்சி எங்கள்சுடர்முடியண்ணல் தோற்றமே. (5)

[திரியும் இத்யாதி] ஸததகதியான வாயு, ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணும் ஆகாசம், கடிநஸ்வபாவையான பூமி, பகவதாஜ்ஞையாலே கரையேறமாட்டாதே கிடக்கிற கடல், ஊர்த்வஜ்வலந ஸ்வபாவமான அக்நி, ப்ரகாசகரான சந்த்ரஸூர்யர்கள். [தெய்வம் இத்யாதி] தங்களையொழிந்தார்க்கெல்லாம் தங்களை ஆச்ரயித்து அபிமதம்பெறவேண்டியிருக்கிற தேவஜாதி, அவர்களை ஆச்ரயிக்கிற மநுஷ்யர்கள், திர்யக்ஸ்தாவரங்கள், [முற்றுமாய்] இப்படி சொல்லலாம்படியாயிற்று அவனுடைய தோற்றம் இருப்பது. ஆய்—தச்சரீரியாய் இத்தால் ஜகதாகாரத்வம் சொல்லுகிறது. மேல், அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாயிருக்கும் இருப்புச் சொல்லுகிறது, [கரியமேனியன்] கண்டார்க்குத் தாபத்ரயங்கள் ஆறும்படி ச்ரமஹரமான திரு

மேனியையுடையவன். [செய்யதாமரைக்கண்ணன்] அகவாயில் வாத்ஸல்யப்ர காசகமான திருக்கண்களை யுடையவன். [கண்ணன்] ஆச்ரிதர்க்குக் கையாளா யுள்ளவன். [விண்ணோரிறை] அந்நிலைதன்னிலே நித்யஸூரிகளுக்கு வந்து ஏத்தவேண்டும்படியான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடையவன். [சுரியும் இத் யாதி] சுருண்டிருப்பதாய், அலகலகாக எண்ணிக்கொள்ளலாய், கண்டார்கண் களுக்கு அஞ்சநமிட்டாற்போலே குளிர்ந்திருந்துள்ள மயிர்முடியையுடையனாய். [எங்கள்சுடர்முடியண்ணல்தோற்றமே] அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அநுபாவ்யமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான ஒளியை யுடைத்தான திருவபிஷேகத்தையுடைய ஸர் வேச்வரனுடைய, தோற்றம் ப்ரகாசமென்னுதல், அவதாரமென்னுதல். (5)

ஆறும்பாட்டு. இவர்களைப்போலே கேட்க இராதே, உபதேசநிரபேக்ஷ மாக நித்யஸூரிகளைப்போலே, நிரதிசயபோக்யனான நரஸிம்ஹத்தையொழிய வேறொருவரை தாரகாதிகளாக உடையேனல்லேன், காலதத்வமுள்ளதனையும் என்கிறார்.

தோற்றக்கேடவையில்லவனுடையான் அவனொருமூர்த்தியாய்
சீற்றத்தோடருள்பெற்றவனடிக்கீழ்ப் புகநின்றசெங்கண்மால் *
நாற்றத்தோற்றச்சுவையொலி உறலாகிநின்ற எம்வானவ *
ரேற்றையேயன்றி * மற்றொருவரையானிலேன்எழுமைக்குமே. (6)

[தோற்றக்கேடவையில்லவன்] உத்பத்தி விநாசங்களில்லாதவன். இது தான் ஷட்பாவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [உடையான்] தோற்றக் கேடுள்ள பதார்த்தங்களடையத் தனக்கு சேஷமாகவுடையான்: நிருபாதிக சேஷி. [அவன் ஒருமூர்த்தியாய்] கர்மமடியான ஜந்மமில்லாதவன் ஆச்ரிதார்த் தமாக ஒருவிக்ரஹத்தையுடையனாய். [ஒருமூர்த்தி] அத்விதீயமாய் அத்யந்த விலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமாய், அழகியான்தானே அரியுருவன்தானேயிறே. [சீற்றத்தோடு அருள்பெற்றவன்] ஒருவிக்ரஹத்தை யுடையனானவனுக்கு மேலேயும் ஒன்றிறே சீற்றத்தையும் அருளையும் ஏககாலத்திலே யுடைய னானதுவும். [சீற்றம் இத்யாதி] ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றமும் செல்லாநிற்கச் செய்தே, அருளுக்குப் பாத்ரபூதனான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குத் திருவடிகளின் கீழே வந்து புகுரலாம்படி நின்ற. சீற்றத்தோடே அருள்பெற்றவனென்கிற தாயிற்று ஹிரண்யன் த்வேஷத்துக்கு விஷயமானாற்போலேயாயிற்று, இவன் அருளுக்கு விஷயமானபடி. அவன் ஒருமூர்த்தியாய்ச் சீற்றத்தோடு என்னவுமாம். [அடிக்கீழ்ப் புகநின்றசெங்கண்மால்] ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றமும்செல்லாநிற்க. ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குக் கிட்டலாயிருந்தபடி எங்ஙனே?' என்று எம்பெருமா னாரைச் சிலர் கேட்க, 'ஸிம்ஹம் ஆனைமேலே சீறினாலும் குட்டிக்கு முலையுண்ண லாம்படி யிருக்குமிறே' என்று அருளிச்செய்தார்: 'ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே அவர்கள் விரோதிகள்மேலே சீறின சீற்றமானால் பின்னை அவர்களுக்கு அணைய வொண்ணாதபடி யிருக்குமோ?' என்று அருளிச்செய்தார், [செங்கண்மால்] இரண்டினுடையவும் கார்யம். ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றத்தாலும் சிவந்திருக் கும். ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்குமிறே. [மால்] (மஹாவிஷ்ணும்) என்கிறபடியே, ஹிரண்யனுக்குத் கிட்டவொண் ணாதபடி பெரியனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுதல்; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ் வானுக்குக் கிட்டலாம்படி வ்யாமோஹத்தையுடையனாயிருக்கு மென்னுதல். [நாற்றம் இத்யாதி] நாற்றம் - கந்தம். தோற்றம் - ரூபம். சுவை - ரஸம். ஒலி - சப்தம். உறல் - ஸ்பர்சம். [ஆகிநின்ற] சப்தாதிகளெல்லாம் எனக்குத் தானேயாய் நின்ற. ஆருக்குப்போலே யென்னில்,—[எம்வானவர் இத்யாதி]

நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவிதபோக்யமும் தானேயாய் நிற்குமாபோலே. [மற்று இத்யாதி] வேறொருவரை உத்தேச்யமாக உடையேனல்லேன். 'இது எத்தனை குளிக்கு நிற்கும்?' என்னில்,—[எழுமைக்குமே] காலதத்த்வமுள்ளதனையும். அவன் நித்யஸூரிகள் பக்கலிலே இருக்கக்கடவ இருப்பை என்பக்கலில் இருக்க, நான் வேறொன்றை போக்யமாக நினைத்திருப்பேனோ? அவர்கள் அவனை யொழிய வேறொன்றை போக்யமாக நினைக்கிலன்றோ நான் வேறொன்றை போக்யமாக நினைப்பது? .... (6)

ஏழாம்பாட்டு. இப்படி ஸுலபனானவன்பக்கல் துர்லபத்வசங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆச்ரயியுங்கோள், உங்களுடைய ஸர்வது:கங்களும் போம்படி என்கிறார்.

எழுமைக்கும் எனதாவிக்குஇன்னமுதத்தினை எனதாருயிர் *
கெழுமியகதிர்ச்சோதியை மணிவண்ணனைக்குடக்கூத்தனை *
விழுமிய அமரர்முனிவர்விழுங்கும் கன்னற்கனியினை *
தொழுமின்தூயமனத்தராய் இறையும்நில்லா துயரங்களே. (7)

[எழுமைக்கும் எனதாவிக்கு இன் அமுதத்தினை] காலதத்த்வமுள்ள தனையும் தன் சுவடறியாத இதர விஷய ப்ரவணமான என் நெஞ்சுக்குப் பரம போக்யனானவனை. பெரியவற்றை ஏழேழாகச் சொல்லக்கடவதிறே; காலமெல்லாம் என்றபடி. [எனது ஆருயிர் இத்யாதி] அநாதியாக ஸம்ஸரித்துப் போந்த என் ஆத்மாவோடே கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனானவனை. தாம் கிட்டுகை அத்தலைக்கு நிறக்கேடு என்றிருந்தார் இவர்; அது மற்றைப்படியாய்த் தம்மைச் செறியச் செறிய தீப்தனாயிருந்தான். [மணிவண்ணனை இத்யாதி] இத்தலையில் இசைவுபாராதே அகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கு ஹேதுக்கள் இருக்கிறபடி. வடிவழகையும் மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களையு முடையவனை. வண்ணம் நிறம். நீலமணிபோலே முடிந்து ஆளலாம்படி யிருக்கிறவ னென்றுமாம். ஆக்கரான தேவர்களன்றிக்கே சீரியரான வைகுந்தத்தமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் கன்னல்போலவும் கனிபோலவும் நிரதிசயபோக்யனானவனை. (ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:) என்னக்கடவதிறே. [கன்னல்கனியினைத் தொழுமின்] "மாங்கனி" என்னுமாபோலே, கன்னல் பழுத்த பழங்காணும் இது. இதுவன்றோ நான் உங்களுக்கு இடுகிற வேப்பங்குடிநீர்; பால்குடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேனன்றோ?. (தூயமனத்தராய்) 'கிட்ட அரியனோ? எளியனோ? அறியவரியனோ? எளியனோ? இவனைப்பற்றுவோமோ? அன்றிக்கே, ப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு அகலுவோமோ? என்று இங்ஙனே ஸம்சயாக்ராந்தராய்ப் போகாதே, இவன் தன்னையே ப்ரயோஜநமாக ஆச்ரயியுங்கோள். (இறையும்நில்லா துயரங்களே) இப்படி ஸம்சயிக்கைக்கு அடியான மஹாபாபங்கள் வாஸனையோடே பறிந்து போம். ஸாம்ஸாரிகமான து:கங்கள் நிச்சேஷமாகப்போம் என்றுமாம். .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ருசிபிறக்கைக்காக, 'நான் சக்ரவர்த்தி திருமகனை யல்லது ஆபத்தநமாகப் பற்றியிரேன்' என்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

துயரமேதருதுன்பவின்பவினைகளாய் அவையல்லனாய் *
உயரநின்றதோர்சோதியாய் உலகேழுமுண்டுமிழ்ந்தான்தன்னை *
அயரவாங்குநமன்தமர்க்கு அருநஞ்சினை அச்சுதன்தன்னை *
தயரதற்குமகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே. (8)

(துயரம் இத்யாதி) து:கத்தையே தரக்கடவதான புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். துன்பவினையோடு இன்பவினையோடு வாசியற இரண்டும் து:கத்தையே பண்ணித் தருமென்றாயிற்று இருக்கிறார் இவர்; பகவச் சேஷத்வ விரோதியாய்க் கொண்டு பந்தகமாகை இரண்டுக்கும் ஒக்குமிறே; (புண்யபாபே விதூய) என்னக்கடவதிறே. [அவையல்லனாய்] அகர்மவச்யனாய், (அநச்நந்நந்ய:) என்கிறபடியே, தான் இவற்றால் வச்யனல்லாமை யன்றிக்கே நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரையுடையனாயிருக்கை. (உயர இத்யாதி) (க்ஷயந்த மஸ்ய ரஜஸ: பராகே) என்றும், (தமஸ: பரஸ்தாத்) என்றும் சொல்லுகிற படியே, இங்குள்ளாரால் சென்று கிட்டவொண்ணாதாயிருக்கிற தமஸ: பரஸ் தாத் வர்த்தமாநதேசத்திலே நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாயிருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறது, (விச்வத: ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு) என்கிற உயர்த்தியை யுடைத்தாய் நித்யமாய் அத்விதீயமான தேஜோமய திவ்யதேசத்தையுடையவனாய் என்றுமாம். (உலகு இத்யாதி) இப்படி புஷ்கலனாயிருந்தானேயாகிலும், விபூத்யேகதேசமான ஸம்ஸாரத்தை ப்ரளயங்கொண்டதென்றால் இங்கேவந்து வயிற்றிலே எடுத்துவைத்து நோக்கி, "இத்தனைபோதும் காணப்பெறாமையாலே இவை என்படுகிறனவோ?" என்று உமிழ்ந்து பார்க்குமவனை; வழிபறிக்கும் நிலத்திற்போவார் சீரிய தநங்களை விழுங்கி, பின்னை அமர்ந்தநிலத்திலே புக்கால் புறப்படவிட்டுப் பார்க்குமா போலே. (அயர) தன்திருவடிகளை ஆச்ரயித்தாரை அறிவுகலங்கும்படிக்கு ஈடாக ப்ராணவியோகத்தைப் பண்ணக்கடவராயிருந்துள்ள யமபடர்க்கு காற்ற வொண்ணாத நஞ்சாயுள்ளவனை. (அச்சுதன் தன்னை) தன்னையாச்ரயித்தாரை யம வச்யராக விட்டுக்கொடாதவனை. உயிர்கொண்டு உடலொழிய ஓடும்போது ஓடி அயர்வென்ற தீர்க்குமவனிறே, எங்ஙனே கண்டோம்? என்ன, (தயரதற்கு மகன் தன்னை) தான் ராஜ்யம்பண்ணாநிற்கச் செய்தே ஒருப்ராஹ்மண குமாரனுக்கு அகாலம்ருதியுண்டாக, அவனை வாளாலே மீட்டும்; ராவணவதம்பண்ணிப் படைக்குறிகாணாநிற்கிறவளவிலே முதலிகளிலே சிலரைக் காணாதொழிய, இந்த்ரனை அழைத்துப்போகவிட்டு வரங்கேட்கிற வ்யாஜத்தாலே அவனையிடு வித்து அவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு போன சக்ரவர்த்திதிருமகனை; ஒரு ருஷி புத்ரனுக்கு அகாலம்ருதி வர, அம்பாலே மீட்டுக்கொடுத்துஞ் செய்தவை. தயர தன்மகன் என்னாதே, 'தயரதற்குமகன்தன்னை' என்கிறது ஒருகால் வெற்றிலைச் செருக்கிலே 'ராஜ்யத்தைத் தந்தேன்' என்னா, புரிந்து ஸ்த்ரீபரதந்த்ரனாய் 'நான் தந்திலேன், நீ காடேறப்போ' என்னா, இப்படி சொல்லலாம்படி அவனுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹனான புத்ரனை, (அன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே) இவ் விடத்தைப்பட்டர் அருளிச்செய்யாநிற்க, சீயர் இவர் புக்கவிடமெங்கும் இப் படியே சொல்லுவர்; இவர்க்கு இது பணியிறே' என்ன. 'இவர் மற்றோரிடத்தில் தலை நீட்டுவது பாவநத்வத்தைப்பற்ற; இவர் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது சக்ர வர்த்திதிருமகனையே' என்று அருளிச்செய்தார்; (பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ) என்கிறதில்லையோ இவரையும்? என்னில்,—"அவனும் இவரோ டொத்தா னொருத்தனிறே; இவர் 'போக்யவஸ்து வேறில்லை' என்றிருக்குமோ பாதி, அவன் 'பாவநத்வத்துக்கும் இவரொழிய வேறில்லை' என்றிருப்பான் ஒருவனாயிற்று." பட்டர் ராமாவதாரத்தில் பக்ஷபாதத்தாலே அருளிச்செய்யுமது கேட்கைக்காக, சிறியாத்தான் "பெருமாளுக்கு எல்லாவேற்றங்களும் அருளிச் செய்ததேயாகிலும், பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித்தூதுபோன க்ருஷ்ணனுடைய நீர்மை யில்லையே சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு" என்ன, "அதுவோ! பெருமாள் தூது போகாமை யன்றுகாண்: இக்ஷ்வாகுவம்ச்யரைத்தூதுபோக விடுவாரில்லாமைகாண்" என்று அருளிச்செய்தார். "அவ்வவதாரத்தில் இழவு

தீருகைக்காகவிறே க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்துத் தூதுபோயிற்று; அவனே பின்னோர் தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார்" இன்னார் தூதனென நின்றானிறே, பாரதந்த்ர்யரஸம் அநுபவிக்கைக்காகப் போந்தபின் இதில் ஒன்று குறைந்ததாகிறது என்று இருக்குமே. எம்பெருமானார் திருவாராதநம் பண்ணிப்போருவது ஒருபிள்ளையிறே. இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சக்ரவர்த்திதிருமகனை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாராய்; அவரைப்பார்த்து "இந்த (மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ) என்று தேவையிடாதார் எழுந்தருளினார்" என்றாராம். ஆபிமுக்யத்தாலே பெறலாமென்றால், அவ்வாபிமுக்யந்தானும் பரமபக்தியோபாதி அரியதாயிருக்குமிறே இச்சேதநனைப் பார்த்தால், "இத்தலையில் ஆபிமுக்யத்துக்கு மேற்படவேண்டா' என்று சொல்லுகிறவையெல்லாம். சரண்யனுடைய நீர்மையைப்பற்றச் சொல்லுகிறது; இவனுக்கு வேண்டுவது சொல்லப்புக்கால் (மஹாவிச்வாஸபூர்வகம்) என்ன வேண்டும்படியாயிருக்குமிறே. "ஒருசிறாயை விச்வஸித்து ஆறுமாஸத்துக்கு வேண்டும் சோறும் தண்ணீரும் ஏற்றிக்கொண்டு கடலிலே இழியாநின்றான். அவ்வோபாதி விச்வாஸமாகிலும் வேண்டாவோ பகவத்விஷயத்தைப் பற்றுவார்களுக்கு?" என்று அருளிச்செய்வர். .... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. பரத்வமேதொடங்கி அவதாரஸௌலப்யத்தளவும் வர உபதேசித்து, 'ஆச்ரயியுங்கோள்' என்னாநின்றீர். பரத்வம் அவாங்மநஸ கோசரம்; அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானோம்; நாங்கள் எங்கே யாரை ஆச்ரயிப்பது? என்ன, நீங்கள் உகந்தபடியே உகந்தருளப்பண்ண, அத்திருமேனியையே அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தோடொக்க விரும்பும் அர்ச்சாவதாரத்தை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநம் இப்பாட்டு.

தஞ்சமாகியதந்தைதாயொடு தானுமாய்அவையல்லனாய் *
எஞ்சலிலமரர்குலமுதல் மூவர்தம்முள்ளுமாதியை *
அஞ்சிநீருலகத்துள்ளீர்கள் அவனிவனென்றுகூழேன்மின் *
நெஞ்சினால்நினைப்பான்யவன் அவனாகும்நீள்கடல்வண்ணனே. (9)

[தஞ்சமாகிய தந்தைதாயொடு தானுமாய்] புறம்புள்ளார், 'தாய் தமப்பன்' என்று ஒருபேராய். இவனுக்கு ஓர் இடர் வந்தவாறே போகட்டுப்போவர்கள், இவனுக்கு ஏதேனும் ஒரு இடர் வந்தாலும் அப்போது முகங்காட்டி ரக்ஷிப்பான் இவனொருவனுமேயாயிற்று. மாதாபிதாக்கள் 'இவன் பிறந்த முஹூர்த்தம் பொல்லாதது' என்று நாற் சந்தியிலே வைத்துப் போவாரும், ஆபத்காலத்திலே அறவிட்டு ஜீவிப்பாருமா யிருக்கும்; அவர்களைப்போலன்றிக்கே, தங்களை அழியமாறியும் நோக்கும் தாயும் தந்தையுமாய். இவர்களோடு உண்டான பந்தந்தான் கர்மமடியாக வந்ததாகையாலே அக்கர்மம் க்ஷயிக்க க்ஷயிக்கும்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே. (பூதாநாம் யோவ்யய:பிதா), (ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதாமாதாச மாதவ:) என்கிறபடியே ஸத்தாயோகி ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் பிதாவாயிருக்கும்: அதுதன்னிலும் இழவுக்குக் கண்ணநீர் பாயவேண்டாத பிதாவாயிருக்கும். [தானுமாய்] தந்தையானவன் தாயாக மாட்டான்; தாயானவள் தந்தையாகமாட்டாள், இவர்களிருவரும் இவன்தானாக மாட்டார்கள்; இவன்தான் இவர்களிருவருமாகமாட்டான்; இவையெல்லாமாய். [தானுமாய்] மாதாபிதாக்கள் போகட்டுப்போனவன்றும் 'நான் ஜீவிக்க வேணும், எனக்கு நன்மை உண்டாகவேணும்' என்றிறேதான் இருப்பது; இப்படி தனக்கு நன்மைபார்க்கும் தானுமாய். தஞ்சமாகிய தந்தை, தஞ்சமாகிய தாய், தஞ்சமாகிய தான் என்று எல்லாவிடத்திலும் தஞ்சம் வரக்கடவது.

தாயும் தமப்பனும் வேணுமாகில் தஞ்சமன்றிக்கே யொழிகிறார்கள்; தான் தனக்குத் தஞ்சமன்றோவென்னில்;—அன்று, (விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும்) என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் இவனுக்குக் கரசரணாத்யவயவங்களைக் கொடுத்துவிட்டால், "அந்நாள் நீதந்த வாக்கையின் வழி யுழல்வேன்" என்கிறபடியே அபதே ப்ரவ்ருத்தனுமவனிறே; ஆகையாலே, தனக்குத்தான் தஞ்சமல்லன். [அவையல்லனாய்] தந்தை, தாய், தான் என்னும் இவ்வளவன்றிக்கே, (மாதாபிதா ப்ராதா நிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர், நாராயண:) என்றும், (பித்ருமாத்ருஸுதப்ராத்ருதாரமித்ராதயோபிவா, ஏகைகபலலாபாய ஸர்வலாபாயகேசவ:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோபகாரகனும் ஸர்வவித பந்துவும் அவனேயிறே. [எஞ்சலில் அமரர் இத்யாதி] இப்படியிருக்கிறவன் ஆர் என்னில்;—நித்யஸூரிகளுக்கு ஜீவநஹேதுவானவனென்கிறார். எஞ்சல்-சுருங்கல். இல் - இல்லாமை. பகவதநுபவத்தில் ஸங்கோசமில்லாத நித்யஸூரிகள் குலமுண்டு திரள். அதுக்கு நிர்வாஹகனை. [மூவர் தம்முள்ளும் ஆதியை] மூவர் தாம் உள்ளுகிற ஆதியை த்யேயவஸ்துவை. (காரணந்து த்யேய:) இறே. ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நிர்வாஹகனுமானவனை யென்றுமாம்; மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதாநனானவனை யென்றுமாம். அப்போது இந்த்ரனை யொழியக்கடவது. மூவரென்கிற இது கணனையாய், மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு காரணபூதனென்றபடி. [அஞ்சி] கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் அச்சத்துக்கு உடலிறே. ஜகத்துக்கு ஸர்வவித பந்துவுமாயிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவா யிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனா யிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்று இங்ஙனே அஞ்சி; [நீர் உலகத்துள்ளீர்கள்] லௌகிகரான நீங்கள். [அவனிவனென்று கூழேன்மின்] அவனாகிறான் தேசகாலவஸ்துக்களால் அபரிச்சிந்நனாய் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனாய்க் கொண்டிருக்கிறானொருவன்; இவனாகிறான் தேசகாலவஸ்துக்களாற் பிற்பட்டு' நாம் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு இவ்வழியாலே நம் புத்யதீநனா யிருப்பானொருவன். ஆனபின்பு, அவன் அபரிச்சிந்நன்; இவன் பரிச்சிந்நனென்று இங்ஙனே ஸம்சயாக்ராந்தராகாதே கொள்ளுங்கோள், (கூழ்ப்பு-ஸம்சயம்.) [நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்] மநஸ்ஸாலே யாதொன்றைத் திருமேனியாகக் கோலினிகோள். [அவனாகும் நீள்கடல்வண்ணனே] அபரிச்சேத்யமஹிமனான ஸர்வேச்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரணவிக்ரஹமாகக் கொண்டு விரும்பும். (ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்) என்று ருஷிகளைப்போலே தம் வாயாற் சொல்லமாட்டாமையாலே 'அவனிவன்' என்கிறார். "அங்குத்தைக்கு உகந்தருளின இடத்தை விபூதியாக நினையாதே, இங்குத்தைக்கு அவ்விடத்தை விபூதியாக நினையுங்கோள்" என்று பணிக்கும் ஆண்டான்; (யேயதா மாம்ப்ரபத்யந்தே) என்றும், (மநஸாபிக்லுப்த:) என்றும், [ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம் என்றும், [ஸுவர்ணரஜதாதிபி:] என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸாதாரண விக்ரஹத்தை நாம் ஆதரிக்கிறதும் 'அவன் பரிக்ரஹித்தது' என்றிறே; அவ்வோபாதி இதுவும் அவன் பரிக்ரஹித்தானால் ஆதரிக்கத் தட்டில்லையிறே. முதல் தன்னிலே அவன் திருமேனியைப் பரிக்ரஹித்ததும், (பக்தாநாம்) என்கிறபடியே ஆச்ரிதார்த்தமாகவிறே; அது கார்யகரமாமிடத்திலேயிறே மிகவும் உறைக்க இருப்பது; ஆகையாலே, நீள் கடல் வண்ணன் அவனாகும். .... (9)

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தாம் உபதேசிக்கத்தொடங்கின ஸௌலப்யத்தை அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக அருளிச்செய்து, அநந்தரம், தன் துறையான க்ருஷ்

ஞவதாரத்திலே போய், 'நான் கண்ணாலே கண்டு அனுபவிக்கப்பெறுவது என்றோ?' என்னும் அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் அருமையும் எளிமையும் பாரார்களிறே, ஓரோ விஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருப்பார்; பரத்வத்துக்கு உத்கர்ஷமுண்டாய், போவாரும் பலருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் (பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி) என்றானிறே திருவடி; அப்படி, கிருஷ்ணவதாரத்திற்காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்துக்கு நீர்மைமிகுந்திருந்ததேயாகிலும், இவர் 'எத்திறம்' என்று ஆழங்கால்பட்டது க்ருஷ்ணவதாரத்திலேயாயிற்று, "தயாதற்குமகன் தன்னை யன்றி மற்றிலேன்" என்றது செய்வதென்? என்னில்,—இவ்வருகில் நீர்மை காணுமளவு மிறே இது சொல்லுகிறது. ஆனால், அதில் நீர்மை மிக்க விடமன்றோ அர்ச்சாவதாரம்? என்னில்,—அதுக்குமுன்பேபரிஹாரஞ் சொல்லிற்றிறே.

கடல்வண்ணன்கண்ணன் விண்ணவர்கருமாணிக்கமெனதாருயிர் *
படவரவினணைக்கிடந்த பரஞ்சுடர் பண்டுநூற்றுவர் *
அடவரும்படைமங்க ஐவர்கட்காகிவெஞ்சமத்து * அன்றுதேர்
கடவியபெருமான்கனைகழல் காண்பதென்றுகொல்கண்களே. (10)

[கடல்வண்ணன் இத்யாதி] [விண்ணவர்கருமாணிக்கம்] நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான விக்ரஹத்தையுடையவன். [படவரவினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர்] அங்கு நின்றும் பேர்ந்து, ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல்கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே அணித்தாகவந்து கண்வளர்ந்தருளினவன். [கடல்வண்ணன் கண்ணன்] அங்குநின்றும் பேர்ந்து எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன். நித்ய ஸூரிகளுக்கு போக்யனானவன், கலங்காப் பெருநகரத்தை விட்டு ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனாகைக்காக ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதபணனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி, அவனோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே மிக்க அழகையுடையனாய் 'ஸர்வாதிகன்' என்று தோற்றும்படியாய். ச்ரமஹரமான வடிவையுடையனாய் அபரிச்சேத்ய மஹிமனான க்ருஷ்ணன். [எனது ஆருயிர்] எனக்கு தாரகாதிகளெல்லாம்தானேயானவன்,[படவரவு இத்யாதி] தன்னோட்டை ஸ்பர்சஸுகத்தாலே விகஸிதமான பணங்களை யுடையனாயிருக்கும் இவன்; இவனோட்டை ஸ்பர்சம் தனக்கு ஆகர்ஷகமா யிருக்கும்படி சொல்லுகிறது, 'அரவு' என்கையாலே; நாற்றக்குளிர்த்திமென்மைகள் ப்ரக்ருதியாயிருக்குமிறே ஸர்ப்ப ஜாதிக்காக. [பரஞ்சுடர்] இவன்மேலே சாய்ந்தாலாயிற்று, இவன் ஸர்வாதிகனென்று தோற்றுவது. [பண்டு] முன்பு ஒரு நாளிலே, [நூற்றுவர் இத்யாதி] துர்வர்க்க மடையக் குடிகொண்டதிறே துர்யோதநாதிகளோடே. [அடவரும் படைமங்க] 'ஸாரதீ! ஸாரதீ!' என்று வாய்பாறிக்கொண்டிறே பையல்கள் வருவது, கொல்லவருகிற படை நசிக்கும்படியாக. (அஸ்மாந் ஹந்தும்) என்கிற படியே தம்மை முடிக்கவந்தாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று, அங்கே நலிய வருகிறது. [ஐவர்கட்காகி] (க்ருஷ்ணாச்ரயா:) என்கிறபடியாலே தானல்லது தஞ்சமில்லாத ஐவர்கட்காகி. [வெஞ்சமத்து] யுத்தத்திலே. நம்முடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை லோகமாகக் காணவேணும் என்றுபார்த்து (பார்த்தம் ரதிநமாத்மானஞ்ச ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகஞ்சகார) என்கிறபடியே எல்லார் கண்ணுக்கும் இலக்காக்கினான். [அன்று] உகவாதாரும் கண்டு வாழ்ந்த நாளிலே இழந்த நான் இனிப்பெறுகை யென்று ஒன்றுண்டோ? என்று வெறுக்கிறார் இழவுக்கு. [தேர் இத்யாதி] ஸேநாதூளியும் உழவுகோலும் சிறுவாய்க் கயிறும் தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளும் அதிலேசாத்தின சிறுச் சதங்கையுமாய் ஸாரத்ய வேஷத்தோடே நின்றபோதைத் திருவடிகளில் ஆபரணத்வநி

செவிப்படவும் அவ்வடிவைக் காணவுங்காணும் ஆசை. [கனைகழல்] செறிந்த என்னுதல், த்வநிக்கிற என்னுதல். [காண்பது இத்யாதி] இக்கண்கள் அடிப்படுவது எப்போதோ? இவை முடியப் பட்டினிவிட்டே போந்தவை இப்பட்டினி விடக்கடவது என்றோ? ‘அவ்வடி வைக்காணவேணும்’ என்று விடாய்த்த கண்கள் காணப்பெறுவது என்றோ? .... (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவே பகவத்ப்ரேமம் உண்டாம்; இத்தை அப்யஸியுங்கோள் என்கிறார்.

கண்கள்காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்குநன்றுமெளியனாய் *
மண்கொள்ஞாலத்துயிரக்கெல்லாம் அருள்செய்யும் வானவரீசனை *
பண்கொள்சோலைவழுதிநாடன் குருகைக்கோன்சடகோபன்சொல் *
பண்கொளாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராகக்கூடும்பயிலுமினே. (11)

[கண்கள் காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்] காணப்பெறாத இன்னாப்போலே சொல்லுகிறார். கண்ணாற்காண அரியனாய், ‘காணவொண்ணாது’ என்று மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி நெஞ்சுக்கு முன்னிலையாய் மிகவும். இவர்க்கு விச்லேஷமாவது பாஹ்யஸம்ச்லேஷாபேக்ஷயாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வரும் கலக்கம். ஸம்ச்லேஷமாவது ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத்காரம். [மண்கொள் இத்யாதி] நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனானாற்போலே, ஸம்ஸாரிகளென்று வாசி வையாதே அர்ச்சாவதார முகத்தாலே வந்து ஸுலபனானவனை. [பண்கொள் சோலை] வண்டுகளின் மிடற்றோசையாலே பண்மிக்கிருந்துள்ள சோலை முக்கோட்டை போலே காணும் சோலையிருப்பது. [வழுதிநாடன்] திருவழுதிநாட்டுக்கும் திருநகரிக்கும் நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, [பண்கொளாயிரம்] வண்டுகளின் நினைவின்றிக்கே அவற்றின் மிடற்றோசை பண்ணானாற்போல, பகவத்குணாநுபவம் வழிந்த பேச்சுக்கள் விழுக்காட்டாலே பண்ணானபடி. [பத்தராகக்கூடும் பயிலுமினே] எல்லாம் கிடைக்கிலும் கிடையாததாயிற்று. சேதநர்க்கு பகவத்பக்தி; அதுவும் கிடைக்கும் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க. பரத்வஜ்ஞாநத்துக்கு அடியான ஸுக்ருதமாதல், சாஸ்த்ரஜ்ஞாநமாதல், ஸதாசார்யோபதேசமாதல், நிர்ஹேதுக பகவத்கடாக்ஷமாதல், இவையனைத்தும் இல்லாதார்க்கும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்திக்கவே பகவத்பக்தி யுண்டாகக்கூடும்; அவாப்த ஸமஸ்த காமனான ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே இவனுகந்ததொன்றைத் திருமேனியாக விரும்பி, இவன் அமுது செய்வித்ததை அமுது செய்து அகங்கள் தோறும் புக்குவிடமாட்டாதேயிருந்தால், இவன் நம்மை விடமாட்டாதே யிருந்த பின்பு நாமும் இவனுக்கு ஸ்நேகித்தாலாகாதோ? என்னக்கூடுமிறே. ‘நிதி இங்கே உண்டு என்று சொல்லக் கல்லுவர்களிறே; அப்படியே பக்தியுண்டு என்ன, அப்யஸிப்பர்களென்று அருளிச் செய்கிறார். (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

செய்ய பரத்துவமாய்ச்சீரார் வியூகமாய்
துய்ய விபவமாய்த்தோன்றிவற்றுள்—எய்துமவர்க்கு
இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதாரமெளிதென்றான்
பன்னுதமிழ் மாறன் பயின்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—பயிலுஞ்சுடரொளி : ப்ரவேசம்

ஏழாந்திருவாய்மொழியில் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்யச் செய்தேயும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றிக்கே விஷயப்ரவணராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்தார்; "தேர்கடவியபெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்" என்ற இவர்க்கு, நிழலும் அடிதாறுமாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்க, உபதேசநிரபேக்ஷமாகவே பகவத்விஷயமென்றால் நெஞ்சுபள்ளமடையா யிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டார்; அவர்கள்பக்கலிலே தம் திருவுள்ளம் சென்று, 'இவர்களுஞ் சிலரே' என்று அவர்களைக் கொண்டாடி, 'நான் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை அன்று; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை; அதுதன்னிலும் நேர்கொடு நேர் இவர்களுக்கு அடிமையாகவேணுமோ? இவர்களோடு ஸம்பந்திஸம்பந்திகள் அமையாதோ? என்று இங்ஙனே பாகவதசேஷத்வம் உத்தேச்யமாய் அவர்களை ஆதரிக்கிறார். எம்மாவீட்டிலே ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணினார்—"தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளு மீதே" என்று; இங்கே பாகவதசேஷத்வம் உத்தேச்யம் என்னாநின்றார்; ப்ராப்யம் இரண்டாயிருக்கிறதோ பின்னை? என்னில்,—அன்று: "தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமிதே" என்கிற அதினுள்ளேயாயிருக்கிறது இதுவும்; பகவத்சேஷத்வத்தின் எல்லையாகிறது பாகவதசேஷத்வத்தளவும் வருகையிறே. நமக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தங்களில் திருமந்த்ரத்திற் சொல்லாததொன்றில்லையிறே; அத்தையறியும் திருமங்கையாழ்வாரும் இத்தை அதுக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்தாரிறே; "நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை" என்றாறிறே; திருமந்த்ரத்துக்கு அர்த்தம் இவனுடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வஞ் சொல்லுகையிறே: அதாவது ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹமாம்படியாகையிறே; (தத்பக்திநிக்நமநஸாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹ:)—எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே. பிதாவுக்கு ஒரு க்ஷேத்ரம் ஸ்வமானால் அது புத்ரனுக்கும் க்ரயவிக்ரயார்ஹமாயிருக்கும்; அப்படியிராதவன்று பிதாவினுடைய ஸ்வத்திலே கொத்தையாமிறே. (தத்பக்தைர்வா ஸமாகம:) என்கிறவிடத்தில் 'வா' என்றத்தை அவதாரணத்திலேயாக்கி, 'உத்தேச்யந் தானே இங்கே ஸித்திக்குங்காண்' என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த வார்த்தை. ப்ராப்யத்தில் ப்ரதமாவதி பகவத்சேஷத்வத்தளவிலே நிற்கை. சரமாவதி பாகவதசேஷத்வத்தளவிலே வருகை. (கச்சதா) இதுக்கு எம்பெருமானார் "பயிலுஞ்சுடரொளி"யிலும் "நெடுமாற்கடிமை"யிலும் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான் என்று அருளிச்செய்வர்; இவ்வர்த்தத்துக்கு அடி திருமந்த்ரமாயிற்றிறே. அது மூலமாக அநுஷ்டிக்கவே இதிற்சொன்னத்தைச் செய்ததாமிறே. ஆசாரப்ரதாநமான அவதாரமாய், அதில் பெருமாள், 'பிதாசொல்லிற்றுப் புத்ரன்செய்யக்கடவன்—என்கிற மர்யாதை குலையாதே அத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காகப் பித்ருவசநபரிபாலநாதிரூபமான ஸாமாந்யதர்மத்தை அநுஷ்டித்தார்; இதுதான் ப்ராப்த விஷயத்திலே செய்யக்கடவது' என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்துக்காட்டினார், இளையபெருமாள்; அதுசெய்யுமிடத்தில் அவனுகந்த அடிமைசெய்யக்கடவது என்னுமிடத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான்; 'அதுதான் பாகவதசேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கும்' என்னுமிடத்தை ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக்காட்டினான். பெருமாள், பிதாசொல்லிற்றுச் செய்யக்கடவது என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தார்; அதுதன்னிலும் நேரே பிதாவையநுவர்த்திக்கக்கடவதென்னுமிடத்தை இளையபெருமாள் அநுஷ்டித்தார்; அதுதன்னிலும் (குருஷ்வ) என்று நிர்ப்பந்திக்கக்கடவரல்லர்; 'ராஜ்யத்திலே யிரும்' என்னில், அது இன்னாதாகிலும் அதி

லிருந்து அடிமைசெய்யக்கடவதென்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீபரதாழ்வான்; அதினெல்லையை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்; அவன்படிசொல்லுகிறது இச்ச்லோகம். (மாதுலகுலம் கச்சதா பரதேந நீத:) மாதுலகுலம் உத்தேச்யமாய்ப்போனான் அவன்; அவன்தான் உத்தேச்யமாய்ப் போனான் இவன். யுதாஜித்து அழைத்தது ஸ்ரீபரதாழ்வானையிறே. (கச்சதா) இவ்வர்த்தமாந நிர்த்தேசத்தால், பூர்வக்ஷணத்திலும் தன்னெஞ்சிலும் இல்லை; பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தமையும் இல்லை; சக்ரவர்த்தியைக் கேள்விகொண்டமையும் இல்லையென்கை. (பரதேந) பெருமாளும் போகட்டுப்போய், இளையபெருமாளும் அவரை அநுவர்த்தித்துப்போய், சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானும் தன்னையல்லது அறியாதே யிருக்க, பெருமாளதான ராஜ்யத்தை பரித்துக் கொண்டிருக்கையாலே பரதனென்கிறது; (பரத இதி ராஜ்யஸ்ய பரணாத்), (ததா) தானும் ராஜபுத்ரனாய் நாளும் வேறுபட்டிருந்தால், பிரித்துத் தனக்குப் பொருந்தும் முஹூர்த்தத்திலே போக ப்ராப்தமிறே; அது செய்யாதே அவன் புறப்பட்டதே தனக்கு முஹூர்த்தமாகப் போனான். (அநக:) அபாப:. அப்படைவீட்டில், அல்லாதாரதெல்லாம் பாபமிச்ரஜீவநம்போலே காணும். அதாவது ராமபக்தி கலந்திருக்குமே. அத்தைப் பாபமென்லாமோ? என்னில்;—பாபத்திற்காட்டில் புண்யம் உத்தேச்யமா யிருக்கச்செய்தேயும், இரண்டும் த்யாஜ்யமாகா நின்றதிறே; மோக்ஷவிரோதித்வாத்; இங்கும் உத்தேச்யவிரோதி யாகையாலே சொல்லலாமிறே. இது பின்னை உத்தேச்யவிரோதியோ? என்னில்,—ப்ரதமாவதியில் நிலை விரோதியிறே சரமாவதியைப்பற்ற. (சத்ருக்ந:) பிறந்தபோதே 'எதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படி வளரும்' என்று தோற்றியிருக்கையாலே இப்படி திருநாமஞ்சாற்றினான் வஸிஷ்டன். (நித்யசத்ருக்ந:) பாஹ்யசத்ருக்களை வெல்லுகை யன்றிக்கே ஆந்தரசத்ருக்களான இந்த்ரியங்களை வென்றிருக்கும். அதாவது (பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்) என்கிற விஷயத்தில் கண்வையாமை; அங்கும் 'இவனுக்கு இனிது' என்று இவ்வழியாலே புகுமித்தனை. (அநக:) என்கிற இதுக்கும், (நித்யசத்ருக்ந:) என்கிற இதுக்கும் வாசியென்? என்னில்:—பாவநத்வத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வானை யொவ்வார் பெருமாள் என்கிறது, அநக: என்கிற இத்தால். நித்யசத்ருக்ந: என்கிற இத்தால் போக்யதைக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானை யொவ்வார் பெருமாள் என்கிறது. (நீத:) ஒருகுற்றுடைவாள் சாயை யுள்ளிட்டவையோபாதியாய்ப் போனான். த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாந்தர ஸம்யோகம் உபயநிஷ்டமாயிறே யிருப்பது. த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஜாதி குணங்களோபாதி பரதந்த்ரனாய்ப் போனான். (ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:) 'தமையன்பின்னே தம்பிபோகக்கடவன்' என்னும் முறையாலே தேவைபோலே யிருக்குமோ? என்னில்,—அங்ஙனன்று, படைவீட்டிலே யிருந்தால் ஒருவன் சோற்றைப் பகுந்து உண்ணுமாபோலே படைவீடாகப் பெருமாளுக்கு அடிமை செய்வர்கள்; 'ஏகாந்த ஸ்தலத்திலே நமக்கு எல்லா வடிமையும் செய்யலாம்' என்று (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று இளையபெருமாள் காடேறப் போனாற்போலே, இவனும் 'நமக்கு எல்லாவடிமையும் செய்யலாம்' என்கிற ப்ரீதி பிடரி தள்ளத் தள்ளப் போனான். எம்பெருமானார் இச்ச்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தமாக, 'ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனானபடி—பெருமாளைக் காற்கடைக்கொண்டு, பெருமாளுக்கு நல்லனான ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லது அறியாதபடியானான்', என்று அருளிச்செய்தார். இது ப்ரயோஜகமான பின்பு, சொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறே; அல்லது, ஒரு சேதனனுக்கு ஒரு சேதனன் உத்தேச்யனாகையாவது—ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமிறே; (அநந்யா:) என்கிற நிலை இவர்களுக்கு உண்டானால், இவர்களை யநுவர்த்திக்குமது அவனையநுவர்த்தித்ததாமிறே. ப்ராஹ்மணஜாதி, ஒன்றாயிருக்கச்

செய்தே குலசரணகோத்ராதிகளாலே பிரித்து ஸம்பந்திக்குமாபோலே, வைஷ்ணவர்களுக்கு நிரூபகம் அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளிறே; அவ்வழியாலே அவனுடைய வடிவழகிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், குணங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், சேஷ்டிதங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள் என்று இவ்வழியாலே அவர்களைப் பிரித்து, அவர்களெல்லாரோடும் தமக்கு ஒரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு அவர்களெல்லாரும் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

முதற்பாட்டில் வடிவழகிலும் குணங்களிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகளென்று இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

பயிலுஞ்சுட ரொளிமூர்த்தியைப் பங்கயக்கண்ணனை *
பயிலவினியநம்பாற்கடற்சேர்ந்த பரமனை *
பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும் அவர்கண்டீர் *
பயிலும்பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளும்பரமரே. (1)

[பயிலும்] பயிலுகை - செறிகை. அதில் வர்த்தமாநத்தாலே இதர விஷயங்களில் ஒளி கர்ம நிபந்தநமாக வளருகையாலே, வளருமாபோலே குறைந்து வருமிறே; இது அங்ஙனன்றிக்கே, என்றுமொக்கப் புகர்விஞ்சி வாராநிற்குமென்கை. [சுடரொளி மூர்த்தியை] நிரதிசயமான தேஜஸ்ஸையே வடிவாக உடையவனை. [பயிலுஞ்சுடர்] அன்றிக்கே, நித்யத்வமாவது ஸர்வகாலவர்த்தித்வமாகையாலே, நித்யத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [சுடரொளி மூர்த்தியை] சுடரென்றும், ஒளியென்றும் தேஜஸ்ஸாய், மிக்க தேஜஸ்ஸென்கை. அன்றியே, ஒளியென்று அழகுக்குப் பேராயிற்று. சுத்த ஸத்த்வமயமாய், ஸ்வரூப ப்ரகாசகமான விக்ரகத்தையுடையனென்கை. நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்த்வமேயாய், (தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகம்) என்றும், (தேஜஸாம்ராசிமூர்ஜிதம்) என்றும், (திவி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய) என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரவதிகதேஜோரூபமாய், (ஷாட்குண்யவிக்ரஹம்) என்று ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்கலாம்படியாய், ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ரகாசகமான விக்ரஹமிறே. [பங்கயக்கண்ணனை] வடிவழகெல்லாம் பாதியும், கண்ணழகு பாதியுமாயிருக்கும். (ராம: கமலபத்ராக்ஷ:) என்னுமாபோலே வடிவிலே துவக்குண்பாரை வளைத்துக்கொள்வது கண்ணழகாயிற்று. ஒரு சுடர்க்கடல்போலே யாயிற்று வடிவு. அது பரப்புமாறத் தாமரை பூத்தாற்போலேயாயிற்றுக் கண்ணழகு. வடிவு தானே ஆகர்ஷிக்கவற்று; அதுக்குமேலே அகவாயில் வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமாயிருக்குமிறே கண். [பயிலும் இத்யாதி] நித்யமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையும், அதிலும் ஆகர்ஷகமான கண்ணழகையுமுடையவனை. [பயில இனிய] இப்படி வடிவழகும் கண்ணழகும் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே இனியதாயிருக்குமிறே. இதர விஷயங்கள் கிட்டுந்தனையும் ஒன்றுபோலேயாய், கிட்டினவாறே அகல வழிதேடும்படியாயிருக்கும்; அவற்றினுடைய ஹேயதை யறிகைக்கும் அங்கே செறிய அமையும்; பகவத்விஷயத்தினுடைய நித்யப்ராப்யதை அறிகைக்கும் அங்கே நெருங்க அமையும்; ஆகையாலிறே, இவ்வஸ்து நித்யப்ராப்யமாகிறது. இவ்விஷயத்தில் அநுபூதமான அழகைப்பற்ற அநுபாவ்யமான அழகு. (நோபஜநம் ஸ்மரந்) என்று முக்தன் ஸம்ஸாரயாத்ரையை மறக்குமாபோலே, அநுபூதாம்சத்தை நினைக்கவொண்ணாதபடியிறே இருப்பது. "பண்டு இவரை" இத்யாதி. முதல்நாள் கண்டால், ஸ்வாபாவிகசேஷித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக, காணாது கண்டவனுக்கும் 'பண்டு கண்டுவிட்ட முகமோ?' என்று தோற்றியிருக்கும்; சில நாள்

பரிசீலித்தால், 'பண்டு இவரை நாம் கண்டறியோமீ!' என்று தோற்றியிருக்கும். இரண்டுக்கும் சப்தம் ஒத்திருக்க இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனே? என்று நான் கேட்டேன்; "பயில்கின்றாளால்" என்று ப்ரதம தசையோடு சரம தசையோடு வாசியற வார்த்தை இதுவேயாயிருந்தது கண்டீரே என்று அருளிச் செய்தார். [நம் இத்யாதி] வடிவழகு குறையற்றுக் குணத்திற் கொத்தையாலே கிட்ட வொண்ணாதபடியிருக்குமோ? என்னில்;—கலங்காப் பெருநகரத்தை இருப்பிடமாக வுடையவன் திருப்பாற்கடலிலே வந்து ஆச்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்கு ஒருப்பட்டிருக்கும். [நம்] ஆச்ரிதார்த்தமாக என்றபடி. அல்லாதார் வடிவுபடைத்தால் 'வடிவில் வீறுடையோம்' என்று, அணைய நசை பண்ணினால் அருமைப்படுத்திப் புறப்படத் தள்ளுவர்கள்; இப்படி அழகுடையவன், தானே ஆச்ரிதரை அநுபவிப்பிக்கைக்காக அணித்தாக வந்து சாய்ந்தபடி. [பரமனை] வடிவழகாலும் குணங்களாலும் அல்லாதாரைக் கழித்து இங்கே ஓரேற்றம் சொன்னீர்; மேன்மைக்கு இவனுக்கு அவ்வருகேதான் ஒருவிஷயமுண்டோ? என்னில்;—மேன்மைக்கும் இவனுக்கு அவ்வருகு ஒரு விஷயமில்லை. [பரமனைப் பயிலுந் திருவுடையார்] 'நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது' என்று முகங்காட்டுவித்துக் கொண்டு ப்ரயோஜநத்துக்கு மடியேற்கை யன்றிக்கே, அவன் தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப்பற்றி நெருங்கும் ஸம்பத்துடையார். ஒருப்ரயோஜநத்துக்குப் பற்றின வர்கள் அது பெற்றவாறே அவனை விட்டுப்போவர்களிறே; அவன் தன்னையே பற்றினவர்கள் பின்னை அங்கே நெருங்குமத்தனையிறே. [திரு] அவன் சேஷித்வத்துக்கு எல்லையாய் முடி கவித்தாற்போலே இவர்கள் சேஷத்வத்துக்கு எல்லையாய் முடி கவித்திருப்பர்கள்; (அந்தரிக்ஷகதச் ச்ரீமாந்), (ஸது நாகவரச் ச்ரீமாந்), (லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:) இத்யாதிகளிற்படியே. (அந்தரிக்ஷகதச் ச்ரீமாந்) லங்கையை விட்டுப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வரவென்று ஓரடியிட்ட போதே, ராவண ஸம்பந்தத்தாலே வந்த அஸ்ரீ போய் ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸ்ரீ குடிபுகுந்ததிறே. (ஸது நாகவரச்ச்ரீமாந்) ஸர்வேச்வரன் அரைகுலையத் தலை குலைய வந்து விழவேண்டும்படியான ஆர்த்தி தன்னை ஒரு ஸம்பத்தாகச் சொல்லிற்றிறே, ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு. (ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமாந:) என்று இளையபெருமாளை 'நீர் யௌவராஜ்யத்திலே முடிசூடாவிடில் நாம் முடிசூடோம்' என்று பெருமாள் அருளிச்செய்யச் செய்தேயும் முடிவைக்க இசையாத இளைய பெருமாளையிறே. (லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:) என்றது. ஸ்ரீ பரதாழ்வானை "பிள்ளாய்! உன் உள் வெதுப்பு ஆறுவது எப்போதோ?" என்று கேட்க, (யாவந்நசரணௌ ப்ராது: பார்த்திவ வ்யஞ்ஜநாந்விதௌ, சிரஸா தாரயிஷ்யாமி) என்று பெருமாளும் தமக்கு வகுத்த முடிசூடி நானும் எனக்குவகுத்த முடிசூடின அன்று ஆறும்" என்றானிறே: "அரசமர்ந்தானடி சூடுமரசு" இறே அடியிலே தலையாக வாழ அடியிடுகிறாரிறே. [உடையார்] வைச்ரவணன் என்னுமா போலே, பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸம்பத்தையடையவர்கள். இஸ்ஸம்பத்தையுடையராகிறார்கள்: மற்று என்ன ஏற்றமுண்டாகவேணும் இவர்களை யாதரிக்கைக்கு? என்னில்,—[யவரேலும்] ஜந்ம வ்ருத்தஜ்ஞாநங்கள் ஏதேனுமாகவுமாம்: இது உண்டாமத்தனையே வேண்டுவது, [அவர் கண்டீர்] ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞானங்களால் வரும் அபிமானம் பகவச்சேஷத்வத்துக்கு விரோதியாகையாலே அதில்லாதார் உத்தேச்யரென்கிறார். 'ததீயர்' என்றே தங்களை நிரூபிக்க வேண்டும் படியாய் வைஷ்ணவத்வ விரோதியான ஜந்மாதிகளால் வரும் அபிமாநமில்லாதார் நமக்குத் தேட்டமென்கிறார். அவர்கள் எத்தனை நாளைக்கு உத்தேச்யரென்ன, [பயிலும் பிறப்பிடைதோறு] மேன்மேலென நெருங்கிவருகிற ஜந்மங்களில் அவகாசங்கள்தோறும். "நின்பன்மாமாயப்பலபிறவியிற்படிகின்றயான்" என்று த்யாஜ்யமாகச் சொன்ன ஜந்மந்தன்னையே விரும்புகிறாரிறே இப்போது,

பாகவத சேஷத்வத்துக்கு உறுப்பாகையாலே, மேன்மேலென ஜந்மங்களுண்டாகவும் அமையும், ஒருபாகவதன் ஸ்ரீபாதத்திலே வர்த்திக்கப் பெறில் என்கிறார். [எம்மையாளும் பரமர்] என்னை அடிமைகொள்ளக்கடவ ஸ்வாமிகள். முன்பு அவனை 'பரமன்' என்றீர்; இங்கே இவர்களை 'பரமர்' என்று நின்றீர்: இது இருக்கும்படியென்?' என்னில்,—அநுபாவ்ய குணாதிக்யத்தாலே சொல்லிற்று அங்கு: இங்கு அக்குணத்துக்குத் தோற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது; தத்ஸம்பந்த மொழியச சொல்லில் பகவத்ஸம்பந்த மற்றதாம். .... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. அவனுடைய அவயவ சோபைக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

ஆளும்பரமனைக்கண்ணனை ஆழிப்பிரான்தன்னை *
தோளுமோர்நான்குடைத் தூமணிவண்ணனெம்மான்தன்னை *
தாளுந்தடக்கையுங்கூப்பிப் பணியுமவர்கண்டீர் *
நாளும்பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடைநாதரே. (2)

[ஆளும்பரமனை] நாம் உகந்தத்தை உகக்கிறோம்: இவ்வஸ்துவையாளுமிடத்தில் இங்ஙன் அவன்தனை ஆளவல்லாரில்லை; "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்" என்னக்கடவதிறே: இவ்வுகப்புக்கு அடி அவனென்கிறார். ததீயரை விரும்புகிறது அவனடியாகவிறே. [கண்ணனை] ஆள் செய்து ஆட்கொள்ள வல்லார் அவன்தனையில்லை. தான் தூத்ய ஸாரத்யங்களைப் பண்ணியிறே ஆட்கொள்வது. "அஞ்சேலென்றடியேனை யாட்கொள்ள வல்லானை" என்றும் ."ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தங்கோவினை" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே: எதிர் சூழல்புக்கு ஒரு ஜந்மத்திலே இவனை அடிமை கொள்ளுகைக்காகத் தான் அநேக ஜந்மங்களைப் பிறந்து திரியுமாயிற்று. [ஆழிப்பிரான்தன்னை] தான் தாழநின்று ஆட்கொள்ளுமிடத்து, பகலை இரவாக்குகைக்கும், "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுக்கைக்கும் பெருநிலைநிற்கும் பரிகரத்தையுடையவனை, (ஸுதர்ஸநம்சிந்திதமாத்ரமாசு தஸ்யாக்ரஹஸ்தம் ஸ்வயமாருரோஹ) என்று ஒருகையிலே யேறி விரோதிகளை அழியச்செய்யுமே. நினைவறிந்து கார்யஞ் செய்யுமவனிறே. கையுந்திருவாழியுமான அழகை ஆச்ரிதர்க்காக்கி, அத்தைக்கொண்டு விரோதியைப் போக்குவார்க்கு விரோதியைப்போக்கி அதுதன்னைக்கைகண்டு அநுபவிப்பார்க்கு அநுபவிப்பிக்கும் உபகாரகனை. [தோளும் இத்யாதி] விரோதி போக்குகைக்கும் அழகுக்கும் வேறொன்று வேண்டாதே, தோள்தானே அமைந்திருக்கை. (ஆயதாஸ்ச்சஸுவ்ருத்தாஸ்ச்ச-கிமர்த்தம்) கோலின் கார்யத்தளவல்ல இப்பாரிப்பு. [நான்கு] பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே அநந்தாழ்வான் கண்டு, 'பரமபதத்தில் ஸர்வேச்வரன் சதுர்ப்புஜனோ த்விபுஜனோ எழுந்தருளியிருப்பது?' என்ன, 'ஏகாயநர் த்விபுஜன் என்றுநின்றார்கள், நம்முடையவர்கள், சதுர்ப்புஜன் என்றுநின்றார்கள்' என்ன, இரண்டிலும் வழியேது?' என்ன, 'த்விபுஜனாயிருந்தானாகில் பெரியபெருமாளைப்போலே யிருக்கிறது: 'சதுர்ப்புஜன் என்று தோற்றிற்றாகில் பெருமாளைப்போலே யிருக்கிறது' என்று அருளிச்செய்தார்: நம்மளவன்றியே தெரியக்கண்டவர்கள் "கையினார்சுரிசங்கனலாழியர்" என்றார்களிறே பெரியபெருமாளை இடைப்பெண்களுக்கு நாலாய்த் தோற்றி உகவாத கம்ஸாதிகளுக்கு இரண்டாய்த்தோற்றுமாபோலே: ஆதியஞ் சோதியுருவை அங்குவைத்து இங்குப்பிறந்த விடத்துச் சதுர்புஜனையிறே வந்து அவதரித்தது: (உபஸம்ஹர என்னச் செய்ததிறே மற்றையது. நிலாத்துக் குறிபகவர், பட்டரை, 'ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சதுர்ப்புஜனையிருக்குமென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாண முண்டோ?' என்ன, (தமஸ: பரமோ தாதா சங்கசக்ரகதாதர:)

என்று உண்டாயிருந்ததே' என்ன உத்தரமில்லாமையாலே விக்ருதனாக, 'ப்ரமாணகதி இதுவாயிருந்தது பொறுக்கலாகாதோ?' என்று அருளிச்செய்தார். கல்பகதருபணைத்தாற்போலே அத்விதீயமான நான்கு தோள்களையுடைய. [தூமணி இத்யாதி] சிலரை யகப்படுத்துகைக்குத் தோள்தானும் மிகையாம்படியாயிற்று வடிவழகு இருப்பது. பழிப்பற்ற நீலமணிபோல யிருக்கிற வடிவழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை ததீயர்பக்கலிலே அபஹ்ருதராய்ப்போவாரை நடுவே வழிபறிக்கும் வடிவழகையுடையவனை. ததீயரை விரும்பும்படி பண்ணிற்றும் இவ்வடிவழகாலேயிறே. [தாளும் தடக்கையும் கூப்பி] இவ்வழகை அநுபவித்துத்தொழவென்றால் தாளும் தோளும் பணைத்துக்கொடுக்குமவர்கள். தாள் கூப்புகையாவது அநந்யகதியாகை; கைகூப்புகையாவது அகிஞ்சநனாகை. ஆக, இரண்டிலும் ஒக்க ஏறின ப்ரயோஜனம் பக்நாபிமாநனாகையிறே. (நிப்ருத:) ஒரு அவயவத்திலே எல்லாவவயங்களும் ஒருங்கும்படியாகை. (ப்ரணத:) வேறே சிலர் எடுக்கவேண்டும்படி சிதிலனாய் விழுந்து கிடக்கை, (ப்ரஹ்வ:) 'இப்படி கிடந்தோம்' என்னுமது நெஞ்சில் நடையாடாதிருக்கை. [நாளும் பிறப்பிடை தோறு] ஜந்மங்களில் அவகாசங்கள்தோறும், அதுதன்னில் நாள்தோறும், [எம்மை ஆளுடைநாதரே] வடிவழகாலேயாதல், குணங்களாலேயாதல் ஏதேனுமொரு ஹேதுவாலே அடிமைகொள்ளவேண்டுவது ஈச்வரனுக்காயிற்று: நிர்ஹேதுகமாக அடிமைகொள்வார் இவர்கள். அவனதானால், இவர்களுக்கு அடிமையாமிடத்தில் ஈச்வரனநுமதியும் வேண்டா, இவன் நினைவும் வேண்டா, இவ்வளவும் வந்தேயிருக்கும். "எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே." (2)

மூன்றாம்பாட்டு. தோளும் தோள்மாலையுமான அழகிலே தோற்றிருக்குமவர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

> நாதனைஞாலமும்வானமுமேத்தும் நறுந்துழாய் *
> போதனைப் பொன்னெடுஞ்சக்கரத்தெந்தைபிரான்தன்னை *
> பாதம்பணியவல்லாரைப் பணியுமவர் கண்டீர் *
> ஓதும்பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடையார்களே. (3)

[நாதனை] நிருபாதிக சேஷியாயுள்ளவனை. [ஞாலம் இத்யாதி] தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக் கண்டால் திருத்திரையெடுத்த அநந்தரம்போலே நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறப் புகழாநிற்பர்கள். (ஸ்த்ரீபாலயுவவ்ருத்தாநாம்). 'தந்தாம் கற்பழியும் வார்த்தை சொன்னால்' என்று இருக்கும் ஸ்த்ரீகள். முதலிலே வார்த்தைசொல்ல அறியாத பாலர்கள், வாய்விட்டு ஒன்றுஞ்சொல்லாத யுவாக்கள், கரணபாடவமில்லாத வ்ருத்தர்கள் இவர்களித்தனை பேரும்வாய்விட்டு ஏத்தும்படியாயிற்றுப்பெருமாளழகு [நறுந்துழாய்ப்போதனை] திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே நறுநாற்றத்தை யுடைத்தாய்ச் செவ்விபெற்றிருக்கிற திருத்துழாய்ப் பூவையுடையவனை. [பொன் இத்யாதி] பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாய், அழகுக்கும் ஆபரணத்துக்கும் மிடுக்குக்கும் தனக்கு அவ்வருகின்றிக்கே யிருப்பதாய், போக்யதை அளவிறந்திருப்பதான திருவாழியையுடையனாய் அவ்வழியாலே என்னை யெழுதிக்கொண்ட உபகாரகனை. போக்தாக்களுக்குப் பிடிதோறும் நெய் வேண்டுமாபோலே, அடிக்கடி கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியை அநுபவிக்கிறார். "ஆழிப்பிரான்" என்பது, "பொன்னெடுஞ்சக்கரத்தெந்தைபிரான்" என்பதாய். [பாதம் இத்யாதி] இவ்வழகைக்கண்டு இதிலே அஸூயைபண்ணாதே, இதிலே தோற்றுத்திருவடிகளிலே விழவல்லவர்களை. விஷயத்தைப் பாராதேயிறே அஸூயைபண்ணுகிறது, ஸர்வேச்வரனும் (அநஸூயவே) என்றும், (நசமாம் யோப்யஸூயதி) என்றும் அருளிச்செய்தா

னிறே. முன்புள்ளார் அநுஷ்டிக்கையாலே நமக்கெளிதான இத்தனையல்லது, புறம்புள்ளார் பக்கலிலேயிறே இதினருமை தெரிவது. [வல்லாரைப் பணியுமவர்கண்டீர்] ஈச்வரன்பக்கலுட்பட அஸஹியை பண்ணுநின்றால் ததீயர்பக்கல் சொல்லவேணுமோ? ஈச்வரத்வப்பிடாராலே வணங்கவுமாம்; அன்றிக்கே, (நநமேயம்) என்றிருக்கவுமாம், அவன்பக்கல்: அந்நபாநாதிகளாலே தரிக்கிற இவர்கள்பக்கல் பணியக்கூடாதிறே. தோற்றுகிற ஆகாரத்தைப் போகட்டுத் ததீயத்வாகாரத்தையே பார்த்து விரும்பும்போது அதுக்குத்தக்க அளவுடையனுகை வேணுமிறே. ஸௌலப்யந்தானே நறுதுமுறுகென்று முடிந்து போகைக்கு உடலாயிற்றிறே சிசுபாலாதிகளுக்கு, "பிள்ளையாத்தான் என்று போர நல்லனுயிருப்பானொருவன், ஜீயர் ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து 'எனக்கு ஒருரு திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யவேணும்' என்ன 'உனக்கு விசதமாவன பிள்ளையோடே கேட்டாலாயிற்று; அங்கே கேள்' என்ன 'அவரைத் தெண்டனிடவேணுமே' என்ன, 'அது ஒன்று உண்டோ? வேணுமாகில் செய்கிறுய்' என்று என்னையழைத்து, 'இவனுக்குப்பாங்கானபடி ஒருருதிருவாய்மொழி சொல்லும்' என்ன, இவ்வளவும் வரக் கேட்டவாறே என்னை மிகவும் அநுவர்த்திக்கப்புக நான் ஒட்டாதொழிய, சீயர் பாடே சென்று 'இவ்வர்த்தத்தினுடைய சீர்மை யறியாமையாலே முன்பு அப்படி சொன்னேன்; இனி நான் அநுவர்த்தித்ததுக்கு இசையும்படி அருளிச்செய்யவேணும்' என்று சீயரையிட்டு நிர்ப்பந்தித்து அநுவர்த்தித்தான்" என்று அருளிச்செய்வர். [ஓதும் இத்யாதி] 'பிறந்தான் செத்தான்' என்கிற வ்யபதேசமாத்திரமான ஜந்மமும் அமையும். இது பெறில் என்னுதல்; அன்றிக்கே, சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷித்ததயா ஓதிப்போருகிற ஜந்மங்களில் அவகாசந்தோறுமென்னவுமாம். [எம்மையாளுடையார்களே] "அடியார்கள் குழாங்கள்" என்றும், "அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்றும் ஒரு தேச விசேஷத்திலே அடிமைசெய்வது இவர்களுக்கிறே; அத்தை இங்கே கொள்ளக்கடவர்கள் இவர்கள். [எம்மை] (தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச) என்று பொதுவான சேஷித்வமிறே அவனது; மயர்வறமதிநலமருளி விசேஷகடாக்ஷம்பெற்ற என்போல்வார்க்கு சேஷிகள் இவர்களிறே. இவ்வருகுள்ளவை பார்க்கவொண்ணுதபடியிறே பகவத்ப்ரபாவத்தைப் பார்த்தால் இருப்பது: (துராசாரோபி) ஏதேனும் தண்மையுண்டானுலும், அவனை யாச்ரயித்தானுகில் இவனை நிர்த்தோஷனுக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணும். தோஷங் கிடக்கச்செய்தே நிர்த்தோஷனுக நினைக்கவேண்டுகிறதென்? என்னில்,-(ப்ரபாவாத்பரமாத்மந:) பின்பு இவனைக்குறைய நினைக்கையாவது—'இவனைச் சுத்தனுக்குகைக்கு ஈடான சக்தி அவனுக்கில்லை' என்று பகவத்ப்ரபாவத்தைக் குறைய நினைக்கையாமிறே. வீரப்பிள்ளையும், பாலிகைவாளிப்பிள்ளையும் என்று இருவர் சீயர் ஸ்ரீபாதத்துக்கு ஏகாந்தமாய், தங்களிலே செறிந்து போந்தார்களாய்த் தேசாந்தரம் போனவிடத்தே வெருப்புண்டாய்த் தங்களில் வார்த்தைசொல்லாதே யிருக்க, இவர்களைப்பார்த்து, "பிள்ளைகாள்! அர்த்தகாமங்கள் த்யாஜ்யமல்லாமையோ, 'பகவத்விஷயம் அராட்டுப்பிராட்டாயோ, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் தங்களிலே வார்த்தை சொல்லாதே வெறுத்திருக்கிறது?" என்ன, இருவரும் எழுந்திருந்துதெண்டனிட்டுஸங்கதராய்ப்போனுர்கள்.

நாலாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆபரண சோபையிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறுர்.

உடையார்ந்தவாடையன் கண்டிகையன்உடைநாணினன் *
புடையார்பொன்னூலினன் பொன்முடியன்மற்றும்பல்கலன் *
நடையாவுடைத்திருநாரணன் தொண்டர்தொண்டர்கண்டீர் *
இடையார்பிறப்பிடைதோறு எமக்கெம்பெருமக்களே. (4)

[உடையார்ந்த ஆடையன்] திருவரை பூத்தாற்போலே யிருக்கை. (கௌசேய புஷ்பிதகடீதடம்), (பீதாம்பரதர:) (தாஸாமாவிரபூத்) ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலே உலாவா நிற்கச்செய்தே, அவர்கள் படும் அலமாப்புக் காண்கைக்காக மறைய நின்றான்; 'இனி இவர்கள் தரிக்கமாட்டார்கள்' என்று தோற்றின வாறே வந்து தோற்றினான். (தாஸாம்) கமர் பிளந்தவிடத்தே ஒரு பாட்டம் மழை விழுந்தாற்போலே யிருக்கை. (ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ:) தன்னை யொழியச் சொல்லாமை யுண்டானால், பின்பு அவன் முகமிருக்கும்படி இதுபோலேகாணும். (பீதாம்பரதர:) இவன்பக்கல் இடைப்பெண்கள் நெஞ்சிற்பிறந்த ப்ரணயரோஷத்தாலுள்ள மறமெல்லாம் ஆறும்படியாயிற்று. உடை வாய்ப்பு இருப்பது. நெஞ்சுகளிற் பிறந்த புண்ணெல்லாம் தீர்ந்து இத்தோடே பணிபோரும்படியாயிற்று இருப்பது. "படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனாய் நின்பைம்பொற் கடிச்சோதி கலந்ததுவோ" என்று இதுவே பணிபோந்திருக்குமிறே. (ஸாக்ஷாந் மந்மத மந்மத:) (பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாப ஹாரிணம்) என்கிறபடியே. [கண்டிகையன்] கூறையுடையழகு மேலேஎழ வீசிப்போகா நிற்க, நடுவே வழிபறித்துக் கொள்ளும் திருக்கழுத்தில் ஆபரணம். இவரை மடிபிடித்துக்கொண்டு போய்க் கழுத்தளவு ஸௌந்தர்யத்திலே நிறுத்திற்று. மடியென்பது - புடவை. கண்டிகை - ஆரம்; கண்டத்திலே சாத்துமவை. [உடைநாணினன்] அரை நூல் வடம். கழுத்தே கட்டளையாக அநுபவியா நிற்க, கண்டகதமான ஸௌந்தர்ய தரங்கங்கள் கீழே போரவீச நடுவேநின்று அநுபவிக்கிறார். [புடையார் பொன் னூலினன்] தான்கிடந்த பக்கத்துக்கு வேறொரு ஆபரணம் வேண்டாதே, காளமேகத்திலே மின்னினாற்போலே யிருக்கிற திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையவன். இந்த ஸௌந்தர்ய ஸாகரத்தின் நடுவே அலையப் புக்கவாறே, தமக்கு ஆலம்பநமாக ஒரு நூலைப்பற்றினார் காணும். [பொன்முடியன்] "தேர்கடவியபெருமான்" என்கிறபடியே, ஆச்ரிதர்க்கு ஆட்செய்கைக்கு முடிகவித்திருக்கிறவன். ஒரு நூலைப்பற்றி நின்றவர்களை அதுதானே ஒருதலை சேர்த்துவிடுகை நிஸ்சிதமிறே. பொன்முடி - ஸ்ப்ருஹணீயமான முடி. [மற்றும் பல்கலன் நடையாவுடை] வேறும் எண்ணிறந்த திருவாபரணங்களை ஸ்வாபாவிகமாகவுடையவன் ஒருதலை சேர்ந்தால் பின்னை எல்லாம் வேண்டினபடி அநுபவிக்கலாமிறே, [மற்றும் பல்கலன்]—மின்மினி பறவா நின்றது காணும். அபரிமிதமாகையாலே முடியச் சொல்லமாட்டார்; ஆசையாலே சொல்லாதொழிய மாட்டார்; இதிறே படுகிறபாடு! [திருநாரணன்] அவ்வாபரணங்களோபாதி காணும் லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தமும் அங்குத்தைக்கு. ("மார்வத்துமாலை") என்னக்கடவதிறே. திருவாபரணாழ்வார்களாகிறார் நித்யஸித்த புருஷர்களாகையாலே இவர்களையுடையவன் திருநாரணனென்கையாலே, இம்மிதுநமே ஜகத்துக்கு சேஷி யென்கிறார். [தொண்டர் தொண்டர் கண்டீர்] சேஷித்வத்துக்கு எல்லை அம்மிதுநமா யிருக்கிறாப்போலே சேஷத்வத்திலும் எல்லையா யிருக்கிறவர்கள். [இடையார் இத்யாதி] உச்சி வீடும் விடாதே நடுநெருங்கி வருகிற ஜந்மங்களில் அவகாசந்தோறும், ஓர் ஒப்பனையா லன்றிக்கே வெறும் புறத்திலே நமக்கு சேஷிகள். ஸ்ரீமானான நாராயணனுக்கு அடிமை புக்கிருப்பார்க்கு, 'இச் சேரத்தியறிந்து இவர்கள் ஆச்ரயிப்பதே'! என்று (இவர்களுக்கு அடிமைப்புக்கார்க்கு அடியேனென்கிறார். அவர்கள் தங்களை யெண்ணாதே யிருந்தபோதும் நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். எங்களுக்கு அஸாதாரண சேஷிகள். .... (4)

அஞ்சாம் பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அபேக்ஷிதஸம்விதாநம் பண்ணுமவனௌதார்யத்திலே தோற்றவர்கள் ஸ்வபாவத்துக்கு தோற்றவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

பெருமக்களுள்ளவர்தம்பெருமானை அமரர்கட்கு *
அருமையொழிய அன்றாரமுதூட்டியவப்பனை *
பெருமைபிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டீர் *
வருமையும்இம்மையும் நம்மையளிக்கும்பிராக்களே. (5)

[பெருமக்கள்] நித்யஸூரிகள்: பெரியோரென்றபடி; "பேராளன் பேரோதும் பெரியோர்" என்னக்கடவதிறே. (மஹாத்மாநஸ்து) என்றும், (ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:) என்றும், (ஏதேவை ஸுமஹாத்மாந:) என்றுமிறே சேஷி வார்த்தையும். ஸம்ஸாரத்திலே முமுக்ஷுவாய் ஆபிமுக்யம் பண்ணின மாத்ரத்திலே சொல்லுகிறபடி இதுவானால் நித்யஸூரிகளை இப்படிச் சொல்லக் கேட்க வேண்டாவிறே. [உள்ளவர்] (அஸந்நேவ) என்பது ஒருநாள்வரையிலே (ஸந்தமேநம்) என்பதாகாதே, என்று மொக்க உள்ளவர்கள். அதாவது ஸ்வரூபமான சேஷத்வம் அழியாமையாலே. நிரூபகமில்லையானால் நிரூப்யம் இல்லையாமிறே. சேஷத்வ ப்ரதிபத்திக்கு ஒருநாளும் குறைதல் வாராதவர்கள். [தம்பெருமானை] அவர்களுக்கு ஸத்தாஹேதுவாய் அந்த உண்மையை நடத்திக் கொடுக்குமவனை. [அமரர்கட்கு] நம்மிற் காட்டில் நாலுநாள் சாவாதே யிருக்கிறத்தை யிட்டு அவர்கள் பேரைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிற இந்த்ராதிகளுக்கு. [அருமையொழிய] அஸுரர்கள் கையிலே படும் எளிவரவு தீரும்படியாகக் கடலைக் கடைந்து அவர்கள் பலத்திலே அந்வயிக்கும்படி பண்ணினவனிறே. கடலைக் கடையும் வருத்தத்தைத் தன் பக்கலிலேயாக்கி, இவர்களுக்கு அம்ருத போகத்திலே அந்வயமாம்படி பண்ணினபடி. [அன்று] துர்வாஸச்சாபோபஹதரான தசையிலே. [ஊட்டிய அப்பனை] வானவரைப் பெண்ணாகி அமுதூட்டும் பெருமானாறிறே. அப்பன் - உபகாரகன். ப்ரஜைக்குத் தாய் பண்ணும் உபகாரமாவது – அதின் முகம் வாடாமே வளர்க்கையிறே. [பெருமை இத்யாதி] (உதாரா:) என்கிறபடியே, தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினார்க்குப்போலே, ஐச்வர்யாதிகளை உகந்தார்க்கும் 'இத்தையாகிலும் நம்பக்கலிலே கொள்ளப் பெற்றோமே; இவர்கள் நமக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணுகிறார்களன்றோ' என்றிருக்கும் பெருமை. நாட்டார் படியல்ல இவனது. நாட்டில் கொடுப்பார் உதாரராயிருப்பர்: இங்குக் கொள்வார் உதாரராயிருப்பர். ஏதேனுமாகக் குறை தீர்ப்பார் உதாரராமித்தனையிறே. [பிதற்றவல்லாரை] *"அறவனை" என்கிற படியே 'ப்ரயோஜநாந்தரபரராளவிலும் இப்படியிருப்பதே!' என்று இத்தை நெஞ்சிலே யநுஸந்தித்து அடைவுகெடக் கூப்பிட்டு ஏத்துமவர்களை. [பிதற்றுமவர்கண்டீர்] 'இந்நீர்மை இவர்களுக்கு நிலமாவதே'! என்று அவர்கள் அவன் பக்கலிருக்கும் இருப்பை அவர்கள் பக்கலிலே இருக்குமவர் கிடீர். இவர்கள் உத்தேச்யராவது எத்தனை நாளைக்கு?' என்ன, [வருமையும் இம்மையும்] (அத்ர பரத்ரசாபி) இஹலோக பரலோகங்கள் இரண்டிலும். இஹலோகத்தில் நாட்டாரோடியல்வொழித்து, பரலோகத்தில் நாரணனை நண்ணுவித்து அடியார்கள் குழாங்களிலே உடன்கூட்டும் உபகாரகர். [நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்] நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஸ்வாமிகள். ஸர்வேச்வரன் ஒருநாள் வரையிலே உபஸம்ஹரித்திட்டு வைத்து, ஒருநாள் வரையிலே ஸம்ஸாரத்திலே தருதுயரந்தடாதே வைக்குமிறே; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே ஸஹவாஸம் பண்ணப்பெறில், 'ஸம்ஸாரந்தானே நன்று' என்னும்படியிறே அவர்கள் படி. "நறுமா விரை நாண் மலரடிக்கீழ்ப்புகுதலுறுமோ" என்றாரிறே. .... (5)

ஆறும் பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகளைத் திரள அநுபவிக்குமவர்கள் எனக்கு ரக்ஷகர் என்கிறார்.

அளிக்கும்பரமனைக்கண்ணனை ஆழிப்பிரான்தன்னை *
துளிக்குந்நறுங்கண்ணித் தூமணிவண்ணனெம்மான்தன்னை *
ஒளிக்கொண்டசோதியை உள்ளத்துக்கொள்ளுமவர்கண்டீர் *
சலிப்பின்றியாண்டு எம்மைச்சன்மசன்மாந்தரங்காப்பரே. (6)

[அளிக்கும் பரமனை] இவ்வாத்மாக்களை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் தனக்கு அவ்வருகில்லாதவனை. *(அன்றிக்கே, உபகரிக்குமிடத்தில் மேலில்லாதவனென்னுதல் அளிக்கை - ரக்ஷிக்கையும், கொடுக்கையும்.) [கண்ணனை] அளிப்பது தன்னையிறே; "எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்" [ஆழிப்பிரான் தன்னை] (நாயுதாநி) என்கிறபடியே தன்னோடு ஆயுதத்தோடு வாசியற (பக்தாநாம்) என்றிருக்குமவனை; "ஆளும் பரமனை" என்கிற பாட்டை நினைக்கிறது. [துளிக்கும் இத்யாதி] அவ்வளவிலகப்படாதாரை அகப்படுத்துகைக்கு ஈடான கண்ணியிருக்கிறபடி. [துளிக்கும் நறுங்கண்ணி]-திருமேனியில் ஸ்பர்சத்தாலே செவ்வி பெற்று மதுஸ்யந்தியாநிற்பதாய், நறுநாற்றத்தையுடைய திருத்துழாய்மாலையையுமுடையனாய்; "நறுந்துழாய்ப்போதனை" என்கிறத்தை நினைக்கிறது. [தூமணிவண்ணன் எம்மான் தன்னை] பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற திருநிறத்தைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹ மாக்கினவனை: "மணியை வானவர் கண்ணனை" என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளை எழுதிக் கொண்டபடியே காணும் இவரையும் எழுதிக்கொண்டது; "படிகண்டறிதியே" என்னக்கடவதிறே; "தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணிவண்ணன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [ஒளிக்கொண்ட சோதியை] நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனை; "பயிலுஞ் சுடரொளி" என்றத்தை நினைக்கிறது [உள்ளத்துக்கொள்ளுமவர் கண்டீர்] குணங்களை யநுஸந்தித்து வித்தராய் வாய்விடமாட்டாதேயிருக்குமவர்கள் கிடீர். [சலிப்பின்றி ஆண்டு எம்மை] பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணினால் ப்ரஹ்மாத்யைச்வர்யங்களைக்கொண்டு மீளவுமாம், ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமானாலாயிற்று மீளாதொழிவது. மீண்டார்களாகிலும் *திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவுருக் காணுமித்தனையிறே. "தெரிவை மாருருவமே மருவி" என்கிறபடியே, பலவுருச் சொல்லிப் போகவேண்டாதே இவ்வோருருவிலும் போரும்படியிறே அவர்கள் சொல்லுவது. [சன்மசன் மாந்தரம் காப்பரே] ஜந்மபரம்பரைகளிற் புகாதபடி ரக்ஷிப்பார்கள். கீழிற்பாட்டுக்களிலே, ஜந்மத்தை யாதரித்தார், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்பக்க லாதரத்தாலே; இங்கு அவர்கள்செய்யும்படி சொல்லுகிறார். .... (6)

ஏழாம்பாட்டு. ஆச்ரிதவிஷயத்தில் அவன்பண்ணும் மஹோபகாரங்களிலே வித்தரானவர்களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள்கிடீர் எனக்கு எற்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

சன்மசன்மாந்தரம்காத்து அடியார்களைக்கொண்டுபோய் *
தன்மைபெறுத்தித் தன்தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளுமப்பனை *
தொன்மைபிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டீர் *
நன்மைபெறுத்துஎம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்றநம்பரே. (7)

[சன்மசன்மாந்தரம்காத்து] பஞ்சாக்நிவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே மேகத்திலே புக்கு வர்ஷரூபத்தாலே பூததமாய், வ்ரீஹியிலே புக்கு அந்நரூபத்தாலே புருஷன் பக்கலிலே புக்கு பின்பு பஞ்சமியான ஆஹுதியிலே புக்கு, பின்பிறே கர்ப்பமாவது; இப்படிவருகிற ஜந்மபரம்பரைகளை வேர்ப்பற்றோடே அறுத்து. வர்த்தமாநதேஹாவதியாக்கிப் பின்பு ஒரு தேஹத்திற் புகாதபடி

பண்ணி இப்படி செய்வது ஆரையென்னில், [அடியார்களை] தன் திருவடிகளிலே ஸர்வ பரந்யாஸம் பண்ணி யிருக்குமவர்களை, [கொண்டுபோய் இத்யாதி] "மரணமானல்" என்கிறபடியே சரீரவிச்லேஷத்தளவும் பொறுத்திருந்து அந் திமஸ்ம்ருதியும் பக்தியும் இவர்களுக்குப் பணியாக்காதே (அஹம்ஸ்மராமி) என் கிறபடியே—தானே நினைத்து, வழிதெரியாதபடி யிருக்கிற சதாதிகையான நாடி யாலே (ஹார்தாநுக்ருஹீத:) என்கிறபடியே தான்கூடக்கொண்டு புறப்பட்டு அந்த சரீரவிச்லேஷ ஸமயத்தில் இவன்பட்ட க்லேசமெல்லாம் தீரும்படியாக அவ்வளவிலே ஒரு பரமாத்மப்ரவேசத்தைப் பண்ணுவித்து, சிறு ப்ரஜைகள் நொந்தால் தாயானவள் சிசிரோபசாரம் பண்ணுமாபோலே அவ்வளவிலே மேல் வழி போகைக்குத் தரிப்புண்டாம்படிபண்ணி: *"உயிர்கொண்டுடலொழிய வோடும்போதோடி யயர் வென்றதீர்ப்பான்" என்கிறபடியே சென்று முகங் கொடுத்து, கர்மஸம்பந்தமறச் செய்தேயும் வித்யாமாஹாத்ம்யத்தாலே விரஜை யளவும் ஸூக்ஷ்மசரீரம் நிற்கும்படிபண்ணி, அர்ச்சிராதிகணங்களோடொக்க ஆளிட்டிராதே, (நயாமி) என்கிறபடியே தானே வந்து, "மாதவன் தன்துணை யா நடந்தாள்" என்கிற "கள்வன்கொல்"லில் பிராட்டியைப்போலே தன் சிறகின்கீழே கொண்டு வழியிலுள்ளார் சிரஸாவஹிக்கும்படி இவ்வருகுள்ளவற் றைக் கழித்துப் பரமபதத்திலேகொண்டு புக்கு, (ஸ்வேநரூபேணுபிநிஷ்பத்யதே) என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்து, பின்னையும் விடாதே பாதோபதாநமாகத் தன் திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொண்டு, இது தான் இவனுக்கு உபகரித்தானுயிருக்கை யன்றிக்கே தன்பேருக நினைத்திருக்கும் மஹோபகாரகனை. (ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே) இத்யாதி. [தன்மைபெறுத்தி] ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத்தைப் பிறப்பித்து. [அப்பனை] இதுதன்னை இவன் சேதநனுகையாலே உபகாரமாக நினைத்திருக்கும்; பாரதந்த்ர்யத்தாலே அவன் தனக்காகச் செய்தானுயிருக்கும். [தொன்மைபிதற்றவல்லாரை] ஸ்வாபாவிக மான ஔதார்ய குணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் புகழுமவர்களை, (தாநஹம் த்விஷத:) என்று தள்ளுமது இவன்செய்த குற்றங்களைக் கண்டாகையாலே ஔபாதிகமிறே; ஸ்வாபாவிகமான நிலையாவது இப்படி ரக்ஷிக்கை. [பிதற்று மவர் கண்டீர்] 'அந்த:புரவ்ருத்தாந்தம் இவர்களுக்கு நிலமாவதே!' என்று அவர்கள் விஷயத்திலே ஈடுபட்டு ஏத்துமவர்கள்கிடீர்; [நன்மைபெறுத்து] பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வஸம்பத்தை யுண்டாக்கி. [எம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்ற நம்பரே] நமக்கு அவன்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை யாவதாத்மபாவி நடத்தக்கடவ விச்வஸநீயர்; முதலிகளென்றுமாம். .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. அவனுடைய ச்ரிய:பதித்வத்திலே தோற்றிருக்குமவர் கள் எனக்கு நாதர் என்கிருர்.

நம்பனை ஞாலம்படைத்தவனைத்திருமார்பனை *
உம்பருலகினில்யார்க்கும் உணர்வரியான்தன்னை *
கும்பிநரகர்களேத்துவரேலும் அவர்கண்டீர் *
எம்பல்பிறப்பிடைதோறு எந்தொழுகுலம்தாங்களே. (8)

[நம்பனை] நம்பப்படுமவனை. ஏதேனும் துர்த்தசையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமானவனை. கீழ்ச்சொன்னவர்களும் நம்பராகைக்கு அடியானவனை. இவனை யொழிந்த பந்துக்கள் விச்வஸநீயரல்லரென்கை; (ஸபித்ராச). "பெற்ருர் பெற் ருெழிந்தார்" இத்யாதி. மஹாவ்யாதியாளனுனவன், 'எனக்கு இன்ன போதிலே இன்ன வ்யாதி வந்து நலியும்; அப்போது நான் என்னையறியேன்; பிரானே! அப்போது என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று ஸ்வஸ்த்ததசையிலே

அறிவித்துவைத்தால் அவர்கள் உணர்ந்திருந்து நோக்குமாபோலே, தான் தனக்கு உதவாத தசையிலும் ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கும்படி. (ஸபித்ராச இத்யாதி] ஈச்வரன் தனக்கும் ஆகாதவன்றும் தஞ்சமாவான் தானேயாயிற்று பெருமாள் பக்கல் பண்ணின அபகாரத்தைக்கண்டு தமப்பன் கைவிட்டான். சகாரத்தாலே தாயும் கைவிட்டாளென்கிறது; அவள் பற்று முன்னாகப்பற்றும் இவன் விடும் போது அவளும் விட்டாளாக வேணுமிறே. வாத்ஸல்யம் உறைத்த இடத்திலே யிறே முந்துற விழுவது; ஆகையாலே, அவள் காலிலே முந்துற விழுந்தான்; அவள் மையெழுதி மஞ்சள் பூசிப் புறப்பட்டு நின்றாள்; இவனும் குடநீர் வழித்து நின்றான். (பரித்யக்த:) இவன் வ்ருத்தஹாநி கண்டு பண்டே விட்டிலோமோ? என்றார்கள். (ஸுரைச்ச) மாதாபிதாக்கள் கைவிட்டாலும் ஸஜாதீயர் விடாதே கைக்கொள்ளுவர்களாயிற்று, 'இவர்கள் முடியவிடுகிறார்களோ?' என்னுமத் தாலே 'அவர்களுக்கு ப்ரியம் என்று நினைத்து. (ஸமஹர்ஷிபி:) அவர்கள் விட்டாலும் விடாத ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதாநரான ருஷிகளும் விட்டார்கள். ஆந்ருசம் ஸ்யத்துக்கு விஷய வ்யவஸ்த்தை உண்டிறே. பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் நாட்டார்க்குப் பணியன்றிறே காக்கை நோக்குகை; ஆகையாலே (த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய) லோகங்களில் திறந்து கிடந்த வாசலெல்லாம் ஒரு கால் நுழைந் தாற்போலே ஒன்பதின் கால் நுழைந்தானாயிற்று; 'ஒரு காலல்லா வொருகாலாகி லும் க்ருபை பிறக்கக்கூடுமோ?' என்று; இவன் புகப்புகத் தள்ளிக் கதவையடைத் தார்கள். (தமேவ சரணங்கத:) தன்மேலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைத் தொடுத் துக்கொண்டு நிற்கிறவர் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்தானாயிற்று. அதாவது— "அரிசினத்தாலீன்றதா யகற்றிடினும் மற்றவள்தனருள் நினைந்தே அழுங்குழவி" என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளை யொழியப் புகலில்லாமை. இப்படி எல்லா வவஸ்தைகளிலும் விச்வஸநீயன் ஸர்வேச்வரனே. எங்கே கண்டோம்? என்னில், [ஞாலம் படைத்தவனை] தனக்கு, தானுமின்றிக்கே பேறுமின்றிக்கே அசித விசேஷமாய்க் கிடக்கிற தசையிலே, புருஷார்த்தோபயோகியான சரீரத்தை யுண்டாக்கினவனை அது ஆருக்கு ப்ரியமாக என்னில், [திருமார்பனை] அவளுக்கு ப்ரியமாக: (யஸ்யாவீக்ஷ்ய முகந்ததிங்கிதபராதீந:) என்னக்கடவதிறே. [உம்பர் இத்யாதி] உபரிதந லோகங்களில் எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞா நர்க்கும் அறிய வொண்ணாதவனை. [கும்பி நரகர்கள்] மஹாபாப பலமாகக் கும்பீபாகமான நரகத்திலே கிடந்தும் அங்கே திருநாமத்தைச் சொல்லுவர் களாகில். [அவர் கண்டீர்] ஏதேனும் துர்க்கதரேயாகிலும், அவ்விருப்பிலே நமக்கு ப்ராப்யரென்கை. [எம்பல் பிறப்பிடைதோறு எம் தொழு குலம் தாங்களே] நம்முடைய பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களில் அவகாசங்கள் தோறும் திருநாமத்தைச் சொன்னவர்களே யன்று எனக்கு உத்தேச்யர்; அவர்கள் குலங் களாக எங்கள் குலத்துக்கு ஆசார்யஸந்தாநம். அந்த துக்காநுபவம் பண்ணா நிற்க, திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடுமோ? என்னில், க்லேசாதிசயத்தாலே, 'அம்மே! அப்பா! என்னக் கூடாதோ?' என்றுகாணும் இவர்க்கு நினைவு. (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு. கையும் திருவாழியுமான அழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

குலந்தாங்குசாதிகள்நாலிலும் கீழிழிந்து * எத்தனை
நலந்தானிலாத சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும் *
வலந்தாங்குசக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுஉள் *
கலந்தாரடியார்தம் அடியார்எம்அடிகளே. (9)

[குலம் இத்யாதி] க்ரமவிவாஹத்தாலும் அநுலோமப்ரதிலோமவிவாஹத்தாலுமுள்ள குலங்களை தரிப்பதான ப்ராஹ்மணஜாதியான நாலு ஜந்மத்திலும் கீழேகீழே போய் [எத்தனை இத்யாதி] அந்த சண்டாளஜந்மத்துக்கு அடைத்த ஜ்ஞாநவ்ருத்தமின்றிக்கேயிருப்பாருமாய், நாம் 'சண்டாளர்' என்றால் நோக்காதே போமாபோலே அவர்கள் தாங்கள் விலங்குமவர்களாகிலும், இவர்கள் உத்தேச்யராகைக்கு என்ன வலக்குறியுண்டு என்ன; வ்ருத்தவான்களன்றோ இவர்களென்று கைமேலே காட்டிக்கொடுக்கிறார் மேல்; [வலந்தாங்கு சக்கரம் இத்யாதி] "வடிவாய்நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று, "வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்னுமாபோலே; இவரும் கீழ்ப்பாட்டிலே "திருமார்பனை" என்றார்; இங்கே "வலந்தாங்கு சக்கரம்" என்றார். வலவருகே தரிக்கப்பட்ட திருவாழியையுடையனாய் அதுக்கு ஆச்ரயமான நீலமணிபோலே ச்ரமஹரமான வடிவழகையுடைய ஸர்வாதிகனுக்கு, [ஆளென்று] ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் முன்பாக 'அடிமை செய்கையே ப்ரயோஜநம்' என்றிருக்குமவர்களுடைய அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். வ்ருத்தவானபிமாநத்திலே ஒதுங்கும் இதுவேயிறே வேண்டுவது. அவர்கள் அவனிலும் உத்தேச்யராவர்களிறே. .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. அவனுடைய அகடிதகடநாஸாமர்த்தியத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய சேஷத்வத்தின் எல்லை நிலம் நான் என்கிறார்.

> அடியார்ந்தவையமுண்டு ஆலிலையன்னவசஞ்செய்யும் *
> படியாதுமில்குழவிப்படி யெந்தைபிரான்தனக்கு *
> அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார்தமக்கு *
> அடியாரடியார் தம்மடியாரடியோங்களே. (10)

[அடியார்ந்தவையம் உண்டு] அமுதுசெய்ய முன்பே அடியிட்டபடியிறே இது. தன்படிக்குக்காற்கூறும் போராதத்தையிறே அமுதுசெய்தது. திருவடிக்கு அளவான பூமியை அமுதுசெய்து, [ஆலிலை அன்னவசஞ்செய்யும்] ஒருபவனை ஆலந்தளிரிலே உணவுக்கீடாக இடம்வலங்கொள்ளும். அமுதுசெய்தபடி ஜரியாமே வலக்கை கீழ்ப்படவாயிற்று கிடப்பது. எல்லார்க்கும் ஒக்குமே தந்தாம் ஜீவநஹாநி வாராமற் பரிஹரிக்கை கூழாட்படுகை அவனுக்கும் ஒத்திருக்கிறபடி. [படியாதுமில்குழவிப்படி] ஒப்பொன்று மின்றிக்கேயிருக்கிற பிள்ளைத்தனத்தாலே யசோதா ஸ்தநந்தயமும் ஒப்பன்று, வடதளசாயிக்கு; 'தொட்டில்நின்றும் தரையிலே விழப்புகுகிறோம்' என்று அஞ்ச அறியாத பால்யமிறே அங்கு. ஆலிலையினின்றும் ப்ரளயத்திலே விழுகிறோம்' என்று அஞ்சவறியாத மௌக்த்யமிறே இங்கு. [எந்தைபிரான்] அந்த அகடிதகடநா ஸாமர்த்தயத்தாலே என்னைத் தோற்பித்த உபகாரகன். [அடியார் இத்யாதி] (தமீச்வராணும் பரமம் மஹேச்வரம்) என்று சேஷித்வத்துக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப்போலே, சேஷத்வத்துக்கு தமக்கு அவ்வருகில்லாதபடி அதினெல்லையிலே நிற்கிறார். ஐச்வர்யத்தையாசைபட்டவர்கள் தன்னோடு ஸஜாதீயரிலேற்றத்தை ஆசைப்பட்டு க்ஷத்ரியர்க்கு மேலே ஆசைபட்டு இந்த்ரபதத்தை ஆசைப்பட்டு, ப்ரஹ்மாவினளவிலே ஆசைப்படுமாபோலே, இவரும் இவ்வருகிலெல்லையை ஆசைப்படுகிறார். இப்போதும் தம்முடைய ருசிக்கு அவதியுண்டாய் இவ்வளவிலே நின்றாரல்லர்; சந்தஸ்ஸில் இதுக்கு அவ்வருகு போகவொண்ணாமே நின்றதித்தனையிறே. 'இப்படி வைஷ்ணவர்களை விரும்பினால் இது லௌகிகரோடு சேராதிருந்ததாகில் ஆழ்வார்விரும்பினத்தை விச்வஸித்தோமாகிறோம்' என்று ஜீயர் அருளிச்செய்யும்படி. .... (10)

நிகமத்தில், பாகவத சேஷத்வ ப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய் மொழியை அப்யஸித்தவர்கள் இப் புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பர்கள் என்கிறார்.

அடியோங்குநூற்றுவர்வீய அன்றைவர்க்கருள்செய்த *
நெடியோனைத்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்குற்றேவல்கள் *
அடியார்ந்தவாயிரத்துள்இவைபத்து அவன்தொண்டர்மேல் *
முடிவாரக்கற்கிற்கில் சன்மம்செய்யாமைமுடியுமே. (11)

[அடியோங்கு நூற்றுவர் வீய] பாண்டவர்களை அரக்கு மாடத்திலே யகப் படுத்தியும், சூதிலே தோற்பித்தும், வநவாஸாதிகளைப் பண்ணுவித்தும், தாங்கள் புத்ரமித்ராதிகளாலே பல்கி ராஜ்யத்திலே வேர் விழுந்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி. [அன்று] அவர்களாலே நிரஸ்தரான அன்று. [ஐவர்க்கு அருள் செய்த நெடியோனை] இரண்டிடத்திலும் ஒக்குங்காணும் ஐவர்க்கு அருள் செய்கை. இங்கு திசைதிசை வலித்தெற்றுகின்ற ஐவர்க்கு அருள் செய்தானிறே. அங்கு அவர்களாலே எற்றுண்ட ஐவர்க்கு அருள் செய் தான். [ஐவர்க்கு] இவர்களுடைய ஆனை குதிரை யுள்ளிட்டவை அவர்கள் பறித்துக் கொள்ள, (யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச) என்கிறபடியே இழந்தவை யெல்லாம் தானேயாய் நின்றான். [நெடியோனை] பாண்டவர்கள் கார்யஞ்செய்து போகிற அன்றும், (நாதிஸ்வஸ்த்தமநா:) என்று அவர்கள் கார்யமொன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம் என்றிருந்தபடி. [தென் குருகூர் இத்யாதி] ஆழ்வார் பாகவதசேஷத்வ பர்யந்தமான கைங்கர்யத்தை வாசிகமாகப் பண்ணுகையாலே அந்தரங்க வ்ருத்தியாயிற்று ஸர்வேச்வரனுக்கு. [அடியார்ந்த ஆயிரத்துள்] ருக் வேதம் போலவும், (பாதபத்தோக்ஷரஸம:) என்கிற ஸ்ரீராமாயணம் போல வும், பாதங்கள் பூர்ணமான ஆயிரம். [அவன் தொண்டர்மேல் முடிவு] இதில் ஸர்வேச்வரனைச் சொன்ன விடங்கள் உபஸர்ஜ்ஜந கோடியிலே யாமித்தனை. [ஆரக் கற்கிற்கில்] நெஞ்சிலே படியும்படி கற்க சக்தராகில். இதில் ஒரு பாட் டும் விழ விடாதே யென்றும். [சன்மஞ் செய்யாமை முடியும்] ததீய சேஷத்வ விரோதியான ஜந்மாந்வயம் அறும். .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

பயிலுந் திருமால் பதந் தன்னில்* நெஞ்சம்
தயலுண்டு நிற்குந் ததியர்க்கு*—இயல் வுடனே
ஆளானார்க் காளாகும் மாறனடி யதனில்*
ஆளாகார் சன்மம் முடியா.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—முடியானே : ப்ரவேசம்

"தேர்கடவியபெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்" என்று தம்முடைய கண்கள் அவனைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்தபடி சொன்னார், "செய்யதாமரைக்கண்ண"னில்; நிழலும் அடிதாறுமான ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களைக் காட்டிக்கொடுக்க, அநந்தரம் ப்ரவ்ருத்தமான பாகவதஸம்ச்லேஷம், போதயந்த: பரஸ்பரம்பண்ணி தரிக்கைக்கு உடலன்றிக்கே பகவத்குணங் களுக்கு ஸ்மாரகமாய்க் கீழ்ப்பிறந்த விடாய்க்கு உத்தம்பகமாயிற்று. கீழே

பாகவதர்களுடைய ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந அவனையும் சொல்லிற்றிறே; வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னையொழியப் புறம்பு ஒன்றுக்கு ஆளாகாதபடி தன்பக்கலிலே துவக்கிக்கொள்ளவற்றாயிறே பகவத்விஷயம் இருப்பது. அத்தாலும் அபிநிவேசம் கரைபுரண்டு, "என்றுகொல் கண்கள் காண்பது" என்னுமளவன்றிக்கே மற்றை இந்த்ரியங்களும் விடாய்த்து, ஓரிந்த்ரியத்தினுடைய வ்ருத்தியை மற்றையிந்த்ரியங்களும் ஆசைப்பட்டும், மற்றையிந்த்ரியங்களினுடைய வ்ருத்தியை மற்றையிந்த்ரியம் ஆசைப்பட்டும், அவையெல்லாவற்றினுடைய வ்ருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டும், தம்மிலும் விடாய்த்த கரணங்களும் கரணங்களிலும் விடாய்த்த தாமுமாய்,—க்ஷாமகாலத்திலே பஹுப்ரஜனானவன் தன்பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே ப்ரஜைகள் பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே, அவற்றின் வாயிற் சோற்றைத் தான் பறித்து ஜீவிப்பது, தன்வாயிற் சோற்றை அவை பறித்து ஜீவிப்பதாய் 'என்பசிக்கு என்செய்வேன்? என் ப்ரஜைகளின் பசிக்கு என்செய்வேன்? என்னுமாபோலே, தாமும் தம்முடைய *கரணக்ராமமுமாக நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிறார். (காத்ரைச் சோகாபிகர்சிதை:) என்று சிலர் பட்டினி கிடக்கச் சிலர் ஜீவிக்குமோபாதி, இவ்வுடம்பைக் கொண்டு அணைய ஆசைப்பட்டு இவ்வாசையோடே முடிந்துபோய் இனி ஒரு சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணி அவரை அநுபவிக்க இராமே, ஆசைப்பட்ட இக்கரணங்களைக்கொண்டே நான் அநுபவிக்கும்படி பண்ணித்தரவேணுமென்றாளிறே பிராட்டியும்; அப்படி இவரும் நோவுபட்டு, ஆயுதங்களையும், ஆபரணங்களையும் அவற்றுக்கு ஆச்ரயமான திருமேனியையும் குணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையுமுடைய எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று 'முன்புபோலே ஈச்வரனுக்கு ஒரு குணவிஷ்காராதிகளாற் பட்டினி பரிஹரிக்கவொண்ணாது' என்னும்படி, கேட்டாரெல்லாம் நீராம்படி, பெருந்தானத்திலே பெறுமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார். (குஹேந ஸார்த்தம் தத்ரைவ ஸ்த்திதோஸ்மி திவஸாந்பஹூந்) ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடே கூட, பெருமாளைப்பிரிந்த இடத்தினின்றும்; கால்வாங்கமாட்டாதே நின்றானாயிற்று ஸுமந்த்ரன்; அங்கு நின்றது ஒன்றிரண்டுநாளாயிருக்கச்செய்தே (பஹூந்) என்னா நின்றதாயிற்று, பிரிவாலே காலம்நெடுகினபடி. 'ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடே நிற்க, காலம்நெடுகுவானென்?' என்று மிளகாழ்வானைக் கேட்க, 'ஸ்மாரகஸந்நிதியில் ஆற்றாமை இரட்டிக்குமிறே' என்று அருளிச்செய்தாராம்: "மேகக்குழாங்கள்காள் காட்டேன்மின் நும்முரு வென்னுயிர்க் கது காலன்" என்றாரிறே. சைதந்யப்ரஸ்ருதித்வாரமான கரணங்கள் விடாய்க்கையாவது என்? என்னில்,—ஆழ்வாருடைய அபிநிவேசாதிசயத்தைச் சொன்னபடி. இந்த்ரியங்களும் தனித்தனியே சேதநஸமாதியாலே விடாய்க்கும்படியாயிற்று. பகவத்விஷயத்தில் இவர்க்குப் பிறந்த வாஸனை. இதர விஷயங்களில் வாஸனை விடாயைப் பிறப்பியாநின்றால் குணாதிகவிஷயத்திற் சொல்லவேண்டாவிறே. பகவத்விஷயத்தில் வாஸனை பண்ணுகிறார் பண்ணுகிறது ஸாதநபுத்த்யாவல்ல, இதரவிஷயங்களோபாதி இவ்விஷயம் ரஸிக்கவேணுமென்று; (யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம்) ஒரு இந்த்ரியத்தின் வ்ருத்தியை இந்த்ரியாந்தரம் ஆசைப்படக்கூடுமோ? என்னில்—சக்ஷுச்ச்ரவா:—கண்ணாலே காண்பதுஞ்செய்து கேட்பதுஞ்செய்யாநின்றதிறே; அதுவும் அவன்கொடுத்ததே; அது நமக்குத்தட்டென்ன அவன் தந்தால்? ஒருதேசவிசேஷத்திலே தன்னையநுபவிப்பார்க்குக் கொடாநின்றானிறே. தம்மையே ஒக்க அருள வேண்டுகையாலே, *தூதுசெய்கண்கள்கொண்டு ஒன்றுபேசித்தூமொழியிசைகள் கொண்டு ஒன்று நோக்கியிறே அவன்தன்படி. அதாவது - ஆறு கிண்ணகமெடுத்தால் பலவாய்த் தலைகளாலும் போகச்செய்தேயும் கடலில்புகும் அம்சம் குறைவற்றுப்போமா போலே, இவருடைய அபிநிவேசாதிசயம் இவருடைய கரணங்களாகிற வாய்த்தலைகளாலே பெருகுகிறபடி. .... *

முதற் பாட்டு. தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு அவன் பக்கலுண்டான சாபலாதிசயத்தைச் சொல்லுகிறார்.

முடியானே! மூவுலகுந்தொழுதேத்துஞ்சீ
ரடியானே!* ஆழ்கடலைக்கடைந்தாய்! புள்ளூர்
கொடியானே!* கொண்டல்வண்ணா! அண்டத்தும்பரில்
நெடியானே!* என்றுகிடக்குமென்நெஞ்சமே. (1)

[முடியானே] ஆதி ராஜ்ய ஸூசகமாய் உபய விபூதிக்கும் கவித்த முடியிறே; அவன் சேஷித்வ ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்திலே முந்துறக் கண் வைக்கிறார். அல்லாதார் முடிகளைப் பொய் முடியாக்கும்படி தலையான முடியிறே. உபய விபூதிக்கும் ஒரு முடியிலே கட்டுண்ணும்படி கவித்த முடியிறே. [முடியானே] இவர்க்கு இதிலோடுகிற விடாயின் பெருமை இசையினோசையிலே காணுமித்தனை. புகும் க்ரமங்களெல்லாம் இல்லை இதில்; முதலிலே உயர்ந்த தானமாயிருக்கும். [முடியானே] கீழ் "பொன் முடியன்" என்றதுதான் முடிய அநுவர்த்திக்கிறபடி. [மூவுலகும் இத்யாதி] குணகுண நிரூபணம் பண்ணாதே அசேஷலோக சரண்யமான திருவடிகளையுடையவனே! திருவபிஷேகத்தின் அழகை அநுஸந்தித்துத் தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழுகிறார். ஒருகாலும் அடி விடாரே. "தன் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும்" என்றது வடிம்பிடுகிறபடி. ஸர்வஸாதாரணமான திருவடிகளை என் தலையிலே வையா யென்று கருத்து. [ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்] "ஆரமுதூட்டிய வப்பனை" என்றது பின்னாடுகிறபடி. இத்திருவடிகளில் போக்யதையைவிட்டு ப்ரயோஜநாந்தரத்தை ஆசைப்பட்டார்க்கும் வருந்தி அபேக்ஷித ஸம்விதானம் பண்ணுமவனே! (அப்ரமேயோமஹோததி:) என்று ஒருவரால் அளவிடப்போகாதபடி யிருக்கிற கடலைக் குளப்படிபோலே கலக்கினபடி. [புள்ளூர் கொடியானே] தன்னை யுகந்தார்பக்கல் வந்து தோற்றும்படி பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவும் கொடியாகவு முடையவனே! ஆச்ரிதர் இருந்தவிடத்தே செல்லுகைக்கு வாஹநம், தூரத்திலே கண்டு 'வாராநின்றான்' என்று தரிக்கைக்கு த்வஜமாகை. கடலைக்கடையப்புக்கு தேவஜாதி இளைத்துக் கைவாங்கினவளவிலே சாய்கரகம்போலே அம்ருதத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கைக்குத் திருவடிமுதுகிலே வந்து தோன்றினபடி யென்றுமாம். [கொண்டல்வண்ணா] திருவடிமுதுகிலே தோற்றினபோது ஒருமேருவைக்கினிய காளமேகம் படிந்தாற்போலே யாயிற்று இருப்பது. (நீலம் மேராவிவாம்புதம்). [அண்டத்து உம்பரில்] அவன் தோளில் இருக்கும் இருப்பைக் கண்டால் 'இவனே ஸர்வாதிகன்' என்று தோற்றும்படியாயிற்று இருப்பது. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஐச்வர்யம் அடையப் பரிச்சிந்நமாய்த் தன் ஐச்வர்யம்மேலாய்த்தோற்றும்படியிறே இருப்பது. வடிவழகோபாதி அவனைச்வர்யமும் ஆகர்ஷகமா யிருக்கிறபடி. [என்று கிடக்கும்] 'நெடியானே' என்றால் காணவேணும் கேட்க வேணுமென்கிற சொல்லால் தலைக்கட்டமாட்டுகிறதில்லை; 'நெடியானே' என்று பாடோடிக் கிடவாநின்றது; (உக்த்வார்யேதி ஸக்ருத்தீநம் புநர்நோவாச கிஞ்சந) என்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே. [என்நெஞ்சமே] "கொடியவென்னெஞ்சம்" என்னுமாபோலே, கொண்டாடிச் சொல்லுகிறாரல்லர்; நான் செய்தபடி செய்ய, இதின் விடாய்க்கு என் செய்வேன்? என்கிறார். பர்த்தாவே ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ? இவ்வயிறுதாரி நெஞ்சை என்னால் பரிக்கப்போமோ? என்கிறார். .... (1)

இரண்டாம்பாட்டு. (மந:பூர்வோ வாகுத்தர:) என்று மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாக்கு மநோவ்ருத்தியையும் தன்வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

நெஞ்சமேநீள்நகராக இருந்தவென் *
தஞ்சனே! தண்ணிலங்கைக்கிறையைச்செற்ற
நஞ்சனே * ஞாலங்கொள்வான்குறளாகிய *
வஞ்சனே! என்னுமெப்போதுமென்வாசகமே. (2)

[நெஞ்சமே இத்யாதி] வாக்கின் வார்த்தை இருக்கிறபடி. என்றும் நெஞ்சிலே யிருந்து போமித்தனையோ? என்பக்கலும் ஒருகாலிருக்கலாகாதோ? என்று நின்றது. அவதாரணத்தாலே—இந்த்ரியாந்தரங்கள், பரமபதம், க்ஷீராப்தி தொடக்கமான இடங்கள் என்படுகிறதோ? "கல்லுங்கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தனகொலேபாவம்" என்னுமாபோலே, பரமபதமும் அவ்விருப்பும் என்படுகிறதோ? கலங்காப் பெருநகரத்திற் பண்ணும் ஆதரத்தை இதிலே பண்ணாநின்றான். பரமபதத்தில் இட்டளமும் தீர்ந்தது இங்கேயாயிற்று. மநஸ்ஸை இட்டளமில்லாத நகரமாகக்கொண்டிருந்தான். இல்லையாகில், மறந்து கூப்பீடுமாறுமிறே. [என் தஞ்சனே] இப்படி கூப்பிடப் பண்ணின உபகாரகத்வத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறார். ஸம்ஸாரிகளில் இப்படி கூப்பிடுகிறாரில்லையிறே. இவர் நெஞ்சிலே யிருக்கையிறே இவ்விஷயத்திற் கூப்பிடுகிறது. [தண் இலங்கை இத்யாதி] கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு இறைவனை ராவணனை நிரஸித்து அவனுக்கு நஞ்சானவனே! ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத திருவடியும் லங்கையில் கட்டளையைக் கண்டு (அஹோ வீர்யமஹோ தைர்யமஹோ ஸத்த்வமஹோ த்யுதி:) என்றுமதித்த ஐச்வர்யமிறே. தண்மையாலே—கட்டளைப் பாட்டை லக்ஷிக்கிறது. [ஞாலம் இத்யாதி] மஹாபலியாலே அபஹ்ருதையான பூமியை மீட்கும் விரகறியுமவனே! ராவணனைப்போலே தலையை அருவிட்டது, ஔதார்யமென்பதொரு குணலேச முண்டாகையாலே. 'இவன் கையிலே ஒரு தர்மாபாஸ முண்டாயிருந்தது' என்று இவனை அழியாதே ஸர்வாதிகனை தன்னை அர்த்தியாக்கி இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுத்த விரகு. [வஞ்சனே] கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்து சிறுகாலைக் காட்டி 'மூவடி' என்று வேண்டிப் பெரிய காலாலே அளந்து, இரண்டடியிலே அடக்கி ஓரடிக்குச் சிறையிலே யிட்டுவைத்த வஞ்சநம். 'கொள்வான்' என்கிறார், இந்த்ரன்பேறு தன் பேறாகையாலே. இவ்வஞ்சநத்தையே ஸர்வகாலமும் சொல்லாநின்றது என் வாக்கானது. இவ்வஞ்சநத்தை அநுஸந்தித்த பின்பு ராமாவதாரத்தின் செவ்வையிலும் போகிறதில்லை; தன்பெருமை அழியாமற் செய்த இடமிறே ராமாவதாரம்; தன் பெருமையை அழிய மாறின இடமிறே இது. [எப்போதும்]கலியர் 'சோறு சோறு' என்னுமாபோலே. .... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. கைகளானவை வாக்வ்ருத்தியையும் தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றன என்கிறார்.

வாசகமேயேத்த அருள்செய்யும்வானவர்தம் *
நாயகனே! நாளிளந்திங்களைக்கோள்விடுத்து *
வேயகம்பால் வெண்ணெய்தொடுவுண்டஆனாயர் *
தாயவனே! என்றுதடவும்என்கைகளே. (3)

[வாசகமே ஏத்த இத்யாதி] கைகளானவை 'இவ்வாக்கே யேத்திப்போமித்தனையோ? நானும் ஒருகால் ஏத்தினலாகாதோ? என்று நின்றது. (விபந்யவ:) என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் ஏத்த இருக்கிற உனக்கு, வாக்கு ஏதேனும் பச்சையிட்டதுண்டோ? நித்யஸூரிகளைப்போலே வாக்குக்கு உன்னையேத்து கையே ஸ்வபாவமாகக் கொடுத்தவனென்னுதல். நிரபேக்ஷனையிருக்கச் செய்தேயன்றோ வாக்குக்கு ஏத்தலாம்படி ஸாபேக்ஷனாயிற்று; அந்த நைரபேக்ஷ்யம் என்

பக்கலிலே யாயிற்ருே? [நாளிளந்திங்களைக்கோள்விடுத்து] படலடைத்த சிறு குரம்பை நுழைந்து புக்குப் பசுவெண்ணெய் களவுகாணப் புக்கவிடத்திலே—உறிகளிலே சேமித்து வைப்பர்களிறே; தன்நிறத்தின் இருட்சியாலும் அவ்விடத்தின் இருட்சியாலும் தெரியாமையாலே தடவா நிற்கச்செய்தே, கையிலே வெண்ணெய்த்தாழிகள் தட்டின ப்ரியத்தாலே ஸ்மிதம் பண்ணுமிதுவே கைவிளக்காக அமுதுசெய்யுமாயிற்று. ஆள் தட்டிற்ருகில் வாயை மூட அமையுங்காணும்; ஆள்தட்டுகைதான் அநபிமதமாகையாலே ஸ்மிதம் மாறுமே. பின்னை ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தைக் கையாலே புதைக்க அமையுமே. அபிநவசந்த்ரனைப்போலே யாயிற்று முறுவல் இருக்கிறது. “செக்கரிடை நுனிக்கொம்பில் தோன்றும் சிறுபிறை முளைப்போல் நக்க செந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர் வெண்பல் முளையிலக” என்னக்கடவதிறே. ‘திங்கள்போ லென்னுதே, திங்களென்றது—முற்றுவமை யிருக்கிறபடி; “தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரை” என்னுமா போலே. [கோள்விடுத்து] தேஜஸ்ஸைப் புறப்படவிட்டு திருவதரம் மறைக்குமத்தைத் தவிருகை. [வேயகம்] மூங்கிலாலே சமைந்த அகம். [பால்வெண்ணெய் தொடுவுண்ட] அவ்வகங்களில் பாலையும் வெண்ணெயையும் களவுகண்டு அமுது செய்த, அகத்திடத்து வெண்ணெயென்றுமாம். [வேயகம்பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட] வேய்த்தகத்திடத்து வெண்ணெயைக் களவுகண்டு அமுது செய்த என்றுமாம். வேய்த்து - அவஸரம் பார்த்து. வேய்த்திறே களவு காண்பது; “போரார்வேல்” இத்யாதி. [ஆனுயர் தாயவனே என்று] ஆனுயர்க்குத் தாய்போலே பரிவனுனவனே என்று. [தடவும் என்கைகள்] படலையடைத்து உள்ளே புக்குக் கொண்டியிலே பிடிக்கக் காணுந்தேடுகிறது. நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே கைகளுக்குக் கண் தோற்றுகிறதில்லை. (ராமம் மேநுகதா த்ருஷ்டி:) இத்யாதி. கடல்கொண்ட வஸ்து மீளுமோ? அறுபதினுயிரமாண்டு மலடுநின்று பட்டினிவிட்ட என் கண்கள் மீளுமோ? நல்லது கண்டு கால் தாழ்ந்தத்தை, இனி நம்மது என்று வழக்குப்பேசினுல் பசையுண்டோ? (அத்யாபி) தன்னைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளவேண்டும் இற்றைக்கும் உதவுகிறதில்லை. அவரைக் காணவிட்டால், அவரைப்பெற்ற ஸௌபாக்யமுடைய உன்னைக்கண்டு தரிக்கவேண்டும் இவ்வளவிலும் மீளுகிறதில்லை. .... (3)

நாலாம்பாட்டு. கண்களானவை கைகளின்வ்ருத்தியையும் ஸ்வவ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிருர்.

> **கைகளாலாரத் தொழுதுதொழுதுன்னை ***
> **வைகலும்மாத்திரைப்போதும் ஓர்வீடின்றி ***
> **பைகொள்பாம்பேறி யுறைபரனே! உன்னை ***
> **மெய்கொள்ளக்காண விரும்புமென்கண்களே. (4)**

[கைகளால்] காமிநியாய் முலையெழுந்துவைத்துக் காந்தனுடைய கரஸ்பர்சம்பெருத வோபாதியிறே இவற்றுக்குத்தொழாதொழிகை. கைவந்தபடி செய்ய விறே இவர் ஆசைப்படுகிறது; (தேஹஸம்பத்திரீச்வராய) இறே. [ஆரத் தொழுது] ‘பசியர் வயிருரவுண்ண’ என்னுமாபோலே, ‘உன்னைத்தொழ வேணும்’ என்று ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே யுருவிக்கிடக்கிற இக்கைகளானவை நிறையத் தொழுது. வாய் வந்தபடி சொல்லவும், கைவந்தபடி செய்யவுமிறே இவர் ஆசைப்படுகிறது, வாய்க்குஏத்துகையோபாதியிறே கைக்குத் தொழுகையும். [தொழுதுதொழுது] ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகத் தொழில் ப்ரயோஜனத்தளவிலே மீளும்; ஸாதநபுத்த்யா தொழில் ஸாத்யம் ஸித்

தித்தவளவிலே மீளும்; அங்ஙனன்றிக்கே, இதுவே யாத்ரையாய். (முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத்) என்று முக்தர்க்கு லக்ஷணஞ் சொல்லுகிறவிடத்தில் ச்வேத த்வீபவாஸிகள்படியாகச்சொல்லி, அவர்களையிறே (நித்யாஞ்சலிபுடா:) என்கிறது. (ஹ்ருஷ்டா :) பசியிலே யுண்ணப் பெற்றாற்போலேயாயிற்று, தொழுதால் இருக்கும்படி. (நமஇத்யேவவாதிந:) இதுவே சீலமாயிருக்கை. [உன்னை] இத்தலை தொழுது ஸத்தைபெறுமாபோலே, தொழுவித்துக்கொண்டு ஸத்தைபெறும் உன்னை. கைவந்தபடி செய்யச்சொல்லிவிட்ட உன்னை, ப்ராப்தனான உன்னை; (ஸேவா ச்வவ்ருத்தி:) இறே புறம்பு தொழுவது. தொழுதல்லது தரியாத கையாலே தொழுவித்துக்கொண்டல்லது தரியாத உன்னை. [வைகலும் இத்யாதி] நாள்தோறும் அதுதன்னிலும் ஒருக்ஷணமும் இடைவிடாதே ஒருநாளைக்கு ஒருகால் தொழுது தேவையற்றிராதே இடைவிடாதே தொழுது. நித்யாக்நி ஹோத்ராதிகளோபாதியாகப் போராது. [பைகொள் இத்யாதி] தொழுவித்துக்கொள்ளுகைக்கு ஈடான* உச்ச்ராயத்தையும், *ஸ்ப்ருஹணீயதையையும். தொழுமவர்களிருக்கும்படியையும் சொல்லிற்று. திருமேனி யோட்டைஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளுகையாலே; தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே யிருக்கையாலே 'பரன்' என்கிறது. அநந்தசாயியிறே ஸர்வேச்வரனாவான். பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிற பேற்றை ஆசைப்படாநின்றது. [உன்னை] ப்ராப்தனுமாய் போக்யனுமான உன்னை. [மெய்கொள்ளக்காண] பத்தும் பத்தாக மெய்யேகாண. மாநஸாநுபவம் பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாந மாம்படி விசததமமாக, 'இனிக் கிட்டிற்று' என்று அணைக்கத் தேட, கைக்கு எட்டாமையாலே கூப்பீட்டோடே தலைக்கட்டிவிடுகையன்றிக்கே பரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி காணத்தேடாநின்றது. [விரும்பும்] ஆசைப்படாநின்றது. கிடைப்பது, கிடையா தொழிவது, ஆசைப்படாநின்றது. [என்கண்களே] என்கண்கள் தன்கைகளாலே தொழவும் தான் காணவும் ஆசைப்படாநின்றது. ஸ்ரீபரதாழ்வான், பெருமாள்பின்னே போன இளையபெருமாளை 'அவரும் ஒருவரே' என்று கொண்டாடி, அவர்போய்ச் செய்த அடிமையையுந் தான் ஆசைப்பட்டாற்போலே. .... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. செவிகளானவை கண்ணினுடைய வ்ருத்தியையும் தன்னுடைய வ்ருத்தியையும் ஆசைபடாநின்றன என்கிறார்.

கண்களாற்காண வருங்கொலென்றாசையால் *
மண்கொண்ட வாமனனேறமகிழ்ந்துசெல் *
பண்கொண்ட புள்ளின்சிறகொலிபாவித்து *
திண்கொள்ளவோர்க்கும் கிடந்தென்செவிகளே. (5)

[கண்களால் இத்யாதி] 'தன்னைக்காணவேணும்' என்று விடாய்த்த இக்கண்ணாலே ஒருகால் காணவருமோ? என்னும் ஆசையாலே. கன்னமிட்டுங் காணவேண்டும்படியிறே வஸ்து வைலக்ஷண்யம் இருப்பது. (சக்ஷுஸ்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண :) என்கிறபடியே கண்ணுக்கு வகுத்த விஷயத்தைக் காண வருமோ? என்னாநின்றது. (காத்ரைச்சோகாபிகர்சிதை:-ஸம்ஸ்ப்ருசேயம்) என்னுமாபோலே. அவனும் வருவானோயோ? என்னில்,—அதொன்றில்லை. [ஆசையால்] தன் சாபலத்தாலே, அன்றியே, தன் ஆசையைப் பார்க்க அவன் வரவு தப்பாதென்றும். அவ்வளவு அமையுமொன்றிறே; பகவத்விஷயத்தில் இட்ட படை கற்படையிறே; (நேஹாபிக்ரமநாசோஸ்தி) [மண்கொண்ட வாமனன்] மண்கொண்ட பின்பும் 'வாமனன்' என்கிறார் காணும்; முடிசூடின பின்பும் கருந்தரையில் பேர்சொல்லும் அந்தரங்கரைப்போலே. வளர்ந்தபின்பும்

வாமனன் என்கிறார், இதிலே தாம் துவக்குண்டபடியாலே, [ஏறமகிழ்ந்துசெல்] தன்னை மேற்கொள்ள, அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துக்குப் போக்கு விட்டு ஸஞ்சரியாநிற்கை. [பண்கொண்டபுள்] பண்என்றுவாஹநபரிஷ்க்ரியையைச் சொல்லுதல்; அன்றியே, வேதாத்மாவாகையாலே ப்ருஹத்ரதந்தராதி ஸாமங்களைச் சொல்லுதல். [சிறகொலி பாவித்து] திருவடிசிறகில் த்வநியையே பாவித்து. [திண்கொள்ள ஓர்க்கும்] முன்னேநின்று சிலர் வார்த்தை சொன்னால் அதிலே செவி தாழ்கிறதில்லை, இத்தையே திண்ணிதாகப் புத்திபண்ணுநின்றது. அதின் பக்கல் பக்ஷபாதமிறே இதுக்கு அடி. .... (5)

ஆறாம் பாட்டு. என்னுடைய ப்ராணனானது உன்னுடைய கீர்த்தியைத் தன் செவியாலே கேட்க ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்; கன்னமிட்டுக்கொண்டும் கேட்க வேண்டும்படியிறே பகவத்கீர்த்தி இருப்பது.

செவிகளாலார நின்கீர்த்திக்கனியென்னும்
கவிகளே * காலப்பண்தேனுறைப்பத்துற்று *
புவியின்மேல்பொன்னெடுஞ் சக்கரத்துன்னையே *
அவிவின்றி யாதரிக்கும்எனதாவியே. (6)

[செவிகளால் ஆர] செவிகள் வயிறு நிறையும்படியாக. [நின் கீர்த்திக் கனியென்னும் கவிகளே] கீர்த்திரூபமாய்க் கனிபோலேயிருக்கிற கவிகளை. கவி கனிபோலிருக்கை யன்றிக்கே, கனி கவியாயிற்று என்கிறதிறே போக்யதாதிசயத்தாலே. [காலம் இத்யாதி] செருக்கராயிருக்கும் ராஜபுத்ரர்கள் நல்ல பழங்களைத் தேனிலேதோய்த்து புஜிக்குமாபோலே, உன்கீர்த்தியாகிற கனிகளைக் காலங்களுக்கு அடைத்த பண்ணுகிற தேனிலே, அத்தேன் மிஞ்சும்படி கலந்து. [துற்று] அநுபவித்து, அது பரமபதத்தே போய்ப் பெறுவதொன்றன்றோ? என்ன. [புவியின்மேல்] எங்கேனும் விடாய்த்தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்கவொண்ணாது, பசித்தவிடத்தே சோறிடவேணும். [பொன்னெடுஞ்சக்கரம் இத்யாதி] தேசம் இதுவேயானவோபாதி விஷயமும் இதுவேயாக வேணும், (தமஸ:பரமோ தாதா சங்கசக்ரகதாதர:) ஸ்ப்ருஹணீயமாய் போக்யதை எல்லையின்றிக்கே யிருக்கிற திருவாழியை நிரூபகமாகவுடைய உன்னையே. [அவிவின்றி ஆதரிக்கும்] விச்சேத மில்லாதபடி ஆதரியா நின்றது. (துர்லபம்) என்று பாராதே கிடைக்கும் விஷயத்திற்போலே சாபலம் பண்ணுநின்றது. [எனது ஆவியே] 'தன்னடையே வரப்பெறவேணுங்காண்' என்றால் அது கேளாது, 'அவனருள் பெறுமளவாவி நில்லாது' என்னும்படியான ஆவி. .... (6)

ஏழாம் பாட்டு. கரணங்களை யொழியத் தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார். ப்ரஜைகளினிழவும் பசியும் சொன்னார்—கீழ்; தம் இழவும் பசியும் சொல்லுகிறார்—மேல். இப்பாட்டில், 'நான் மஹாபாபியாகையாலே நெஞ்சின் விடாயுந் தீரப்பெற்றிலேன், என் விடாயுந் தீரப்பெற்றிலேன்' என்கிறார்.

ஆவியே! ஆரமுதே! என்னையாளுடை *
தூவியம்புள்ளுடையாய்! சுடர்நேமியாய்! *
பாவியேன்நெஞ்சம் புலம்பப்பலகாலும் *
கூவியுங்காணப்பெறேன் உனகோலமே. (7)

[ஆவியே] அபிநிவேசம் மிக்காலும், ப்ராப்யனாகிறான் சேஷியானால் வருந்தனையும் பாடாற்ற வேண்டாவோ? என்ன, ப்ராணனை விட்டிருக்கப்போமோ? என்கிறார். "ஆவியாவியும் நீ" என்கிறபடியே அவனிறே ஆவி. [ஆரமுதே]

தாரகமுமாய் போக்யமுமாயிருக்க, விட்டிருக்கப்போமோ? ஆரமுது - ஆர்ந்த அமுது; பூர்ணமான அம்ருதம்; தேவஜாதியினுடைய அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. உள்ளுந்தோறும் தித்திக்கும் அமுது. *அமுதிலுமாற்ற வினிய அமுதமிறே. [என்னை இத்யாதி] மற்றை அம்ருதத்தைக் கொண்டு வருமவனே காணும். இவ்வம்ருதத்தையும் கொண்டு வருவான். பெரியதிருவடி திருத்தோளி லிருக்கும் இருப்பைக்காட்டி என்னை யெழுதிக்கொண்டவனே! அதவா, 'என்னை யாளுடைத் தூவியம்புள்' என்று பெரிய திருவடியோடே அந்வயித்துச் சொல்லவுமாம். சேர்க்குமவர்களுக்கு சேஷமென்றிறே இவர் இருப்பது. தாரகமுமாய் போக்யமுமா யிருப்பதொன்றைக் கொண்டுவந்து தருவாருண்டாயிருக்க, ஆறியிருக்க விரகு உண்டோ! [சுடர்நேமியாய்] அழகுக்கும் விரோதி நிரஸநத்துக்கும் தானேயாயிருக்கும் பரிகரமிறே. வரும் வழியில் ப்ரதிபந்தகங்கள் உண்டாகிலும் கைம்மேலே தீர்த்துக்கொண்டு வருகைக்குப் பரிகரமுண்டே. [பாவியேன்] பகவத் விஷயத்தை ஆசைப்பட்டாரில் இழந்தாரில்லை கண்டீர்; "ஆரே துயருழந்தார்" இத்யாதி. [பாவியேன் நெஞ்சம்] எனக்குக் கரணமாயிறே இது இழக்கவேண்டிற்று. "நந்தன் பெற்றனன் நல்வினையில்லா நங்கள்கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே" தமப்பனை ப்ராப்தி யொத்திருக்க, ஸுக்ருதம் பண்ணுதவென்னைக் கைப்பிடிக்கையிறே ஸ்ரீவஸுதேவர் இழந்தது என்னுமா போலே. (மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்) என்னக்கடவதிறே. [புலம்ப] நெஞ்சானது காணப்பெறாத இழவோடே கூப்பிட. "கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்" என்னுமாபோலே, நெஞ்சத்துப் பேராதுநிற்கும் பெருமானையிறே நெஞ்சு காணப்பெறாமல் கூப்பிடுகிறது. [பலகாலும்] ஒருகால் கூப்பிட்டார்க்கும் இழக்க வேண்டாத விஷயத்திலே பலகால் கூப்பிட்டும். [கூவியும் காணப்பெறேன்] ஒன்றில் அபிமதம் பெற்றேனல்லேன்; ஸ்வரூபம் பெற்றேனல்லேன் என்கிறார். (தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்) என்றிருக்கப்பெற்றேனல்லேன், மடலூர்ந்தார் பெற்றபேற்றைப் பெற்றேனல்லேன். என் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன், அவன் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன். அவன் நீர்மையையும் அழித்தேன், என் சேஷத்வத்தையும் அழித்தேன். அவனீச்வரத்வத்தையும் அழித்தேன், என்னுடைய ஈசிதவ்யத்வமும் போயிற்று. இனிக்கொள்ள இருக்கிறார் ஆர்? கொடுக்க இருக்கிறார் ஆர்? [உனகோலமே] இரண்டு தலையையும் அழித்துப் பெறவேண்டும் விஷயவைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது. வ்யதிரேகத்தில் கண்ணுறங்குதல், சூது சதுரங்கங்களோடே போது போக்குதல் செய்யலாம் விஷயமாகப் பெற்றேனோ? "உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்றும், "என்னினைந்து போக்குவரிப்போது" என்றும் கண்ணுமுறங்காதே போதுபோக்கவும் அரிதாயிறே இருப்பது. .... (7)

எட்டாம் பாட்டு. உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஒரு காலமில்லையோ? அது வருங்கிடீரென்ன, அதுவும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ? என்கிறார்.

கோலமே! தாமரைக்கண்ணதோரஞ்சன
நீலமே! * நின்றுஎனதாவியையீர்கின்ற
சீலமே! * சென்றுசெல்லாதனமுன்னிலாங்
காலமே! * உன்னைஎந்நாள்கண்டுகொள்வனே? (8)

[கோலமே] அழகும் அதுக்கு ஆச்ரயமும் என்று இரண்டின்றிக்கே, அழகு தானே வடிவாயிருக்கிறபடி. ஜ்ஞாதாவின் பக்கலிலே ஜ்ஞாநவ்யபதேசம் பண்ணுநின்றதிறே தத்குண ஸாரத்வத்தாலே; அப்படி அழகே விஞ்சி அத்தையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே 'கோலமே' என்கிறார். [தாமரை இத்யாதி] அதுக்கு ஆச்ரயமான திருவுடம்பு இருக்கிறபடி. அது தன்னிலும்

ஓரோ அவயவங்களே அமைந்திருக்கிறபடி. சிவப்பாலும் விகாஸத்தாலும் மார்த்தவத்தாலும் தாமரையை ஒருவகை உபமை சொல்லலாம்படி யிருக்கிற கண்ணழகை யுடையவனே! [அஞ்சனநீலமே] அஞ்சனமே - நீலமே! என்றபடி. ஒன்றே உபமாநமாவ தொன்றில்லாமையாலே அங்குமிங்கும் கதிர் பொறுக்குகிறார். நைல்ய குணந்தன்னை வடிவாக வகுத்தாற்போலே யாயிற்று இருப்பது. அழகும் வடிவுமேயாய் அகவாயில் ஒரு பசையற்றிருக்குமோ? என்னில்,—[நின்று இத்யாதி] வ்யதிரேகத்தில் வடிவை மறக்கிலும் மறக்கவொண்ணாதபடி பின்னாடி, என்னெஞ்சை யீராநின்றுள்ள சீலமே ஸ்வரூபமானவனே! "செய்யதாமரைக் கண்ண"னில் "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல்வண்ணன்" என்கிற அர்ச்சாவதாரத்தின் நீர்மையையிறே இவர் நினைக்கிறது. அன்றியே, "வளவேழுல"கில் தம்மைச் சேரவிட்டுக்கொண்ட சீலமாதல். இப்படி அழகும் குணங்களும் உண்டானாலும், பெறுமிடத்தில் இன்னகாலமென்றில்லையோ? என்னில்,—[சென்று இத்யாதி] அக்காலமும் நீ யிட்ட வழக்கன்றோ? (காலஸ்யசஹி ம்ருத்யோச்ச ஜங்கமஸ்த்தாவரஸ்யச, ஈசதேபகவாநேகஸ்ஸத்யமேதத் ப்ரவீமிதே.) பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்திக்கு முன்பும் நின்று, இவையழிந்தாலும் நிற்கக்கடவ காலத்துக்கும், இவற்றினுடைய ஸம்ஹர்த்தாக்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாக்களுக்கும்; (ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம்) என்று ஸம்ஹர்த்தாக்களை ம்ருத்யுசப்தத்தாலே சொல்லக்கடவதிறே. ஸ்ருஷ்டிக்குக் கர்மீபவித்த பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்திக்கு முன்பும் உளனாய், அழிந்தாலும் உளனாய், என்றுமொக்க உணர்ந்திருந்து ஸ்ரஷ்டாக்களும் ஸம்ஹர்த்தாக்களும் ஸ்ருஜ்யருமான இத்தையடையத் தன் புத்த்யதீநமாக நியமிக்கிறானொருவனே! "ஸத்யமித்யாதி" பகவத் விஷயத்தில் அர்த்தவாதமில்லை; தன்னை 'ஆப்தன்' என்று விச்வஸித்தவனுக்குப் பொய்சொல்வாரில்லை. 'சென்று' என்கிறது பூதகாலத்தை. 'செல்லாதன' என்கிறது பவிஷ்யத்காலத்தை. முன்னிலாங் காலம் என்கிறது முன்னே வர்த்திக்கிற வர்த்தமாநகாலத்தை. [காலமே] காலத்ரயத்தையும் நீ யிட்ட வழக்காக வுடையவனே! [உன்னை இத்யாதி] வடிவழகும் குணங்களும் விடலாயிருந்ததில்லை; காலக்கழிப்புச் சொல்லவொண்ணாதபடியா யிருந்தது. ஆனபின்பு நான் உன்னைக் காண்பது என்று? சொல்லாய். (பூர்ணேசதுர்த்தசேவர்ஷே பஞ்சம்யாம்) என்றாற்போலே 'நீயும் நம்மை இந்நாள் காணக்கடவை' என்று சொல்லாய். .... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. ரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய் விரோதிநிரஸந சீலனுமானமான உன்னை நான் கிட்டுவது என்று? என்கிறார்.

கொள்வன்நான்மாவலி! மூவடிதாவென்ற
கள்வனே! * கஞ்சனைவஞ்சித்துவாணனை
உள்வன்மைதீர * ஓராயிரந்தோள்துணித்த
புள்வல்லாய் * உன்னைஎஞ்ஞான்றுபொருந்துவனே? (9)

[கொள்வன்] மலையாளர் வளைப்புப்போலே, கொண்டல்லது போகேனென்றாயிற்று. அன்றியே, இவனுடைய விநீத வேஷத்தைக்கண்டு 'இவன் நம்பக்கலிலே ஒன்றைக் கொள்வதுகாண்' என்று நினைந்தமை தோற்ற இருந்தானாயிற்று மஹாபலி; அவன் நினைத்ததை யறிந்து, நான் கொள்வனென்கிறான்; அன்றியே, இவன் வடிவில் நைரபேக்ஷ்யத்தைக்கண்டு, 'இவன் நம் கையொன்று கொள்ளுமோ?' என்று இருந்தான்; நீ அங்ஙன் நினைக்கவேண்டா; நான் ஸாபேக்ஷனென்கிறார். [நான்] உன்பக்கல் பெற்றாலன்றி ஓரடியிடாத நான். [மாவலி] பிறந்தவன்றே பிக்ஷையிலே அதிகரிக்கையாலே ப்ரபுக்களை யுபசரித்து

வார்த்தை சொல்லியறியானே. முன்பு சிலர்க்குத் தாழ்வு சொல்லியறியான்; பிறந்த பின்பு வாஸனை பண்ணுகைக்கு நாளில்லை; அத்தாலே, 'மாவலி' என்கிறன். எல்லாரும் தன்னை உயரச்சொல்லுமதொழிய இப்படிச் சொல்லக் கேட்டறியாமையாலே, இவன் ஒருபாலன் தன்முன்பே நின்று சிறுபேரைச் சொல்லி யழைத்தவாறே இனியனாய் முகத்தைப்பார்த்து, 'உனக்கு வேண்டுவதென்?' என்றான். [மூவடி] தன்பக்கல் கொள்ளுமவர்களில், இப்படி சிறுக அர்த்திப்பாரில்லாமையாலே அநாதரித்திருந்தான்; அங்யபரதை பண்ணாதே, 'தா' என்கிறான். [என்ற கள்வனே] இந்த்ரன் சரணம்புக்கு நின்றான். உதாரனாயிருப்பானொருவன் அவனுடைய ராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான்; "ராவணாதிகளைப் போலேஅழியச்செய்யப் போயிற்றில்லை, ஒரு தர்மாபாஸத்தையேறிட்டுக்கொண்டுநிற்கையாலே. "இவனோ சரணம் புக்குநின்றான்; இனிப் போம் வழியென்?" என்று பார்த்துத் தன்னை இரப்பாளனாக்கி, சுக்ராதிகள் 'இவன் தேவகார்யஞ் செய்ய வந்தான்' என்னச்செய்தேயும் அவன் நெஞ்சில் படாதபடி அவனை வடிவழகாலும பேச்சழகாலும் வாய்மாளப்பண்ணின வஞ்சநங்களெல்லாவற்றையும் நினைத்து 'கள்வனே' என்கிறார். [கஞ்சனை வஞ்சித்து] கம்ஸன் மாதுலனாய், ப்ரமாதத்தாலே புகுந்ததாகத் தானும் து:கியாய்க் கண்ணநீர் பாய்த்துவாளுக வாசலிலே குவலயாபீடத்தையும் மல்லரையும் நிறுத்திவைக்க, அத்தையடைய நிரஸித்து, கம்ஸன் கோலின வஞ்சநனத்தை அவன் தன்னோடே போக்கினவனே! [வாணன் இத்யாதி] க்ஷுத்ர தேவதையைப்பற்றி (அதஸோ பயங்கதோ பவதி) என்றிருக்குமாபோலே யிருந்த வாணனுடைய நெஞ்சுவலி கைமேலே போம்படியாகப் பெரிய திருவடியின் மேலேயேறிச் சாரிகைவந்தவனே! [ஆயிரந்தோள் துணித்த] 'இவன் கைவிஞ்சினான்' என்று இவனைக் கைகழியவிட்டான். [புள்வல்லாய்] 'வாள்வல்லாய், தோள்வல்லாய்' என்றாற்போலே. [உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே] அவன்பக்கல் நின்றும் பிரிந்தாற்போலே யிருக்கிறதுகாணும், ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே. (அநந்யா ராகவேணுஹம்) என்கிற பிராட்டி அசோகவநிகையிலே பிரிந்திருந்தாற்போலே யிருக்கிறது காணும். ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே உடம்புடனிருக்கும் இருப்பு. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரியாய் நின்றநிலை வந்தேறியாய்த் தோற்றிற்று. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் சீலாதிகுணங்களையுடைய உன்னைப் பார்த்தால் இழக்க வேண்டுவதில்லை; நான் இழக்கமாட்டாதவனாயிருந்தேன்; ஆனபின்பு, உன்னைக் கிட்டுங்காலம் சொல்லாய் என்கிறார். ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாயிருக்கச் செய்தேயும் பத்தரும் முக்தரும் நித்யருமென்கிற பிரிவோபாதியிறே மஹிஷிகளும்; 'அநந்யா' என்கிற பிராட்டியினுடைய வார்த்தை எல்லார்க்குஞ் சொல்லலாம்படியிறே ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தால் இருப்பது: ஈச்வரனில் பிராட்டிமார்க்கு பேதஞ் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களெல்லாம் அல்லாதாரோபாதி பிரிவுண்டென்னுமிடம் சொல்லுகிறன; ஐக்யஞ்சொல்லுகிற விடமெல்லாம் 'பாரதந்த்ர்ய காஷ்டையைப்பற்றச் சொல்லுகிறன' என்று ப்ராஸங்கிகமாக ஒருருவிலே அருளிச்செய்தார். [ஆயிரந் தோள் இத்யாதி] 'கரபாதையிறே இவனை இப்படி கலங்கப்பண்ணிற்று' என்று அடுத்தேறுக வந்த கரத்தைக்கழித்து ப்ராப்த கரத்திலே நிறுத்தினவனே! "ஆயிரங்கரங் கழித்த ஆதிமால்" இறே. [உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே] வாணனுடைய கைப்பற்றையுங் கழித்து இறையிலியாக்கின உன்னை எந்நாள் வந்து கிட்டுவன்? என்கிறார். .... (9)

பத்தாம் பாட்டு. உன்னைக் காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே க்லேசப்படுகிற நான் இன்னம் எத்தனை காலம் கூப்பிடக் கடவேன்? என்கிறார்.

பொருந்தியமாமருதினிடைபோய எம்
பெருந்தகாய்!* உன்கழல்காணியபேதுற்று *
வருந்திநான் வாசகமாலைகொண்டு உன்னையே *
இருந்திருந்து எத்தனைகாலம்புலம்புவனே?. (10)

[பொருந்திய மாமருதி] மருது, மாமருது, பொருந்திய மாமருது. மருதென் கையாலே மரத்தைச் சொல்லி; "மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்சம்" என்று வன்மைக்கு மரத்தையிறே சொல்லுவது; அத்தாலே நெஞ்சின் வன்மையைச் சொன்னபடி. மாமருது என்கையாலே மாவென்று கறுப்பாய், இத்தால் சீற்றத்தைச் சொன்னபடி. அன்றியே, மஹத்தையாய், வேறுவினை செய்யாதே மேலேவிழ அமைந்திருக்கை. நினைத்த காரியத்துக்குப் பொருந்திய மாமருது. இவற்றின் நெஞ்சில் பொருத்தம். ஆக, இப்படி க்ருதஸங்கேதராய், சீற்றத்தையுடையராய், க்ருஷ்ண தர்சநத்தாலும் நெஞ்சு நெகிழாத வன்மையையுடையவை. [இடைபோய] இப்படி நிற்கிறவற்றின் அருகே போகையுங்கூட பயங்கரமாயிருக்க, இவற்றின் நடுவே, ஒன்றிலே வெளிகண்டு போவாரைப் போலே போனு னயிற்று. [போய எம்பெருந்தகாய்] அவற்றின் நடுவே அவற்றைத் தப்பிப்போய் எனக்கு சேஷியான உன்னைத் தந்த பெரியோனே! [உன்கழல் இத்யாதி] (தத:கடகடாசப்தஸமாகர்ண நதத்பர:) என்று அவை முறிந்து விழுகிறபோதை யோசை கேட்டுப்புரிந்துபார்த்து. அபூர்வதர்சநத்தாலே விகஸிதமான அக்கண்போலே சிவந்திருக்கிற திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. (ஜகாம கமலேக்ஷண:) புரிந்துபார்த்த கண்களைக்காண ஆசைப்பட்டான் ருஷி; தவழ்ந்துபோகிற போதைத் திருவடிகளைக் காண ஆசைப்படுகிருர் இவர். எல்லாவவஸ்த்தையிலும் அவனை அடிவிடாரே. தந்தாம் ஜீவநத்தை நோக்கத் தேடு மித்தனையிறே எல்லாரும்; இவரும் தம்முடைய ஜீவ த்தை நோக்கத் தேடுகிருர், [பேதுற்று] அறிவுகெட்டு. [வருந்தி] இழந்த விஷ துக்குத் தக்கபடியிறே க்லேசமும் இருப்பது. [நான்] அடியேபிடித்து ஜீவித் ப் போந்த நான். "நின்செம்மாபாதபற்புத்தலைசேர்த்தொல்லை" என்கிறபடியே அத்திருவடிகள் பெறில் தலையாக ஜீவித்து, அதில்லையாகில் இல்லையாம் நான் [வாசகமாலைகொண்டு] ஒரு மலையெடுத்தாற்போலேயாயிற்று, இவர்க்கு ஒரு சொற்கொண்டு சொல்லுகை. [உன்னை] பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணுத உன்னை. (யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸாஸஹ) இறே. [இருந்து இருந்து] ஒருகால் ஒன்று சொல்லப் புக்கால் அது தலைக்கட்டுங்காட்டில் நடுவே பதின்கால் பட்டைப்பொதிசோறு அவிழ்க்கவேணுங்காணும். [எத்தனை காலம் புலம்புவனே] ஸாதநபுத்யா சொல்லமாட்டார், ப்ராப்யபுத்யா தவிரமாட்டார்; இதுக்கு முடிவு என்? என்கிருர். .... (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் சப்தமாத்ரத்தாலே இதில் ப்ரார்த்தித்தபடியே அநுபவிக்கலான பரமபதத்தைச் செல்லப்பெறுவர் என்கிருர்.

புலம்புசீர்ப் பூமியளந்தபெருமானை *
நலங்கொள்சீர் நன்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் *
வலங்கொண்டவாயிரத்துள் இவையுமோர்பத்து *
இலங்குவான் யாவரும்ஏறுவர்சொன்னலே. (11)

[புலம்புசீர்] இவர்புகழுமாபோலே லோகமடையப் புகழும்படியாயிற்று அவன் குணங்கள். [பூமியளந்த பெருமானை] பூமியையளந்து அந்யசேஷத்வ

ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்த்த ஸர்வஸ்வாமியையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. [நலங் கொள்சீர்] கரணங்களும் சேதநஸமாதியாலே விடாய்த்து, அவைதான் ஓரிந்த்ரியவ்ருத்தியை ஓரிந்த்ரியம் ஆசைப்பட்டு, இவையெல்லாவற்றின் வ்ருத்தியையுந் தாம் ஆசைப்பட்டு, இப்படி பகவத்விஷயத்திலே விடாய்க்கும்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயையுடைய ஆழ்வார். அநுபவாபிநிவேசமாகிற நன்மையையுடைய ஜ்ஞாநாதிகுண விசிஷ்டராய் ஈன்றுன திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் சொல். [வலங்கொண்ட இத்யாதி] ப்ரதிபாத்யத்தை வலம்வந்து விளாக்குலைகொண்ட வென்னுதல், ப்ரதிபாதநஸாமர்த்யத்தையுடைய வென்னுதல்: [இலங்கு வான் இத்யாதி] அத்விதீயமான இப்பத்தைச் சொன்னுல், இன்னுரிணையாரென்னுதே, பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேதமில்லாத வைலக்ஷண்யத்தை யுடைய பரம பதத்தை ப்ராபிக்கப்பெறுவர்; (ஸஏகதா பவதி) என்று ஓதுகிறபடியே அநேகசரீரங்களைப் பரிக்ரஹித்து. அவ்வோசரீரங்களில் கரணங்களும் பூர்ணுநுபவம் பண்ணலாம்படியான தேசத்திலே புகப்பெறுவர் என்றபடி.

முடியாத வாசைமிக முற்றுகரணங்கள் *
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி
அடியார்தம்மைவிட்டு அவன்பாற்—படியா *
ஒன்றென்றின்செயல்விரும்ப உள்ளதெல்லாம்தான் விரும்ப
துன்னியதேமாறன் தன்சொல்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானுர் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—சொன்னுல்: ப்ரவேசம்

இப்படி தம் இழவுக்குக் கூப்பிடுகிற இது தவிர்ந்து தங்களிழவுக்குக் கூப்பிடும்படி பண்ணிஞர்கள் ஸம்ஸாரிகள். தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய்க் கேட்டாரெல்லாம் நீராம்படி கூப்பிட்டார் கீழில்திருவாய்மொழியிலே; "பருகிக் களித்தேனே" என்று பகவதநுபவம் பண்ணிக் களித்து அநந்தரம் போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு "அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ" என்று நித்யஸூரிகள் திரளிலே புகத் தேடுமாபோலே, இவர் இழவாலே கூப்பிட்ட அநந்தரம் 'இவ்விழவுக்குக் கூட்டாவர்களிறே' என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார்; அவர்கள் பேற்றுக்குக் கூட்டல்லாதாப்போலே இழவுக்கும் கூட்டன்றிக்கே யிருந்தார்கள்; "அறியார் சமண ரயர்த்தார் பவுத்தர், சிறியார் சிவப்பட்டார்" என்கிறபடியே அநுபபந்நங்களைச் சொல்லுவாரும், ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி ஒரு சேதநனைக் கொள்ளாதே ஜ்ஞாநஸந்தாநத்தைக் கொள்ளுவாரும். தன்னேட்டையாளொரு க்ஷேத்ரஜ்ஞனையே 'ஈச்வரன்' என்று இருப்பாரும் தேவதாந்தரங்களைப் பற்றியிருப்பாரும், 'அவர்கள் தாங்கள் ஸர்வஜ்ஞர்' என்னும்படி சப்தாதிகளைப்பற்றி அவற்றைப் பெறுகைக்காகப் பிறரைக் கவிபாடித் திரிவாருமா யிருந்தார்கள்; அவர்களைக் கண்டவாறே' வாளேறுகாணத் தேளேறு மாயுமாபோலே தம்இழவை மறந்தார்: பராநர்த்தங் கண்டால் அத்தைப்பரிஹரித்துப் பின்பு தம் இழவு பரிஹரிக்க நினைப்பாரொருவராகையாலே, 'இவர்க ளநர்த்தத்தைப் பரிஹரித்து இவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு போவோம்' என்று அவர்களுக்குப் பரமஹிதமான நல்வார்த்தை அரு

ளிச்செய்ய, அவர்கள் அது கேளாதே பழையபடியே நிற்க, அவர்களைவிட்டுத் தம் நிலையிலே போருகிற இவர், அவர்களில் தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியைப் பேசிக்கொண்டு போருகிறார். அவர்கள் தாங்கள் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மக னாய், ச்ரிய:பதியாய், அத்யந்த ஸுந்தரனாகையாலே கவிபாடுகிறது பொய் சொல்லிற்றாகாதே கவிக்கு விஷயம் போரும்படியாய், இவன் பாடின கவியைக் கேட்பித்துக் கொண்டாடுகைக்கு ஈடாக "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்றும், "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்" என்றும் சொல்லுகிற பரிஜநங் களை யுடையனாய், கவிபாடினார்க்கு வழங்குகைக்கு "வேண்டிற்றெல்லாம் தருங் கோதிலென் வள்ளல்" என்கிறபடியே பரமோதாரனாய். அவர்களுக்குக் கொடுக் கைக்கு உபயவிபூத்யைச்வர்யத்தை யுடையனாய், "வல்லதோர் வண்ணஞ் சொன்னாலதுவே யுனக்காம் வண்ணம்" என்கிறபடியே இவன் ஏதேனுமொன் றைச் சொன்னாலும் தன்னையே சொல்லிற்றாம்படி ஸர்வசப்தவாச்யனாய், பாடின கவி கேட்பிக்க இருந்தவிடம் தேடிப்போய் அருமைப்பட வேண்டாதே "எங்கு முளன் கண்ணன்" என்கிறபடியே ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதனாய், ஸுலபனுமாய், கவிபாடினவர்களுக்கு போகமோக்ஷாதி ஸகல புருஷார்த்த ப்ரதனாய், அவை கொடாவிடிலும் தன்னைக் கவிபாடுகை தானே ப்ரயோஜநம் போரும்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனைவிட்டு, கவிபாடுகைக்கு ஈடான நன்மைகளொன்று மின்றியே, தலையில் மயிரில்லாதானொருவனை 'பனியிருங்குழலன்' என்றும், இளி கண்ணனை 'புண்டரீகாக்ஷன்' என்றும் இப்புடைகளிலேயாயிற்றுக் கவிபாடுவது; கவிபாடினால் தான் தருவதொன்றில்லாமையாலே *நூறுகற்றையாதல் ஒரு பொய்த்தரவாதலாயிற்று எழுதுவது; இவன்தான் நெடுநாள்கூடி நெஞ்சுகன்றக் கவிபாடி ஸஹகாரிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு கேட்பிக்கச் செல்லுங்காட்டில் 'அவரே மாண்டார்' என்று எதிரே வரும்படி நிலைநில்லாதாருமாய், ஆக, இருந் தும் இழவாய்ப் போயும் இழவாய் இப்படி அவனுக்கு இழவோடே தலைக்கட்டும் படியாய்; கவிபாடி ஒரு ப்ரயோஜநம் பெறுதொழிகை யன்றிக்கே, கவிபாட்டுண் கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளை யிட்டு 'இருமருங்குந் துய்யான்' என்னுமா போலேயிறே கவிபாடுவது; ஆனால், வருவதென்? என்னில்,—உத்பத்தியிலே சில குறைகள் உண்டாயிருக்குமே இவன் தனக்கு: மறந்தவற்றையிறே இது கேட்ட நாட்டார் நினைப்பது; அவனுடைய தோஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழி யாலே அவத்யாவஹராய், அப்ராப்த விஷயத்தைக் கவிபாடுகையாலே மேல்நரக மாய், 'இன்னானைக் கவிபாடினவனன்றோ இவன்' என்று 'தீண்டாதே கடக் கப்போ' என்னும்படியாயிருக்கிற க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு; 'ஆத்மா ஈச்வரசேஷமாயிருக்க, அநந்யார்ஹமான உங்களுடைய கர ணங்களைக்கொண்டு பிறரை ஸ்துதிக்கை ஈடல்ல' என்று ஹிதத்தை அருளிச் செய்ய, ராவணனுக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாதிகள் சொன்ன ஹிதம்போலே அது பலியா தொழிய, 'ஹிதஞ் சொல்லச் செய்தேயும் செவிதாழாத இவர்களோடொத்த ப்ராப்தியிறே நமக்கு உள்ளது' என்று பார்த்து, 'இவர்கள் நடுவே இத்தேசத் தில் இத்தேஹத்தோடே வர்த்திக்கிற நாம் முந்துறமுன்னம் பகவதர்ஹகரண ராகப் பெற்றோமிறே' என்று. வழி பறிக்குமிடத்து தன் கையிற்பொருள் கொண்டு தப்பிப்போனார் உகக்குமாபோலே தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அநுஸந்தித்து ஸ்வலாபத்தைப் பேசி ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறார். ....

முதற்பாட்டில். க்ஷுத்ரவிஷயங்களைக் கவிபாடுகை உங்களுக்கு ஹிதமல்ல வென்று உபதேசிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர், அவர்களுக்கு ருசிபிறக்கைக் காக, நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே யென்று தம்முடைய மதத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

சொன்னுல்விரோதமீது ஆகிலும்சொல்லுவன்கேண்மினே *
என்னுவிலின்கவி யாஞெருவர்க்குங்கொடுக்கிலேன் *
தென்னுதெனுவென்று வண்டுமுரல்திருவேங்கடத்து *
என்னுனைஎன்னப்பன் எம்பெருமான்உளனுகவே. (1)

[சொன்னுல் விரோதம் இது] ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்க் கவிபாடுகிற உங்களை, 'கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள்' என்கையாவது—உந்தம் ப்ரயோஜநத்தைத் தவிர்க்கையிறே; 'நம்முடைய ப்ரயோஜநத்துக்கு இழவாகவார்த்தை சொல்லா நின்ருனீ' என்று விரோதமாய்த் தலைக்கட்டுமிறே உங்களுக்கு. ஆயிருக்க, சொல்லுகிறேன். அன்றிக்கே, (யோவஸாதஸ்ஸ உச்யதாம்) என்று 'திருநாமத்தைச் சொன்னுல் அநந்தரம் இடிவிழும்' என்றுவரும் அநர்த்தத்தைச் சொன்னிகோளாதல், திருநாமத்தைச் சொன்னிகோளாதல் செய்யுங்கோளென்ருனிறே ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் ஆஸுரப்ரஜைகளை; அப்படியே, இது உங்களுக்கு 'அநர்த்தம்' என்று ப்ரதிபந்தமா யிருந்ததேயாகிலும் சொல்லுகிறேன். அன்றிக்கே, (கர்ணமூலே) என்று ராஜதாரப்ராவண்ய நிஷேதத்தோபாதி, ஓலக்கத்திற் சொல்லும் வார்த்தையன்று இது. அஸேவ்யஸேவை நிஷேத்யதயாவும் என்வாயாற் சொல்லவொண்ணுது; இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தேயும் சொல்லும்படியிறே நீங்கள் நிற்கிற தௌர்க்கத்யம்: ஆகையாலே, நான் சொன்னுல் அது எனக்கு விரோதமாமிறே. [ஆகிலும் சொல்லுவன்] ஆயிருக்கவுஞ் சொல்லுகிறேன். இப்படியாகிலும் சொல்லுகிறதென்? என்னில்,—நீங்கள் சமதமாத்யுபேதராய் ஸமித்பாணிகளாய் வர, சொல்லுகிறேனன்றே; உங்களநர்த்தம் பொறுக்க மாட்டாமையாலே சொல்லுகிறேன்; ஆகையால், அதுக்குப் பரிஹாரம் பிறக்குமளவும் சொல்லுகை தவிரேன். நீங்கள் உங்களபிமதத்தினின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலே நானும் உங்களுடைய ஹிதத்தினின்றும் மீளமாட்டாதபடி. [கேண்மினே] 'இதுகேட்ட வநந்தரம் அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக வேணுமிறே' என்று அஞ்சவேண்டா; செவிதாழ்க்க அமையும்; அநுஷ்டிக்கவேண்டா. அதுவென்? ஹிதகாமராயன்ருே சொல்லுகிறதென்னில்,—கேட்கவே, சேதநராகையாலே மேல்விழுவர்களிறே; ராகப்ராப்தமாய் வருமதுக்கு நாம் சொல்லவேண்டாவிறே; ஆகையாலே, நாம் அத்தை விதித்தோமாகிறதென்? என்று 'கேண்மின்' என்கிருர். கடலோசைக்குச் செவிபுதையாதே கேட்கிறமை உண்டிறே, அவ்வோபாதியாகிலும் கேளுங்கோள். பன்மையால் அநர்த்தம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே எல்லார்க்குஞ் சொல்லுகிருர். பால்குடிக்கக் கால்பிடிப்பாரைப்போலே பகவத் விஷயம் கேட்கக் கால்பிடிக்கிருரிறே இவர்செல்லாமை. [என்நாவில் இத்யாதி] வழிகெடப்போகிற நீங்கள், ஒருவன் வழியே போகா நின்ருல் 'நாமும் அப்படியே போகவேணும்' என்று இருக்க வேண்டாவோ சேதநராஞல்? நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே; அப்படியேயன்ருே உங்களுக்கும் இருக்க அடுப்பதென்கிருர். [என்நா] (யஸ்யைதே தஸ்ய தத்தநம்) என்கிறபடியே நான் அவனுக்கு சேஷமாகையாலே எனக்குக் கரணமாய் அவனுக்கு சேஷமான என்நா. என்னைப்போலே நாவால் கார்யங்கொண்டாருண்டோ? என்கிருர்; "வஞ்சனே யென்னு மெப்போது மென்வாசகம்" என்னும்படியான நாவிறே. [இன்கவி] இவர் கவியை ஈச்வரன்கேட்டு ப்ரஸந்நனுய் இனியனுகை, அவ்வழியாலே தமக்கு இனியதா யிருக்கிறபடி. சேஷிக்கு இனியதான வழியாலேயிறே சேஷபூதனுக்கு இனியதாவது. மிதுநமாய்க் கலவா நின்ருல் இரண்டு தலைக்கும் உள்ள ரஸம், சேஷசேஷிகள் பரிமாற்றத்திலும் உண்டிறே. அவனுக்கு இனியதாய் அவ்வழியாலே தனக்கு இனியதாகையிறே சேஷபூதனுக்கு வாசி. [யான்] அவனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷபூத னென்றிருக்கிற

நான், இத்தை நினைத்திறே கீழே (யஸ்யைதே) என்றது. [ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்] கீழ்ச்சொன்ற அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தோடு சேர்ந்திருந்ததில்லையிறே இது; 'புறம்பொருவர்க்குங்கொடேன்' என்கையாலே இவ்விஷயத்தில் கொடுப்பேனென்கையாயிற்றிறே; தனக்கென்று ஒன்று உண்டாய்க் கொடுப்பது கொள்ளுவதாகை சேருமோ ஸ்வரூபத்துக்கு? என்னில்,—அடியிலே ஈச்வரன் அநுஸந்தாந ஸாமர்த்த்யத்தை(யும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்தியையும்) கொடுத்துவைத்தால், பின்பு, நான் கொடுத்தேன் என்னலாமிறே. அவனதானது தன்னை 'நான் என்னத்தைக் கொடுத்தேன்?' என்னலாம்படியிறே ஸம்பந்தம் இருப்பது. கோதாநத்தில், பிதா புத்ரன் கையிலே நீர்வார்த்துக் கொடுத்து, மீளவும் அவன் கொடுக்க, அவன் கையிலே தான் பெற்றுனயிருக்குமாபோலே; இவனும் தனக்கே ஸ்வம்மானத்தைத் தந்தானுய், இவன் ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணத் தான் பெற்றுனக நினைத்திருக்கும் ஈச்வராபிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறுர். "என்னுல் தன்னை யின்தமிழ்பாடிய" என்று தான் இவரையிட்டுப் பாடுவித்து, இவர் தன்னைப்பாடினுராக நினைத்திருக்கு மவனிறே. அல்லாதார் புறம்புள்ளார்க்குத் தங்கள் கவியைக் கொடுத்துவைக்கையாலே, யான் ஒருவர்க்கும் கொடுக்க மாட்டேனென்கிறுர். [தென்னு இத்யாதி] இதுகாணும் இவர் கவிபாடினபடி. வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய் ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு முரன்றது இசையாய் விழுந்தாப்போலே யாயிற்று. இவரும் பகவதநுபவ ஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டது கவியானபடி. திர்யக்குக்களோடு முமுக்ஷுக்களோடு அவன் தன்னேடு வாசியறத் தென்னுதென்னுவென்னு மித்தனை. பகவத் ப்ரத்யாஸந்நரெல்லார்க்கும் இதுவே பாசுரமாலுல் அவன்தனக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. தென்னுவென்று மென்னம்மானிறே. [திருவேங்கடத்து என் ஆனை] வேதத்திற்காட்டில் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு உண்டான ஏற்றம்போலே, ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் கவிபாடின விஷயத்திற்காட்டில் தாம் கவிபாடின விஷயத்துக்கு உண்டான ஏற்றஞ் சொல்லுகிறுர். [திருவேங்கடத்து என் ஆனை] ஆனைபெறக் கவிபாடுமவர் காணும் இவர்; இவர் கவிபாடிக் கட்டின யானையாயிற்று அவன். அவ்வண்டுகளோடே ஸகோத்ரிகளாய் அநுபவிக்கிறுர். அல்லாதாரைப்போலே, கவிபாடினவர்க்குத் தன்னையொழிய வேறேரானையைக் கொடுத்துவிடுமவனன்றே. ஸதா தர்சநீயமாய் எப்போதும் ஸ்தோத்ரம்பண்ண வேண்டியிருக்குமவன். வண்டுகளானவை மதுபாநப்ரீதியாலே தென்னுதென்னுவென்று ஆளத்திவைப்பாரைப் போலே சப்திக்கிற திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனுய் எனக்கு ஆனைபோலே அநுபாவ்யனுனவனை. [என் அப்பன்] நாட்டார் பிறரைக் கவிபாடித் திரியா நிற்க, அவர்களுக்கும் ஹிதஞ்சொல்லவல்லேனும்படி பண்ணின மஹோபகாரகன். [எம்பெருமான்] அபகாரமேபண்ணினுலும் விடவொண்ணுத ப்ராப்தி. [உளனுகவே] (ஆசயா யதிவா ராம:) என்று ப்ரார்த்திக்கப்படுமவன் என் வாயாலே ஒரு சொற்கேட்டுத் தான் உளனுகா நிற்க, நான் வேறெருவரைக் கவிபாடுவனே? (அஸந்நேவ) என்று தன்னைக்கிட்டாத அன்று ஸம்ஸாரிசேதநருடைய ஸத்தையில்லாதாப்போலே, தான் என்னைக் கிட்டாதவன்று தன் ஸத்தையில்லையாம்படி அவன் வந்து நிற்க. அவன் என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக இங்கே வந்து நிற்கிற நிலை என்னுவது. நான் புறம்பேபோய் ஒருவரைக் கவிபாடினுல்? ஆனபின்பு, என்னைப்போலேயிருக்கை காணுங்கோள் உங்களுக்கும் அடுத்திருப்பது. .... (1)

இரண்டாம் பாட்டு. ஸத்யமுமாய் ஸமக்ரமுமான ஐச்வர்யத்தையுடையனுய்; ஸ்வரூபரூபகுணங்களால் பூர்ணனுமாய், ப்ராப்தனுமான ஸர்வேச்வரனை விட்டு; ஒருசொல்லுக்குப் பாத்தமில்லாத ஐச்வர்யமுமாய், அது தான் நிரூபித்

தால் நிலைநில்லாமையாலே அஸத்யமுமாய், அது தனக்கு ஆச்ரயமும் தேடிப் பிடிக்க வேண்டும்படியாயிருக்கிற க்ஷுத்ரரைக்கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? என்கிறார்.

உளனாகவேயெண்ணித் தன்னையொன்றாகத்தன்செல்வத்தை *
வளனாமதிக்குமிம்மானிடத்தைக் கவிபாடியென் ?*
குளனார்கழனிசூழ் கண்ணன்குறுங்குடிமெய்ம்மையே *
உளனாயவெந்தையை எந்தைபெம்மானையொழியவே. (2)

[உளனாகவேயெண்ணி] இல்லாகவே அத்யவஸித்திருக்கிறாராயிற்று இவர். (நேஹநாநாஸ்தி) என்று அவனுக்குப் புறம்பாயிருப்பதொரு வஸ்துவில்லை யென்றிருக்கும்படியாலே. ப்ரதிபத்தியிலும் வந்தால் அவனை உளனாக நினையாத போது (அஸந்நேவ) என்று தாம் உளரன்றிக்கே யிருப்பரிறே. தான் உளனாகை யாவது ப்ரஹ்மவேதந முண்டாகையிறே. அவனை 'உளன்' என்று நினைத்துத் தான் உளனாகவேண்டியிருக்க, அவனை 'இல்லை' என்று தான் உளனாகை விரகில்லையே. தன்னைக் கட்டிக்கொண்டுபோகாநிற்க, (நேயமஸ்தி புரீ லங்கா நயூயம் நச ராவண:, யஸ்மாதிக்ஷ்வாகுநாதேந பத்தம் வைரம் மஹாத்மநா) என்றானிறே திருவடி. [எண்ணி] ஓர் ஊசி நிற்கிறதாகவும், அதின்மேலே ஒரு மேரு நிற்கிறதாகவும் நினைக்குமாபோலே குவாலாக மநோரதித்து. [தன்னை] "உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமனென்று முளன்கண்டாய்" என்று 'அவன் நமக்கு உளன்காண்' என்றால் பின்னை நிர்ப்பரனாய் மார்விலேகைவைத்து உறங்கலாம்படி இருப்பானொருவனை. உளனென்றுதான் நினைக்கிறதோ? தன்னுடைய ஸத்பாவம் அவனுடைய உண்மையாலேயா யிருக்க, அவனையொழிய, (அஸந்நேவ) என்று இன்றிக்கேயிருக்கிற தன்னை. [ஒன்றாக] போரப்பொலிய அநுஸந்தித்து. [தன்செல்வத்தை] (ஸதி தர்மிணி தர்மா:) என்றுதான் உண்டானாலிறே தர்மம் உண்டாவது; தன்னையே தேடிப்பிடிக்க வேண்டும்படி யாயிருக்க, தனக்கு ஒரு ஸம்பத்து உண்டாக நினைக்கிறானிறே. [வளனா] வளமாகவென்றபடி. அதாவது அழகியதாக வென்னுதல், மேலாக வென்னுதல். ஈச்வரன் ஐச்வர்யத்துக்கு மேலாகவிறே தன் ஐச்வர்யத்தை நினைத்திருப்பது. [மதிக்கும்] தானே இத்தைக் குவாலாக மதிக்கு மித்தனையிறே; புறம்பு இத்தை ஒன்றாக நினைக்கைக்கு இவன்தனை அவஸ்துக்களில்லையே. கல்ப்ரஹ்ம தேசத்திலே கரிக்கால் சோழ ப்ரஹ்மராயன் 'திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநஞ் செய்தேன்' என்று சீயர்க்குக்காட்ட, அவன்பக்கல் உபஜீவநங்களை நினைத்து, பிள்ளையை 'நீர் இத்தைக்கேட்டு ஸம்பாவியும்' என்று அருளிச்செய்ய, அவரும் கேட்டு, 'ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை அடியொற்றி அவர் போனவழியே போம் படியே!' என்ன, ஆ! ஆ! பிள்ளை! ஆழ்வார்க்கும் எனக்கும் வாசி புத்திபண்ணிற்றில்லையோ? க்ராமகார்யஞ் செய்து இடையிலே இதுவுஞ் செய்யவேண்டிற்றே எனக்கு' என்றான். [இம்மானிடத்தை] கீழே உரித்து வைத்தாரிறே அவர்கள் ஸ்வரூபத்தை. [இம்மானிடத்தை] மநுஷ்யரென்று சொல்லவும் பாத்தம் காண்கிறிலர்காணும்; அசேதநங்களைச் சொல்லும்படியிலே சொல்லுகிறார். தன்னை மெய்யாக அறியாதவன் அசித்ப்ராயனிறே. [கவிபாடி என்] இவர்கள் மறைத்திட்டுவைக்கிற குற்றங்களை ப்ரபந்தீகரித்து வெளியிட்டால் உங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? குளன் - குளம். ஆர்தல் - மிகுதல். [குளனார் கழனிசூழ்] விளைநிலங்களிற்காட்டில் ஏரிக்கட்டே விஞ்சியிருக்குமாயிற்று; இல்லையாகில் சாவிபோமிறே. ரக்ஷ்யத்திலும் ரக்ஷகமே விஞ்சின ஊராயிற்று. [கண்ணன் குறுங்குடி] ஸர்வேச்வரன் 'என்னது' என்று அபிமாநித்து வர்த்திக்கும்

நகரமாயிற்று. 'கண் நல் குறுங்குடி' என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணினர்கள் தமிழர்; அப்போது; இடமுடைத்தாய் நன்றான திருக்குறுங்குடியிலே யென்று பொருள். [மெய்ம்மையே உளனை] கவிகளில் கேட்டுப்போமித்தனையாய்த் தன்பக்கல் ஒரு நன்மையின்றிக்கே யிருக்கை யன்றிக்கே, சொன்னவையெல்லாம் மெய்யே பத்தும்பத்தாகக் காணலாம்படியிருக்கும் ஸ்வாமி. இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதமில்லை. புறம்புள்ளவற்றில் அர்த்தவாதமல்லதில்லை. இவ்விஷயத்தி லுள்ளதெல்லாம் சொல்லவொண்ணாது; புறம்புள்ளவற்றிற் சொல்லலாவ தில்லை [எந்தையை] நான் கவிபாடுகைக்குத் தன் குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்து வைத்த உபகாரகனை. கவிபாடுகைக்கு ப்ராப்தவிஷய மென்னவுமாம், திருக் குறுங்குடியிலே சொன்ன குணங்களெல்லாம் பத்தும்பத்தாக வுடையனாய்; நமக்கு நாதனுமாய். [எந்தை இத்யாதி] ப்ராப்தி தம்மளவிலே பர்யவஸி யாமையாலே, என் குலநாத னென்கிறார். ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனுமாய் ப்ராப்தனுமான இவனையொழிய, ஒருகுணலேசமு மின்றிக்கே -அதிக்ஷுத்ரரு மாய் அப்ராப்தருமா யிருக்கிற மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு.

மூன்றாம்பாட்டு. விலக்ஷணனாய் உபகாரகனா யிருக்குமவனை யொழிய க்ஷுத்ரமநுஷ்யரை கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? என்கிறார்.

ஒழிவொன்றில்லாத பல்லூழிதோறூழிநிலாவப்போம் *
வழியைத்தரும் நங்கள்வானவரீசனை நிற்கப்போய்க் *
கழியமிகநல்ல வான்கவிகொண்டு புலவீர்காள்!*
இழியக்கருதி ஓர்மானிடம்பாடலென்னாவதே. (3)

[ஒழிவு இத்யாதி] காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே, நிலாவ - வர்த்திக்கைக்கு. (நசபுநராவர்த்ததே) என்கிறபடியே யாவதாத்மபாவி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்று, வழுவிலா அடிமைசெய்கைக்கு, காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தேசத்தில் அனுபவத்தைச் சொல்லா நிற்கச்செய்தேயும், காலம் நடையாடும் தேசத்திலே வர்த்திக்கிறவராகையாலே அத்தையிட்டுச் சொல்லுகிறார். [போம் வழியைத்தரும்] 'போய் அநுபவிக்குமது பரிச்சிந்நம்' என்னும்படி நிரவதிக போக்யமான அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைத் தருமென்னுதல்; அன்றிக்கே, தன்னைக் கிட்டும் உபாயத்தைத் தருமென்னுதல்; என்றுமொக்க அநுவர்த்தித்துக் கொண்டு நடக்கையே ரீதியாயிருக்குமிறே. வழியென்று - ப்ராப்யமாதல். வழி யைத் தருகையாகிறது - தான் உபாயமாகை ப்ராப்யமானபோது, தான்போம் ரீதியாய், அதாகிறது - ஸ்வபாவமாய், ஸஹஜகைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நங்கள் வானவரீசனை நிற்க] "புணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டார்" என்கிற பேற்றை. கவிபாடினார்க்கு அவன் கொடுத்தாலும், 'இவன் செய்ததுக்கு நாம் செய்தது போருமோ?' என்று மேன்மேலெனக் கொடுப்பிக்கும் பரிகரமுடைய வனைவிட்டு, அவன் 'இவன் ஒருசொல் சொல்லவல்லனே?' என்று அவஸரப்ர தீக்ஷனாய் நிற்க வென்றுமாம். [போய்] புறம்பே பாடுகைக்கு விஷயந்தேடிப் போய். 'இவன் கவிபாடி வாராநின்றான்' என்று கேட்டவாறே கழியப்போம், இவன் கவிகேட்டு ஏதேனும் தனக்குக் கொடுக்க வேண்டுகிறதாகக் கொண்டு; இவனும் அவன் புக்கவிடம் புக்கு 'இத்தைக் கேட்பித்து ஒன்று பெற்றோமாய் விடவேணும்' என்று தொடர்ந்துபோமே; ஆக, அவன்போக இவன்போகப் போகா நிற்குமித்தனை. (ஆஜகாம) என்று பகவத்விஷயத்திலே ஓரடி வாரா நின்றவாறே பரக்ருஹத்தினின்றும் ஸ்வக்ருஹத்திலே புகுந்தாற்போலே யிருக் கும்; வேறே சிலரைப்பற்றி அருகே யிருக்கிலும் கழியப்போயிற்றதா யிருக்கு மிறே. [கழிய இத்யாதி] கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளை

யிட்டுச் சொல்லுகையாலே அவனுக்கு அடங்காததா யிருக்குமிறே; 'இவன் ஆரைச் சொல்லுகிறது? நம்மையன்றோ?' என்று ப்ரமித்திருக்குமிறே; ஆகை யாலே, இவனைவிட்டுக் கழிய. இவனுக்கு இல்லாதவற்றை இட்டுப்பாடினால் அவற்றை யுடையவனையிறே அக்கவி காட்டும். [மிகநல்ல] எத்தனையேனும் நன்றான, வான்கவி - கனத்தகவி. (ததுபகதஸமாஸஸந்தியோகம்) என்கிற படியே சொற்செறிவுடைத்தா யிருக்கை மிகவும் நல்லவாய் அரணியவான கவி களைக்கொண்டு. [புலவீர்காள்] இக்கவிக்கும் பாட்டுண்கிற விஷயத்துக்கும் வாசியறியும் நீங்கள். விசேஷஜ்ஞரான நீங்கள் இப்படி செய்யக்கடவி கோளோ? [இழியக்கருதி] அறிவுடையரானால் நின்ற நிலைக்குமேலே ஓரேற்றந் தேடிக்கொள்ளுமதொழிய, கீழேபோய் அதঃபதிக்கத் தேடுவாருண்டோ? [ஓர் மானிடம் பாடல்] ஒரு க்ஷுத்ரனைப் பாடுகை. [என் ஆவது] உங்கள் விசேஷ ஜ்ஞதைக்குச் சேருமதாயோ? அவர்களுக்கு ஒரு நன்மையுண்டாயோ? உங்க ளுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டாயோ? கவிக்கு அநுரூபமாயோ? எதுக்காகப் பாடுகிறீர்கள்? .... (3)

நாலாம்பாட்டு. கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொத்த வரிசையைக்கொடுக்கு மவனைக் கவிபாடுமதொழிய, மந்தாயுஸ்ஸுக்களான க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடிப் பெறுவது என்? என்கிறார்.

என்னாவது? எத்தனைநாளைக்குப்போதும்? புலவீர்காள்!*
மன்னுமனிசரைப்பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள் *
மின்னார்மணிமுடி விண்ணவர்தாதையைப் பாடினால் *
தன்னாகவேகொண்டு சன்மஞ்செய்யாமையுங் கொள்ளுமே. (4)

[என் ஆவது] ஒன்றும் ஆவதில்லை. ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகவன்றோ பிறரைக் கவிபாடுகிறது நீங்கள்? அதில் நீங்கள் நினைக்கிறது ஸித்தியாது. ஆனால், ஸித்திப்பதென்? என்னில்,—கீழ்ச்சொன்ன தண்மையே ஸித்திப்பது. [என் ஆவது] உங்கள் நினைவால் சில அர்த்தஸித்தி; அர்த்தஸ்தியில், அதঃபதிக்கையே என் நினைவால். ஒன்றுமில்லையாவதென்? கவிபாடுவாரும் பாடினவர்களுக்குக் கொடுப்பார்களு மாயன்றோ போருகிறது என்ன. [எத்தனைநாளைக்குப்போதும்] 'இல்லை, என்றவோபாதியாயன்றோ அதுதான் இருப்பது, நிரூபித்தால் கவிபாட்டு இட்டிறையாயிறே யிருப்பது; கவி கேட்பிக்கைக்கு ஸஹகாரியங்களையுங் கூட்டிக் கேட்பித்துப் பெறுமதும், கவிபாடின நாளைக்குப் பணையம்வைத்து வாங்கி ஜீவித்தது கொடுத்து மீட்கவும் போராது'. [புலவீர்காள்] உங்கள் விசேஷஜ்ஞ தைக்குப் போருமோ இது? 'பாடின கவியின் நேர்த்தியிது, பேறு இது, இதுக்கு இதுபோரும், போராது' என்று நீங்களே அறியவேண்டாவோ? புலவீர்காள் சப்தார்த்தங்களின் வாசியறியுமவர்களே! [மன்னுமனிசரை] சிறிது உண்டாய் அல்பமாகிலும் நீங்கள் பெறுவது, நீங்கள் செல்லுமளவும் அவர்கள்தான் இருக் கிலிறே; "அவரே மாண்டார்" என்று எதிரே வருவரே. [பாடிப்படைக்கும் பெரும்பொருள்] இந்த ச்ரிய:பதி குறைவறக் கொடானோ? என்று க்ஷேபிக்கிறார். [மின்னார் இத்யாதி] கவிபாடி முடிபெற்றவர்களன்றோ சென்று காணும் திரள். ஒளிமிக்க மணிகளையுடைய முடியுடை வானவரிறே. (விபங்யவ:) என்று கவி பாடி முடிசூடி யிருக்கிறவர்களிறே. கவிபாடிச் சென்றவர்களுக்கு ஓலக்கங்கொடுத்துக் கொண்டாடிக் கேட்பிப்பாரும் அவர்களன்றோ; கேட்டு ஆரார் வானவர்களிறே. [விண்ணவர்தாதையைப் பாடினால்] நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனைக் கவிபாடினால், முடி அவன் தனக்கு விசேஷணமான போது, கவிபாடினார்க்குக் கொடுக்கச் சூடின முடியென்கை. [பாடினால்] இதுதானே ப்ரயோஜநம்

போருமிறே. அதுக்குமேலே [தன்னுகவேகொண்டு] தனக்கேயாக வென்னுதல்; (மமஸாதர்ம்யமாகதா:) (பரமம் ஸாம்யமுபைதி), "தம்மையேயொக்க அருள் செய்வர்" என்கிறபடியே தன்னேடொக்கப்பண்ணி யென்னவுமாம். [சன்மஞ் செய்யாமையுங் கொள்ளுமே] பின்னை ஒருவன் கீழேயிருந்து கவிபாடுகைக்கு அடியான ஜந்மத்தைப் போக்கும். பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு அடி ஜந்மமிறே. நித்யஸூரிகள் தரத்தைக் கொடுத்து, பின்னைகாணும் ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை யறுப்பது; ராஜபுத்ரன் தலையில் அபிஷேகத்தை வைத்து, பின்னை விலங்கு வெட்டி விடுமாபோலே. ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானை அபிஷேகம் பண்ணி, பின்பு ராவணனை வதித்தாற்போலே. .... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. உபகாரகருமன்றிக்கே, கவிபாடுகிறவர்களுக்கு அவத்ய மாம்படி ஹேயருமா யிருக்கிறவர்களைக் கவிபாடாதே, ஸமஸ்தகல்யாண குணத்மகனுமாய் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனுமான ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாட வாருங்கள் என்கிருர்.

கொள்ளும்பயனில்லை குப்பைகிளர்த்தன்னசெல்வத்தை *
வள்ளல்புகழ்ந்து நும்வாய்மையிழக்கும்புலவீர்காள்!*
கொள்ளக்குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாந்தரும்கோதில் * என்
வள்ளல்மணிவண்ணன் தன்னைக்கவிசொல்லவம்மினே. (5)

[கொள்ளும் பயனில்லை] பிறரைக் கவிபாட இழிகிறது அவர்களுத் தேச்யராயன்றே: ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகவே; அதில்லை யென்கிருர். 'நீங்களும் இசையவே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமன்றே: ப்ரயோஜநபரராயே கவிபாடுகிறது; அதில்லை' என்னவே மீளுவரென்று பார்த்து, முந்துறமுன்னம் 'இல்லை' என்கிருர். [கொள்ளும்பயனில்லை] நெஞ்சு கன்றக் கவிபாடுகிற இதுக்குப் பெரியலாபங் காணும். கொள்ளும்பயனில்லையென்கை: கொள்ளக்கடவதொரு ப்ரயோஜநமில்லை யென்கை. ஆக உங்களுக்காக ஒரு ப்ரயோஜநம் இல்லையாயிருந்தது. தங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லையேயாகிலும், பரஹிதமாகவும் ப்ரவர்த்திக்கக் கடவதிறே; அதுதான் உண்டோ? என்னில்,—[குப்பை இத்யாதி] குப்பையைக் கிளறினுற்போலே யிருக்கிற ஸம்பத்தை. அதாவது மறைந்துகிடக்கிற தோஷத்தை வெளியிடுகையாலே அவர்களுக்கு அவத்யாவஹமாமித்தனை. குப்பை கிளறினுல் உள்மறைந்துகிடக்கிற கரைச்சீரை முதலாவுள்ளவையிறே வெளிப்படுவது. அவர்களுக்கு அவத்யாவஹமாமளவன்றிக்கே. தங்களுக்கும் அசுசி ஸ்பர்சமுண்டாமென்கை. [வள்ளல்புகழ்ந்து] உதாரமாகப் பாடி, அவன் தனக்கும் ஒருநன்மையின்றிக்கே பிறர்க்கும் உறுப்பன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, அவனுக்கு நன்மையுண்டாகவும் அதுதான் ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்கடியா யிருக்கிற தாகவும் நன்ருகப் புகழ்ந்து. [நும்வாய்மையிழக்கும்] நீங்கள் கொள்ளும் பயன் இதுவே. இரண்டுமில்லை யென்று சொன்னீரிறே, ஆகையாலே, நீங்கள் 'வாக்மிகள்' என்கிற ப்ரஸித்தியை இழக்குமித்தனை. அன்றிக்கே, வாய்மையென்று மெய்யாய், நாடறிய இல்லாத அர்த்தங்களைச் சொல்லுகையாலே பொய்சொல்லிகளாமத்தனை நீங்கள். [புலவீர்காள்] பேறிழவறியும் நீங்கள் செய்யுமதோ இது? உங்கள் ஹிதம் நான் சொல்ல வேண்டும்படியிருப்பதே: வர்ணுச்ரமங்களுக்குச் சேருமோ நீங்கள் செய்கிறவை? ஸர்வசப்தவாச்யன் அவனுல் அந்த சப்தங்கள் தனக்குச் சேருமோ? நீர் சொல்லுகிற விஷயத்துக்கு. நாங்கள் கவிபாடுகிறவர்களிற் காட்டில் நன்மை யுண்டோ? என்னில். [கொள்ளக்குறைவிலன்] கீழ்ச் சொன்ன இரண்டையும் மாருடிச் சொல்லுகிருர், கொள்ளும் பயனுமுண்டு, குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வமுமல்ல. நீங்கள் யாவை யாவை சில ஏற்றங்களை

யிட்டுக் கவிபாடினிகோள், அவற்றை ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில் ஒரு குறையுடைய னல்லன்; ஸமஸ்த கல்யாணகுணுத்மகன். [வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்] கொள்ளும் பயனும் பெரிது. நீங்கள் கவிபாடினுல் போகமோக்ஷங்கள் வேண்டு மவை யெல்லாம் தரும். இவனை யொழிந்தார், ஒருவனுக்கு ஒன்றைக்கொடுத் தால், கொள்ளுகிறவனுக்கு மற்றென்று அபேக்ஷிதமானுல் அது கொடுக்கமாட் டார்களிறே; இங்கு அபேக்ஷிப்பார் தாழ்வாலே இழக்கில் இழக்கு மித்தனை; அவன் தரமாட்டாமையாலே இழக்கவேண்டா: (பௌமம் மநோரதம் ஸ்வர்க்யம் ஸ்வர்க்கிவந்த்யஞ்ச யத்பதம் - ததாதி த்யாயிநாம் நித்யமபவர்க்கப்ரதோ ஹரி:) (ஸகலபல ப்ரதோஹி விஷ்ணு:). [கோதில்] ஒருவனுக்கு ஒன்று கொடுக்கு மிடத்தில் கோதற்றிருக்கும். கொடைக்குக் கோதில்லாமையாவது - தேச கால பாத்ரங்கள் பார்த்துக் கொடுத்தல், கொடுக்கிறவனுக்கு 'கொடுத்தோம்' என்கிற அபிமாநம் அநுவர்த்தித்தல், கொள்ளுகிறவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடி நெஞ்சாறல்படுதல் செய்யவேண்டாதபடியிருக்கை. நீர் இது அறிந்தபடி யென்? என்ன,—[என்வள்ளல்] நான் அநுபவித்ததைச் சொல்லுகிறேன். [மணிவண் ணன்] கொள்ளும்பயனுமின்றிக்கே ஐச்வர்யமுமின்றிக்கே யொழிந்தாலும் விட வொண்ணுதபடி யாயிற்று வடிவழகு. ரூபாபாஸம் கண்டு மேல்விழா நின்ற திறே புறம்பு. வடிவழகு கண்டு கவிபாடினுலும் இவனையே பாடவேணும். கைக்கூலி கொடுத்து விரும்பாநின்றதிறே ரூபாபாஸங்களையும். [மணிவண்ணன் தன்னைக் கவிசொல்ல வம்மினோ] நான் சொல்லுகிறபடியை யுடையவனைக் கவி பாட வாருங்கோள். [வம்மின்] பிற்காலியாதே கடுகப்புகுரப் பாருங்கோள்.

ஆரும்பாட்டு. ஜீவநார்த்தமாக மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடுகிருேமென்ன க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடி ஜீவிப்பதிலும் உடம்புநோவப் பணிசெய்து ஜீவிக்கை நன்று, என்கிருர்.

வம்மின்புலவீர்! நும்மெய்வருத்திக்கைசெய்துய்ம்மினோ *
இம்மன்னுலகினில் செல்வரிப்போதில்லைநோக்கினேம் *
நும்மின்கவிகொண்டு நும்நுமிட்டாதெய்வமேத்தினுல் *
செம்மின்சுடர்முடி என்திருமாலுக்குச்சேருமே. (6)

[வம்மின்] காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டாரை மடுவைக்காட்டி அழைப் பாரைப்போலே வாருங்களென்கிருர். [புலவீர்] நல்லதறியும் நீங்கள் வாருங் கோள். 'எங்களை நீர் அழைக்கிறதென்? எங்களுடைய தேஹயாத்ரை நடக்க வேண்டாவோ, பிறரைக் கவிபாடியாகிலும்?' என்ன, மெய்யே ஜீவிக்க வேண்டி னுலும் உங்கள் தரம் குலைய ஜீவிக்கவேணுமோ? உங்கள் தரம் குலையாமல் ஜீவிக்க வொண்ணுதோ? [நும் மெய் இத்யாதி] உங்கள் சரீரத்தை வருத்தியும் கைத்தொழில் செய்தும் ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். இதுக்கு எம்பார் அருளிச் செய்யும்படி :—கோட்டைசுமத்தல் புற்சிரைத்தல் செய்ய மாட்டீர்களோ? என்று. அத்தால் எங்களுக்குப் பூர்ணமாக ஜீவிக்கக்கிடையாதே! பிறரைக் கவிபாடினுல் எங்களுக்கு வேண்டுவது வாங்கி ஜீவிக்கலாமென்ன, அது ஆமிறே பெறில்: [இம்மன்னுலகினில் செல்வர் இப்போதில்லை நோக்கினேம்] ப்ரவாஹ ரூபேண நித்யமான இந்த லோகத்தில் உங்கள் கவிகேட்டு இதுக்குத் தரமாகத் தருகைக்கு உதாரராயிருக்கும் ஸ்ரீமான்கள் இல்லை. [இப்போது நோக்கினேம்] 'இவர்கள் நெஞ்சுகன்றக் கவிபாடுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநமுண்டோ?' என்று இப்போது ஆராய்ந்து பார்த்தோம்; ஒருவருமில்லையாயிருந்தது. அர்த்தாந்தர மாகில், 'இப்போது இல்லை' என்ன வேண்டாவே: முன்பு மில்லையே. முன்பு இவர்தாம் லோகயாத்ரையில் கண் வைக்குமவரன்றே, 'இவர்கள் வ்யர்த்தமே

துக்கப்படுகிறார்களோ? ஏதேனும் ப்ரயோஜநமுண்டோ?' என்று இப்போது பார்த்தோமென்கிறார். மநுஷ்யரிலன்றோ இல்லாதது; தேவர்கள் மநுஷ்யரில் வ்யாவ்ருத்தரே: இக்கவிகளைக் கொண்டு எங்களுடைய இஷ்டதேவதைகளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறோமென்ன. [நும் இத்யாதி] உங்களுடைய இனிய கவிகளைக்கொண்டு, ராஜஸராயும் தாமஸராயுமிருக்கிற உங்களுக்குப் பொருந்தும் ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள தேவதைகளை ஸ்துதித்தால். அது, [செம்மின் இத்யாதி] நீங்கள் சில ஏற்றங்களைச் சொல்லியிறே கவிபாடுவது; அது அவர்களுக்குக் கூடாது; "புண்டரீகாக்ஷன்" என்றால் அது உள்ளவிடத்தே போம்: விரூபாக்ஷன்பக்கல் போகாதே; ஆகையாலே, ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடைய ச்ரிய:பதிபக்கலிலே வந்து சேரும். ஆகையால், உங்களுக்கு ஸித்திப்பது சௌர்யபலமே. 'ஸர்வாதிகன், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகன், ஸர்வரக்ஷகன்' என்றாற்போலேயிறே கவிபாடுவது; அது உள்ள விடத்திலே வந்து சேருமிறே அப்ரதிஹதப்ரகாசமான தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையனை. [என் திருமாலுக்குச் சேரும்] உங்கள் ப்ரதிபத்தியொழிய, கவியின் ஸ்வபாவத்தாலும் ச்ரிய:பதிக்குச் சேரும்: "ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்கிறபடியே. ஜ்ஞாநமாகில் அவனையே நோக்குமாபோலே, கவிகளானவை சப்தஸந்தர்ப்பமா யிருக்கையாலே, ஸர்வசப்தவாச்யன் அவனாகையாலும் அவனுக்கே சேரும். அதாவது —ஸர்வ சப்தங்களும், அசித்தும் ததபிமாநிஜீவனும் ததந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்காதத்துக்கு வாசகங்களாகையாலே விசேஷ்யப்ராதாந்யத்தாலே அவனையே சொல்லிற்றாம்; (யேயஜந்தி) இத்யாதிவத். .... (6)

ஏழாம்பாட்டு. வழிபறிக்கும் நிலத்தில் தன்கைப்பொருள்கொண்டு தப்பினவன் உகக்குமாபோலே இவர்களைப்போலன்றிக்கே பகவத் விஷயத்தை யொழிய வேறு சிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் க்ஷமனன்றிக்கே ஒழியப்பெற்றேன் என்று ப்ரீதராகிறார்.

சேருங்கொடைபுகழெல்லையிலானை ஓராயிரம் *
பேருமுடையபிரானையல்லால் மற்றுயான்கிலேன் *
மாரியனையகை மால்வரையொக்கும்திண்தோளென்று *
பாரிலோர்பற்றையைப் பச்சைப்பசும்பொய்கள்பேசவே. (7)

[சேரும் இத்யாதி] கொடையாலே சேர்ந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை; அன்றிக்கே, தகுதியான கொடையாலுண்டான புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனென்னுதல்: அதாவது ஒருவன் ஒருவனுக்கு ஒருபசுக் கொடுத்தானாகில், 'இவனுக்கு இதுக்கு அடியென்?' என்று இருப்பர்கள்; பெருமாள், ஸிம்ஹாஸநமும் ஸ்ரீசத்ருஞ்சயனுமகப்படக் கொடுத்து வெறுவியராய் நிற்கிறவளவிலே த்ரிஜடன் வந்து அர்த்திக்க, 'ஸரயூதீரத்துக்கு இவ்வருகுபட்ட பசுக்களையடையக் கொண்டுபோ' என்று பெருமாள் கொடுக்க, 'பெருமாள் கொடுத்தாராகில் சேரும்' என்றார்களிறே; அப்படியே தகுதியான கொடையால் வந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை. இவ்விஷயத்தை யாயிற்றுக் கவிபாடுகிறது. [ஓராயிரம் இத்யாதி] கவிபாடுமிடத்தில் ஒன்றிரண்டு பேராய். அதுதானும் 'ஜலபில:' என்றாற்போலேயாய், ஒருசந்தஸ்ஸிலடங்காதபடி யிருக்கையன்றிக்கே, நினைத்தபடி பாசுரமிட்டுக் கவிபாடலாம்படி அநேகந்திருநாமங்களை யுண்டாக்கிவைத்த மஹோபகாரகனை. [ஓராயிரம்] ஒரொன்றே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போரும்படி அத்விதீயமாயிருக்கை. [பிரானை] அவற்றை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த மஹோபகாரகனை. [அல்லால் இத்யாதி] இவனையொழிய வேறொருவரைக்

கவிபாட நான் சக்தனாகிறிலேன். எதுதான் நீர் மாட்டாதொழிகிறது? என்ன. [மாரியனைய கை] கொடுக்கைக்கு முதலின்றிக்கேயிருக்கிறு னொருவனை, கொடைக்கு மேகத்தை யொக்குமென்கை. அதாவது ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கையும், கொடுக்கப்பெருதபோது உடம்பு வெளுக்கையுமாகிற இத்யாதிகள். கையென்றது - கொடை. [மால்வரையொக்கும் இத்யாதி] கொடையை நினைத்துத் தேம்புகிற தோளைக்குறித்து, கொடுத்துப் பணைத்திருக்கிறதென்றும், இத்தோள் நிழலிலேயன்றோ லோகமாக ஜீவித்துக்கிடக்கிறதென்றும். [பாரில் ஓர்பற்றையை] போகபூமியிலுள்ளார் சிலராகில் ஆமிறே; பூமியிலுள்ளார் சிலராய், பற்றையாய்; அதாவது முளைத்தெழுந்து தீந்துபோவன சில சிறுதூறு உண்டாயிற்று. அப்படியே, உத்பத்தியே தொடங்கி விநாசத்தளவும், தனக்கு உறுப்பாதல் பிறர்க்கு உறுப்பாதல் செய்யாதவர்களை. அன்றிக்கே, 'பாரென்று – நத்தமாய். அத்தால் - ஒரு குடிப்பற்றின்றிக்கே யிருக்கை. பற்றையை - கைப்பட்டத்தை இறுகப்பிடித்து ஒருவர்க்கு ஒன்று ஈயாதவர்களை' என்று ஒரு தமிழன் வ்யாக்யாநம் பண்ணினன். 'த்ருணஸமன்' என்று சொல்லிப்போருவது. [பச்சைப்பசும்பொய்கள்பேசவே] மெய்கலவாத பொய்களைச் சொல்ல. ஆயிரம்பேருமுடைய பிரானையல்லால் மற்று - பாரிலோர்பற்றையைப் பச்சைப்பசும் பொய்கள்பேச - யான் கிலேன். .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. 'நான் பிறரைக்கவிபாடுவே னென்னிலும், என்வாக்கானது அவனை யொழியப்பாடாது' என்கிருர்.

வேயின்மலிபுரைதோளி பின்னைக்குமணாளனை *
ஆயபெரும்புக ழெல்லையிலாதனபாடிப்போய் *
காயங்கழித்து அவன்தாளிணைக்கீழ்ப்புகுங்காதலன் *
மாயமனிசரை என்சொல்லவல்லேன்என்வாய்கொண்டே? (8)

[வேயின் இத்யாதி] நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனுமாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனுமான ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாடி இப்படியிலே இச்சரீரத்தைக் கழித்து, இதின் அநந்தரம் அடிமைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு சரீரத்தைப் பெற்று அவனுக்கு அடிமைசெய்ய வேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிற நான் என்வாயைக் கொண்டு நீர்க்குமிழிபோலேயிருக்கிற க்ஷுத்ரரைக் கவிபாட வல்லேனோ? என்கிருர். [வேயின் இத்யாதி] பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேயிலும் விஞ்சின அழகையுடைத்தாய், பரஸ்பர ஸத்ருசமான தோளையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனை. மலிதல் - மிகுதி; புரை - ஒப்பு, பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு யோக்யமான சரீரஸம்பந்தம் அறுக்கைக்கும் விலக்ஷணமான சரீரத்தைப் பெற்று திருவடிகளிலே அடிமை செய்கைக்கும் புருஷகாரமான நப்பின்னைப்பிராட்டியென்கை. அச்சேர்த்தியிலே கவிபாடின நான் வேறு சிலரைக் கவிபாடவோ? இனி, கை கழியப் போகவல்லரோ, பிராட்டிகைப்புடையிலே நின்று கவிபாடுகிறவர்? [பின்னைக்கு மணாளனை] அவள் செவ்விகொள்ள இட்டுப்பிறந்தவனை. [ஆய] ஆயப் பட்டிருக்கை, ஹேய ப்ரதிபடமாயிருக்கை, அன்றியே, ஆயவென்றது - ஆனவென்றாய். ஸ்வரூபாநுபந்தியென்றுமாம். [பெரும் புகழ்] ரூபகுணத்தோடு ஆத்மகுணத்தோடு வாசியற ஓரோவொன்றே நிரவதிகமாயிருக்கை. [எல்லையிலாதன] இப்படிப்பட்ட குணங்கள் அஸங்க்யாதமாயிருக்கை. [பாடிப்போய்க் காயங்கழித்து] (பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச்சாயாயாம் ஜரிதம் மயா) என்று சக்ரவர்த்தி ப்ரஜாரக்ஷணார்த்தமாகச் சுற்றும் பயணம் திரிந்து முத்தின்குடை நிழலிலே சரீரத்தை ஜரிப்பித்தாற்போலே, பகவத்குணங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்ச் சொல்லி இதுவே

யாத்ரையாய்ச் சரீரத்தைவிட்டு. [அவன் இத்யாதி] இத்தைக்கழித்த அநந்தரம், ஸ்வாநுபவம் பண்ணியிருத்தல், ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொள்ளுதல் செய்ய இராதே, அடிமைக்குப்பாங்கான சரீரத்தைப் பெற்று, தாய்முலைக்கீழேபோய், ஒதுங்கும் ஸ்தநந்தயப்ரஜைபோலே திருவடிகளின்கீழே ஒதுங்கவேணுமென்னும் அபிநிவேசத்தையுடைய நான். [மாய மனிசரை] உத்பத்தியோடே வ்யாப்தமான விநாசத்தையுடையவர்களை. அதாவது பாடத்தொடங்கின கவி முடிவதற்கு முன்னே முடியும் மநுஷ்யரை. [என்வாய்கொண்டு என்சொல்லவல்லேன்] கழுத்துக்குமேலே சொல்ல என்னிலும் இசைகிறதில்லை. [என்வாய்கொண்டு] வேறே சிலர்வாக்காலே பாடினால் பாடலாம்; (மந:பூர்வோ வாகுத்தர:) அங்கே காதலைப்பண்ணிப் புறம்பே சிலரைக் கவிபாடப்போமோ? ஆசைப்படுவது ஒரு விஷயமாய், பேசுவது ஒரு விஷயமா யிருக்குமோ? எல்லா இந்த்ரியங்களுக்கும் அடி மநஸ்ஸிறே, அத்தை அநுவர்த்திக்குமத்தனையிறே அல்லாத கரணங்கள். இப்போது இப்படி சொல்லுகைக்கு ப்ரஸங்கமென்? என்னில்; ப்ராப்தி ஒத்திருக்கப் புறம்பே சிலர் சிலரைக் கவிபாடக் காண்கையாலே, நான் முந்துற முன்னம் இதில்நின்றும் தப்பப்பெற்றேனென்கிறார். .... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. பரமோதாரனானவன் என்கவிக்குத் தன்னை விஷயமாக்கி வைத்தபின்பு இதர ஸ்தோத்ரத்துக்கு அதிகாரியல்லேன் என்கிறார்.

வாய்கொண்டுமானிடம்பாடவந்த கவியேனல்லேன் *
ஆய்கொண்டசீர்வள்ளல் ஆழிப்பிரான்எனக்கேயுளன் *
சாய்கொண்டஇம்மையும்சாதித்து வானவர்நாட்டையும் *
நீகண்டுகொள்ளென்று வீடுந்தரும்நின்றுநின்றே. (9)

[வாய்கொண்டு இத்யாதி] வாய்வந்தபடி சொல்லவல்லார் இவரேயிறே. (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய) 'ஐயரையும், ஆய்ச்சியையும் அனுவர்த்தித்துப் பெருமாள் காடேற எழுந்தருளா நின்றார்; நானும் அவரை அனுவர்த்தித்துப் போகிறேன்' என்று இளைய பெருமாள் அறிவிக்க, உமக்கு முடிவேணுமென்று அபேக்ஷையுண்டாகில், 'முடிசூடுகைக்கு யோக்யனாயிருப்பானொருவன் வேணும்' என்றதுக்கு ஈடாக நோன்புநோலேனோ? அவரை அநுவர்த்திக்கைக்காகவன்றோ நான் உம்மைப் பெற்றது; (ஸுஹ்ருஜ்ஜநேராமே ஸ்வநுரக்த:) உபதேசநிரபேக்ஷமாகப் பெருமாள் திருவடிகளுக்கு நீரே பரிவரிறே; நான் இன்று இருந்து சொல்லவேண்டுவதொன்று உண்டோ? அடிமையிலுண்டான ருசி செவி கண்ணுகைக் கண்டு அடிமை செய்யுமவரிறே. அன்றிக்கே, (ஸ்வநுரக்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே) "கருமுகைமாலையை வெய்யிலிலேயிட்டாற்போலே, பெருமாள் தம் ஸௌகுமார்யம் பாராதே பித்ரநுவர்த்தநம்பண்ணிக்காட்டிலே போகாநின்றார்; என்புகுருகிறதோ?" என்று வயிறெரிந்திருக்கிற ஸுஹ்ருஜ்ஜநங்களுக்கு நல்லீரிறே. ஸுஹ்ருஜ்ஜநமென்கிறது - திருத்தாயார் தொடக்கமான படைவீட்டிலுள்ளாரை. அவர்களுக்கு வேர்ப்பற்றான இவரை நோக்கித் தாரீரென்றும். (ராமே) நடக்கை மிகையாம்படி, வெறுமனேயிருந்தாலும் ஆகர்ஷகமான வடிவழகையுடையவர். (ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ:) (பால்யாத் ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்த்த:) என்று அவதாரகாலமே தொடங்கி அந்வயத்தில் தரித்து வ்யதிரேகத்தில் தரியாதவர்க்கு, இன்றாக ஒருப்ரமாதம் புகுருகைக்கு சங்கையில்லையிறே; ஸம்பாவிதமான தொன்றைச் சொல்லுகிறாளாகவேணுமே, (ப்ராதரி கச்சதி) அவர் உம்முடைய முன்னே நடப்பர்கிடீர்; அவ்வழகிலே கண்வைத்து, நீர் அதிகரித்ததுக்குச் சோர்வுபிறவாதபடி குறிக்கொள்ளும். (அக்ரத:ப்ரயயௌ) நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கலாம்படி. "ஆடல்பாடல்" இத்யாதி. [வாய்கொண்டு

இத்யாதி] அவன் தன்னை யேத்துகைக்குத் தந்த வாயைக்கொண்டு க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடுகைக்குப் பிறந்தவனல்லேன். நான் பிறரைக் கவிபாடினால் என்னுடைய ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம் அவன்பெற்றானும்படியென்? ஸ்வமுத்திச்யவிறே ஸ்ருஷ்டி. [ஆய்கொண்ட இத்யாதி] நீர் அவனைக் கவிபாடக்கடவேன்' என்றிருந்தாலும், வேதங்களும் (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்று மீளுகிற விஷயமன்றோ ? கவிபாடப்போமோ? என்ன, அவன் (பக்தாநாம்) என்கிறபடியே தன்னை எனக்கு ஆக்கிவைத்தான் ; எனக்குக் கவிபாடக் குறையென் ? என்கிறார். [ஆய்கொண்ட சீர்] ஆயப்பட்ட சீர். ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணங்கள். [வள்ளல்] பரமோதாரன். [ஆழிப்பிரான்] இக்குணங்களைக் காத்தூட்டவல்ல பரிகரத்தை யுடையவன். [எனக்கே உளன்] என்கவிக்கே தன்னை விஷயமாக்கினான். [ஆழிப்பிரான் இத்யாதி] தானும் தன்பரிகரமுமாயிருக்கிற இருப்பை எனக்குக் கவிபாடலாம்படி எனக்கு விஷயமாக்கினான். "வலக்கையாழி" இத்யாதி.

[சாய்கொண்ட இம்மையும் சாதித்து] ஒளியையுடைத்தான ஐஹிகஸுகத்தையும் தந்து. சாய் - ஒளி. கொள்கை - உடைத்தாகை. மோக்ஷஸுகத்திலும் நன்றாம்படி ஐஹிகத்திலே ஸ்வாநுபவமே யாத்ரையாம்படி பண்ணித் தருகை. [சாதித்து] ஐஹிகங்களோடு மேலுள்ளவற்றோடு வாசியற அவனே ஸாதநமாகக்காணும் இவர்பெறுவது. [வானவர்நாட்டையும்] குடியிருப்பாரோ பாதியாயிற்று பரமபதத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு ; ப்ராப்திதேசம் நித்ய ஸூரிகள் இட்ட வழக்காயிருக்கும். (பவத்விஷயவாஸிந:) என்னுமதுவும் தன்பக்கலிலே யாயிருக்கிறது. [நீ கண்டுகொள் என்று] (க்ருதம் தசகுணம் மயா) என்று ஸ்ரீபண்டாரத்தை வளர்த்துவைத்து, பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளினபோதே ஸ்ரீபரதாழ்வான் காட்டிகொடுத்தாற்போலே. வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள் என்கையாலே முன்பே அங்கே உளரான நித்யஸூரிகளோடு இன்றுபுக்கவனோடு வாசியற்றிருக்கை, அன்று ஈன்ற கன்றின்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே முன் ஈன்ற கன்றைக் காற்கடைக்கொள்ளும் ஸுரபியைப் போலே. (த்வயிகிஞ்சித் ஸமாபந்நே) இத்யாதிவத். [என்று] இப்படியே ஆதரத்தோடே சொல்லி. [வீடும்தரும்] கைங்கர்யஸுகத்தைத்தரும் ; (மோக்ஷோ மஹாநந்த:). [நின்றுநின்றே] ' இப்படி முழுக்கக் கொடுத்தாலும் ' இவனுக்கு நாம் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்' என்று (ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவமே) என்று திருவுள்ளத்தாலே மிறுக்குப்பட்டு நிற்கும்' என்று நம் ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. ஒருதமிழன் ' அடைவடைவே தரும் சொன்னவற்றை' என்றான். முதல் ஐஹிகத்தில் அநுபவிப்பித்து, பின்பு ஒரு தேச விசேஷத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து பின்பு கைங்கர்யஸுகத்தைக் கொடுக்குமென்று. அதவா, சாய்கொண்ட இத்யாதிக்கு ஐஹிகத்தில் ஸ்வாநுபவஸம்ருத்தியையும், தேசவிசேஷப்ராப்தியையும், கைங்கர்ய ஸுகத்தையும் தருமிடத்தில், ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கத் தருமென்றுமாம் .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வேச்வரன்கவியான எனக்கு இதரஸ்தோத்ரகரணம் அநுரூபமன்று என்கிறார்.

> நின்றுநின்றுபலநாளுய்க்கும் இவ்வுடல்நீங்கிப்போய் *
> சென்றுசென்றாகிலுங்கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணி *
> ஒன்றியொன்றிஉலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு *
> என்றுமென்றும் இனிமற்றொருவர்கவியேற்குமே ? (10)

[நின்றுநின்று இத்யாதி] அநாதிகாலம் இடைவிடாதே. [உய்க்கும்] செலுத்தும், இவ்வாத்மாவுக்கு பாதகத்வேந நடத்தும். [இவ்வுடல்] கூற்றங்

கண்டாற்போலே பயாவஹமாயிருக்கிறபடி. [இவ்வுடல்] வர்த்தமானசரீரத்தையும், அத்தோடு ஸஜாதீயமான முன்புள்ள சரீரங்களையும், முன்புள்ளவையும், வர்த்தமானம்போலே ஒருபோகியாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. [நீங்கிப்போய்] விட்டுப்போய். [சென்று சென்ருகிலும்] ஒன்றல்லாவொரு ஜந்மத்திலேயாகிலும். [கண்டு] நம்மை இவன் கண்டு. [சன்மங்கழிப்பான் எண்ணி] ஜந்மஸம்பந்தமறும்படி பண்ணவேணுமென்று மநோரதித்து. அன்றியே, சென்றுசென்ருகிலும் கண்டெென்று ஒரு சொல்லாய் நெடுங்காலங்கூடவாகிலும் நம்மையறிந்து இவை ஜந்மங்களிற்புகாதபடி பண்ணவேணுமென்று சிந்தித்து என்றுமாம். [ஒன்றியொன்றி யுலகம்படைத்தான்] "சோம்பாதிப்பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்தவித்தா" என்கிறபடியே, ஒருகால் ஸ்ருஷ்டித்து பலியாவிட்டால் சோம்பிக் கைவாங்காதே, ஒருப்பட்டு ஒருப்பட்டு லோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய; கர்ஷகன் ஒருகால் பயிர்செய்து பதர்த்தால் பின்பும் பயிர் தன்னையே செய்யுமாபோலே, இவனும் 'ஒருநாளல்லாவொருநாளாகிலுமாம்' என்றிறே ஸ்ருஷ்டிப்பது; பத்தியுழவன் பழம்புனமிறே இதுதான். ஒருநாளல்லாவொருநாளாகிலும் நம்மையறிந்து, பலநாளும் இடைவிடாதே இவ்வாத்மாவுக்கு பாதகமாய்க்கொண்டு நடத்துகிற இச்சரீரத்தை விட்டுப்போய் இனி இவ்வாத்மாக்கள் பிறவாதபடி பண்ணவேணுமென்று மநோரதித்து ஒன்றியொன்றி உலகம்படைத்தானயிற்று. [உலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு] அவன் எதிர் சூழல்புக்குத் திரிந்து பண்ணின க்ருஷி பலித்து, அவனுக்குக் கவியாகப் பெற்ற எனக்கு: [என்றும்என்றும் இத்யாதி] காலதத்த்வமுள்ளதனையும் வேறுசிலரைக் கவிபாடத் தகுமோ? அவன் ஸௌஹார்த்தமாகில் இப்படி பலித்தது, பின்னை எல்லார்க்கும் பலிக்கவேண்டாவோ? என்னில்,—அவனுடைய ஸங்கல்பந்தானும், சென்றுசென்ருகிலுமென்றிறே ஒருநாளில் பலிக்குமதன்றிறே; ஆகையால், பலிக்கப்பலிக்கக்காணுமித்தனை. [என்றும் என்றும் இத்யாதி] இனிமேல் அநேகமாயுள்ள காலமெல்லாம் இச்சரீரமுள்ளதனையும் இதுவே யாத்ரையாயிருந்து, மேல் (ஏதத் ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்றும், (அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்) என்றும் பாடப்புகுகிற எனக்கு. [மற்றொருவர்கவியேற்குமே] இப்படி யிருந்தபின்பு பகவத்வ்யதிரிக்தற்குக் கவிபாடுகை போருமோ? வேறு சிலர்க்கு நான் கவியாகத்தகுமோ? என்னுதல், வேறு கவியிலே நான் அந்வயிக்கத்தகுமோ? என்னுதல். .... (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியின் இயல்மாத்ரத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்கு பிறரைக்கவிபாட யோக்யமான ஜந்மம் இல்லை என்கிருர்.

ஏற்கும்பெரும்புகழ் வானவரீசன்கண்ணன்தனக்கு *
ஏற்கும்பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் *
ஏற்கும்பெரும்புகழ் ஆயிரத்துள்ளிவையுமோர்பத்து *
ஏற்கும்பெரும்புகழ் சொல்லவல்லார்க்கில்லைசன்மமே. (11)

[ஏற்கும் இத்யாதி] தகுதியான மிக்க புகழையுடையனய் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனய், அம்மேன்மையோடே வந்து அவதரித்து மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடையவன் தனக்கு; ஒன்பதாமோத்திலே நின்று மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தை பரக்கப் பேசாநின்றதிறே. [ஏற்கும் இத்யாதி] 'அவன் உபயவிபூதியுக்தன்' என்ருல் தக்கிருக்குமாபோலே, 'ஸர்வேச்வரன்கவிகள் இவர்' என்ருல் அதுக்குப் போரும்படியிருக்கிற ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [ஏற்கும் பெரும்புகழாயிரம்] (யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே) என்ற விஷயத்தை விளாக்குலைகொண்ட ப்ரபந்தம்' என்ருல் அதுக்குப்போரும்படியான ஆயிரம். [இவை

யும் ஓர்பத்து ஏற்கும் பெரும்புகழ்] ஆயிரத்திலும் இப்பத்துத் தகுதியான பெரும்புகழையுடைத்து. அதாவது இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அநநுரூபமாகப் பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோ ளென்றும், ஸ்வரூப ப்ராப்தமான விஷயத்தைக் கவிபாட வாருங்கோ ளென்றும் சொன்ன பத்தாகை யாலே சொன்ன சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் தகும்படி இருக்குமாயிற்று. [இல்லை சன்மமே] நித்யஸூரிகளை 'பிறரைக்கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள்' என்று கற்பிக்கவேண்டுகிறதில்லையிறே; பிறக்கைசுட்டியிறே பிறரைக்கவிபாட வேண்டுகிறது. பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோளென்று கற்பிக்கவேண்டும் படியான தண்ணிய ஜந்மத்திலே அந்வயியார்கள். .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

சொன்னுவில்வாழ்புலவீர்! சோறுகூறைக்காக
மன்னுதமானிடரைவாழ்த்துதலால்—என்னுகும்?
என்னுடனேமாதவனையேத்துமெனும்குருகூர்
மன்னருளால்மாறுஞ் சன்மம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாந்திருவாய்மொழி—சன்மம்பலபல: ப்ரவேசம்

கீழில் திருவாய்மொழியிலே பிறரைக் கவிபாடுகிறவர்களை பகவத்விஷயத்தில் மீட்கப்பார்த்து, அவர்கள் மீளாதொழிய, இவர்களைப்போலேயாகாதே நான் முக்துறமுன்னம் இதரஸ்தோத்ரம்பண்ணுகைக்கு அநர்ஹகரணனுகைப் பெற்றேனென்கிறார்; இதர ஸ்தோத்ரம்பண்ண அநர்ஹகரணனுன மாத்ர மேயோ? பகவத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அர்ஹகரணனுகவும் பெற்றேனென்கிறார். இத்திருவாய்மொழியில். "முடியானே" யில் தாம் அவனை அநுபவிக்கக் கோலி, அதுபெருமையாலே தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார்; தாம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடுகிறுப்போலே ஸம்ஸாரிகள் இதர விஷயங்களைப்பற்றிக் கூப்பிடுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, அவர்களநர்த்தத்தைக் கண்டவாறே தமக்கு "முடியானே" யில் பிறந்த இழவுதானே பேருய்த் தோற்றிற்று; அதுக்குமேலே ஆச்ரிதார்த்தமாகக் கர்மவச்யரைப்போலே ஸம்ஸாரிகள் நடுவே அவர்களோடொத்த வடிவைக்கொண்டு அவதரித்த திவ்யாவதாரங்களை யும் அவதாரஸித்தமான திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் வடிவழகையும் பூஷணங்கள் சேர்ந்தசேர்த்தியையும் திவ்யாயுதங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தியையும் அகடிதகட நாஸாமர்த்யத்தையும் இவற்றையெல்லாம் அநுபவிக்கப்பெற்றேன்; எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லை யென்கிறார்.

முதற்பாட்டில். இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்; திவ்யாயுதங்களோடே அவன் வந்து அவதரிக்கும் படியை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லையென்கிறார்; ஆச்ரிதரக்ஷணர்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி அவர்கள் விரோதிகளை நிரஸியாநின்றுள்ள எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களைப் புகழப்பெற்ற எனக்கு ஒருகுறைவில்லை யென்கிறார். [சன்மம் பலபல இத்யாதி] அகர்மவச்யனுன தான் கர்மவச்யருங்கூடப் பிறவாத ஜந்மங்களை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்து ரக்ஷிப்பானுயிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளு மில்லை யென்கிறார்; ஸர்வேச்வரனுய் மேன்மையடித்து இவற்றோடேதோய்

வின்றிக்கே யிருக்கை அன்றிக்கே, இவைபட்ட இடரைத்தானுமொக்க வந்து பட்டுரக்ஷிப்பானுமிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளுமில்லை யென்கிருர்.

சன்மம்பலபலசெய்துவெளிப்பட்டுச் சங்கொடுசக்கரம்வில் *
ஒண்மையுடையவுலக்கையொள்வாள் தண்டுகொண்டுபுள்ளூர்ந்து * உலகில்
வன்மையுடையவரக்கரசுரரை மாளப்படைபொருத *
நன்மையுடையவன்சீர்பரவப்பெற்ற நானோர்குறைவிலனே. (1)

[சன்மம் பலபல செய்து] அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணுநிற்குமாயிற்று. இவ்வவதாரத்தை அடியறியுமவர்கள் அவதாரத்துக்கவ்வருகு பரத்வத்திலும் போகமாட்டாதேயிறே இருப்பது; (தஸ்யதீரா:பரிஜாநந்தியோநிம்) என்னக் கடவதிறே; (ஜந்மகர்மசமேதிவ்யம்) என்று தானும் நெஞ்சுளுக்கியிறே இருப்பது, "பிறந்தவாறும்" என்று தீமதாமக்ரேஸரரான இவரும் வித்தராயிருப்பர். ஜ்ஞாநாதிக்யமாயிருந்ததிறே ஆழங்காற் படுகைக்கு ஹேது. இனியதுவிஞ்சின இடங்களிலே மிகவும் ஆழங்காற்படுகைக்கு உடலா மித்தனையிறே. [பல] ஓரவதாரத்தை அநுஸந்தித்தால் "எத்திறம்!" என்று வித்தராமவர் அநேகாவதாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாரிறே. [பலபல] கர்மவச்யன் பிறவிக்கு எல்லைகாணநின்றோம்; அகர்மவச்யன்பிறவிக்கு எல்லை காண்கிறிலோ மென்றதாயிற்று. கர்மத்துக்கு அவதியுண்டு, அனுக்ரஹத்துக்கு அவதியில்லை. தன்னுடைய ஜந்மங்களைத் தானே சொல்லப்புக்காலும் (பஹூநி) என்னும்படியாயிறே இருப்பது. [பலபல] தேவாதியோநிபேதங்களும், அவாந்தரபேதங்களும். [செய்து] ஆவிர்ப்பாவ மாத்ரமன்றிக்கே, கர்மவச்யன் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாசம் பண்ணுமாகில், (ததச்ச த்வாதசேமாஸே) என்று பன்னிரண்டுமாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணிவந்து அவதரிக்கை. "பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்டவப்பாங்கிஞல்" என்றுர்களிறே பெற்றவர்களும். (பிதாபுத்ரேணபித்ருமாந்யோநியோநௌ, நாவேதவிந்மநுதேதம்ப்ருஹந்தம்) என்கிறபடியே ஸர்வகாரணபூதனை தான் ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாயிறே வந்து அவதரித்தது. [வெளிப்பட்டு] (நசக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே) என்கிற தன்னைக் கண்ணுக்குவிஷயமாக்கி. எப்போதும் போகிறவிடத்திலே நிதிகண்டெடுப்பாரைப்போலே. அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி வந்து அவதரிக்கை, அப்ராக்ருதமான த்ருஷ்டிகளாலே ஸதா தர்சநம்பண்ணக்கடவ வடிவை மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டுவந்து காட்டுகை. "என்றேனும் கட்கண்ணுற்காணுத அவ்வுருவை" யிறே கண்ணுக்கு இலக்காக்குகிறது. [சங்கொடு இத்யாதி] தன்னிற்பிரியாத ஸௌப்ராத்ரம்; (கச்சதாமாதுலகுலம் பரதேந) இத்யாதிவத். அவதரிக்கும்போது திவ்யாயுதங்களோடே வந்தாயிற்று அவதரிப்பது, இங்குநின்றும் போவார்க்கு ப்ராப்யராமவர்களோடே கூட வந்தாயிற்று அவதரிப்பது. கண்டநுபவித்த அநந்தரம் "அடியார்கள்,குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ" என்று ப்ரார்த்திக்கவேண்டாதபடி அவர்களோடே கூடக்காட்சிகொடுக்கை. [சங்கொடுசக்கரம்] ஒன்றேயமைந்திருக்கச் செய்தே [வில்] ஒருகொத்துக்கு ஒருவரைக்கொண்டு வருகையன்றிக்கே. [ஒண்மையுடைய உலக்கை] ஒண்மை - அறிவு கருதுமிடம் பொரும்படி ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார்களே. [ஒள்வாள் தண்டுகொண்டு] கையிலே திவ்யாயுதங்களைக் கண்டால் 'இவை வினைக்கு உடலாக தரித்துக்கொண்டிருக்கிருன்' என்றிருப்பார் ஸம்ஸாரிகளாயிற்று; அங்ஙனன்றிக்கே நித்யஸூரிகள் 'அழகுக்கு உடலாக தரித்துக்கொண்டிருக்கிருன் என்றிருப்பர்கள்; இவரும் அவர்களிலே ஒருவராகையாலே அழகுக்கு உடலாகவே அநுஸந்திப்பது' ஒருகற்பகத்தரு பணைத்

துக்கணுத்தோறும் அரும்பினாற்போலேயாயிற்று வடிவும் திவ்யாயுதங்களும் சேர்ந்த சேர்த்தி இருப்பது. [புள் ஊர்ந்து] இதுவும் ஒரு சேர்த்தியழகு; * பொன்மலையின் மீமிசைக்கார்முகில்போலேயிறே இருப்பது. [உலகில்] இவ் வழகுதான் ஒருதேசவிசேஷத்தே நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்குமதிறே; அங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே இங்கே அநுபவிக்கும்படி பண்ணினான். [வன்மை இத்யாதி] இவ்வழகைக்கண்டு நெஞ்சுநெகிழாதவர்களான ராக்ஷஸர்களையும் அஸுரர் களையும் இவ்விஷயத்தில் தம்முடையமென்மைபோலே எல்லார்க்கும் இருக் குமோ? என்றிருக்கிறார். * நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகுமே தமக்கு. அவனைக் காணாதபோது "ஈச்வரோஹம்" என்றிருக்கலாம்; திவ்யா யுதங்களோடே அழகிய வடிவழகைத் திருவடி திருத்தோளிலேகண்டால் 'சரணம்' என்னுதல், எழுத்துவாங்குதல் செய்கையன்றிக்கே எதிரிடுவதே பையல்கள்! என்கிறார். அழகுக்கு இலக்காய் வாழமாட்டாதே, அம்புக்கு இலக்காய் முடிந்து போவதே! என்றார். [மாளப்படைபொருத] அவர்கள் முடியும்படி ஆயுதத் தாலே பொருத. யுத்தத்திலே புக்குநின்று, ஆரோதமடித்தல், 'ஸ்வகீயஜந் துக்கள்' என்று ஆந்ருசம்ஸ்யங்கொண்டாடுதல் செய்யாதே, 'ஆச்ரிதவிரோ திகள்' என்று அழியச்செய்த நன்மையுடையவன். அன்றியே, ஸங்கல்பத் தாலே செய்யாதே, அவதரித்து யுத்தம்பண்ணிமுடித்த நன்மை யாகவுமாம். * மழுங்காதஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதிமறையுமிறே * என்றாரிறே இவர்தாம். அக்னீஷோமீயஹிம்ஸை களில் கைகூசினாகில் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டாநின்றதிறே. [நன்மை யுடையவன்சீர்பரவப்பெற்ற நான்] அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அக்ரம மாகச் சொல்லப்பெற்ற நான். [ஓர் குறைவிலனே] முதலிலே ஸம்ஸாரிகளைப் போலே அறியாதொழிதல், அவதரித்துக் கண்ணுக்கு இலக்காய்ப் பாசுரமிட்டுப் பேச நில மன்றிக்கே யிருத்தல், சிசுபாலாதிகளைப்போலே 'நம்மிலே யொருத்தன்' என்று பரிபவித்து முடிந்துபோதல், ஸ்ரீவிச்வரூபத்தில், அர்ஜு நனைப்போலே நீச்சுநீராதலன்றிக்கே இவ்விஷயத்தைப் புகழப் பெற்ற எனக்கு ஒருகுறைகளு மில்லை யென்கிறார். (ஸோச்நுதேஸர்வாந்காமாந்) என்று ஒரு தேசவிசேஷத்திலே அநுபவிக்கக்கடவ குணாநுபவத்தை இங்கே அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு 'பரமபதத்திற் போகப்பெற்றிலேன்' என்கிற குறையுண்டோ?

இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் திருவவதாரங்களைச் சொன்னார்: இதில் திருவவதார கந்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து, அங்குநின்றும் ஸ்ரீவஸுதேவ் குமாரனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழி யச்செய்த க்ருஷ்ணனுடைய புகழைப் பேசப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தட்டில்லை யென்கிறார்.

**குறைவில்தடங்கடல்கோளரவேறித் தன்கோலச்செந்தாமரைக்கண் *
உறைபவன்போலவோர்யோகுபுணர்ந்த ஒளிமணிவண்ணன் கண்ணன் *
கறையணிமூக்குடைப்புள்ளைக்கடாவி அசுரரைக்காய்ந்தவம்மான் *
நிறைபுகழேத்தியும்பாடியுமாடியும் யானொருமுட்டிலனே.** (2)

[குறைவில் தடங்கடல்] நானேயன்று, என்னிலும் குறைவற்றாருண்டு. 'தடங்கடல்' என்னுநிற்கச்செய்தே, குறைவில் தடங்கடலென்றது "திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று - மாலும் கருங்கடலேயென்னோற்றாய்" என்னுமாபோலே அவனோட்டை ஸ்பர்சஸுகத்தாலே குறைவற்றிருக்கை. யசோதைப்பிராட்டி க்ருஷ்ணனைத் தன்மடியிலே வளர்த்தி உகக்குமாபோலே, ஸர்வேச்வரனைத் தன் னுள்ளே யிட்டுக்கொண்டு அத்தாலே யுகந்து குறைவற்றிருக்கை. [தடங்கடல்]

அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளும்படி இடமுடைத்தான கடல். [கோளரவு ஏறி] கோளென்று ஒளியாய், திருமேனியோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஏறி என்னுதல்; அன்றிக்கே, கோளென்று மிடுக்காய், (ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாநபலைகதாமநி) என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனும் ஸர்வேச்வரியுங் கூடித் துகையாநின்றால் பொறுக்கைக்கு ஈடான தாரணஸாமர்த்த்யத்தையுடையனாயிருக்குமென்னுதல். [அரவு] மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் இவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடையனாயிருக்கை. [தன் இத்யாதி] வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியாய், ஸர்வைச்வர்யஸூசகமாய், பெரிய பிராட்டியாரோட்டைக் கலவியாலே வந்த ஆநந்தஸூசகமாய், அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரையை ஒருபமைசொல்லலாம்படி அழகியதாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருக்கண்கள். ([உறைகை] - உறங்குகை). கண்ணுறைகை - கண்வளர்ந்தருளுகை. கண்வளருகையென்று பேராய், ஜகத்ரக்ஷணசிந்தாயுக்தனாகை. [ஓர்யோகுபுணர்ந்த] 'ஸகல ப்ராணிகளும் நம்மைக்கிட்டிக் கரைமரஞ்சேர்ந்ததாம் விரகேதோ?' என்று இவற்றினுடைய ரக்ஷணோபாயசிந்தை பண்ணினால் அவ்வநுஸந்தாநம் பொறாமையாலே நாக்கு உலரும்; அப்போது, கர்ப்பூரநிகரம் வாயிலே யிடுவாரைப்போலே (ஆத்மாநம் வாஸுதேவாக்யம் சிந்தயந்) என்று தன்னைத் தானே அநுஸந்தியாநிற்கும் இப்படி அநுஸந்தித்தவாறே ரக்ஷணோபாயம் தோற்றுமே. [ஒளிமணிவண்ணன்கண்ணன்] ரக்ஷ்யவர்க்கத்தைத் தன்வடிவழகாலே கரைமரஞ்சேர்க்கைக்காக க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்தவன். "ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோ" இறே ஒளியையுடைய நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன். [கறையணி இத்யாதி] ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கொன்று கறைகழுவ அவஸரமின்றிக்கேயிருக்கையாலே கறையேறி அதுவே ஆபரணமாயிருக்கும் மூக்கு என்னுதல்; அன்றிக்கே, தாயார் 'புத்ரமுகங் காணவேணும்' என்னும் அபிநிவேசத்தாலே முட்டையாயிருக்கிற பருவத்திலே ஒருஉத்யோகத்தைப் பண்ணினாளாய், அத்தால் ஓரடையாளம்பிறந்து, அதுதான் எம்பெருமானுக்கு ஸ்ரீவத்ஸத்தோபாதியாய், அத்தை ஆபரணமாகவுடைய புள் என்றுமாம். [கடாவி] ரதாதிகளை நடத்துமாபோலே திருமேனியோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே திமிர்ந்து, வடிம்பிட்டுத் தாக்கி நடத்தவேண்டியிருக்கிறபடி. (த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தகிணாங்கசோபிநா) என்னக்கடவதிறே. [அசுரரைக்காய்ந்த] இப்படி பெரியதிருவடியை நடத்தாநின்றுகொண்டு ஆஸுர்வர்க்கத்தை நசிப்பித்த ஆச்ரிதருடையபோகோபகரணமே ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸந பரிகரமுமென்கை. [அம்மான்] இப்படி சிறியத்தைப் பெரியதுநலியாதபடி நோக்கும் நிருபாதிகசேஷி. [நிறைபுகழ் இத்யாதி] இந்த ரக்ஷணத்தாலே குறைவற்ற புகழை, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்தியும் பாடியும், ப்ரேமபாரவச்யத்தாலே இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடியும் வர்த்திக்கிற நான் பகவத் போகத்துக்கு ஒரு ப்ரதிஹதியுடையேனல்லேன் என்கிறார். முட்டு - விலக்கு. .... (2)

மூன்றாம்பாட்டு. ஸர்வேச்வரனுடைய போக்யதாநுஸந்தாந ப்ரீதிபலாத்காரத்தாலே அவனுக்கு அடிமை செய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனான எனக்கு, க்ஷுத்ர விஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் ஹ்ருதய து:க்கம் இல்லை யென்கிறார்.

முட்டில்பல்போகத்தொருதனிநாயகன் மூவுலகுக்குரிய *
கட்டியைத்தேனையமுதை நன்பாலைக்கனியைக்கரும்புதன்னை *
மட்டவிழ்தண்ணந்துழாய்முடியானைவணங்கி அவன்திறத்துப் *
பட்டபின்னைஇறையாகிலும் யானென்மனத்துப்பரிவிலனே. (3)

[முட்டில் இத்யாதி] சிலநாள் சென்றவாறே முட்டுப்படக்கடவதன்றிக்கே, அஸங்க்யேயமான போகங்களை யுடையனாய், அத்விதீயனான தனிநாயகன். அதாவது தன்னை 'நாயகன்' என்றால், பின்னை இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி யிருக்கை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஏகாதிபத்யஞ் சொல்லக் கடவது; அவர்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அத்விதீயனான தனிநாயகனென்கிறார். 'மூவுலகுக்கு உரிய ஒரு தனிநாயகன்' என்று கீழே கூட்டுவது. *([முட்டில்பல்போகம் ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது.) (த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்) என்கிறபடியே. (ஸர்வலோகசரண்யாய) என்று என்னோபாதி பெருமாளுக்கு உங்களால் சொல்லலாவது உண்டோ? என்னும்படியிறே இருப்பது. அன்றிக்கே, "மூவுலகுக்குரிய கட்டியைத்தேனை" என்று போக்யதையும் ஸர்வ ஸாதாரணமாயிருக்கை. [கட்டியை] உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற ரஸகநமாயிருக்கை; (ரஸோவைஸ:.) [தேனை] கட்டியின் காடிந்யம் தவிர்ந்திருக்கை. [அமுதை] சாவாமல் காப்பதுமாய் விலக்ஷண போக்யமுமாயிருக்கை. [நன்பாலை] அவிலக்ஷணர்க்கும் போக்யமாயிருக்கை. 'நன்மை' எங்கும் கூடக்கடவது. [கனியை] கண்டபோதே நுகரலாம்படி பக்வபலமாயிருக்கை. [கரும்பு தன்னை] கைதொட்டு ரஸிப்பிக்க வேண்டுங் குற்றமின்றிக்கே யிருக்கை. ஆக, (ஸர்வரஸ:) என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் உபமாநமாகப் போராமையாலே அதுதன்னையே சொல்லுகிறது. இவருடைய ஷட்ரஸம் இருக்கிறபடி. [மட்டவிழ் இத்யாதி] மதுஸ்யந்தியாநிற்கிற திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனை. ஆக, ஆச்ரணீய வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. [வணங்கி அவன்திறத்துப்பட்ட பின்னை] வணங்கிக்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே கிட்டுகை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபம், காலயவநஜராஸந்தாதிகளைப்போலே படைவீட்டை அடைமதிட்படுத்தி வந்து கிட்டுகையன்றிக்கே, முறையிலே அவன் பக்கலிலே அந்வயித்த பின்பு. [இறையாகிலும்] அத்யல்பமாகிலும். [யான்] விஷயாந்தர விமுகனான நான். [என்மனத்துப்பரிவிலனே] (ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீபவதி) என்று ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் பூர்ணாநுபவம் பண்ணலாவது, இங்கேயிருந்து குறைய அநுபவியா நின்றேன்' என்னுமத்தால்வரும் மநோது:க்கமுண்டோ எனக்கு? என்கிறார். .... (3)

நாலாம்பாட்டு. தேவதாந்தரங்களைப்பற்றினார்க்கு அவர்கள் தஞ்சமல்லரென்னுமிடத்தையும், தன்னைப்பற்றினார்களைத் தான்விட்டுக் கொடானென்னுமிடத்தையும் காட்டின இவனைப்பற்றின எனக்கு ஒரு து:க்கமில்லை யென்கிறார்.

பரிவின்றிவாணனைக்காத்துமென்று அன்றுபடையொடும்வந்தெதிர்ந்த *
திரிபுரஞ்செற்றவனும்மகனும் பின்னும்அங்கியும்போர்தொலைய *
பொருசிறைப்புள்ளைக்கடாவியமாயனை ஆயனைப்பொற்சக்கரத்து *
அரியினைஅச்சுதனைப்பற்றி யான்இறையேனும்இடரிலனே. (4)

[பரிவின்றி இத்யாதி] அநிருத்தாழ்வானைப்பற்ற க்ருஷ்ணன் எடுத்துவிட்ட வளவிலேவாணன் ருத்ரன் பக்கலிலே சென்று, 'க்ருஷ்ணன் நமக்கு எதிரியாய் வாராநின்றான்' என்று சொன்னவாறே தலையில் வைத்த பூவாடாமல் வருத்தமற வாணனைக் காக்கக்கடவோமென்று சொன்னானாயிற்று. க்ருஹத்துக்குள்ளே யிருந்து தந்தாம் சேவகஞ் சொல்லுவாரைப்போலே: இச்சக்ரவர்த்தி திருமகன் (ஏதத்வ்ரதம்மம) என்கிறானே? [அன்று] அநிருத்தாழ்வானைச் சிறையில்வைத்தவன்று. [படையொடும்வந்தெதிர்ந்த] 'தனக்கு விஜயம் வ்யவஸ்த்

திதம்' என்று அது காண்கைக்கு ஸேநையைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்த; "முண்டனீறன்" இத்யாதி. படை - ஆயுதமென்றுமாம்; (பாரவச்யம் ஸமாயா தச்சூலீ) என்று ஆயுதத்தோடே மோஹித்தபடி. தன் வெறுமையை முன்னிட்டு அஞ்சலியைக் கொண்டுவந்து கிட்டும் விஷயத்தை இப்படி ஸாயுதனாய் எதிரிடு கைக்கு ஹேதுவென்? என்ன. [திரிபுரம் செற்றவனும்] த்ரிபுரதஹநமாகிற அபதாநத்தாலே ஸஞ்ஜாதாபிமாநனாகையாலே. கடல் கடைகிறபோது எட்டு வடிவுகொண்டு நின்று கடைந்தாற்போலே, த்ரிபுரதஹந ஸமயத்திலே வில் லுக்கு மிடுக்காயும் நாணிக்குத் திண்மையாயும், அம்புக்குக் கூர்மையாயும், தனக்கு அந்தராத்மாவாயும் எதிரிகளைத் தலைசாயும்படிபண்ணி த்ரிபுரத்தை யழித்துக் கொடுத்தான்; அத்தை யறியாதே அஜ்ஞரானவர்கள் இத்தை அவன் தலையிலே வைத்துக் கவிபாட, இத்தைத் தானும் கேட்டு 'மெய்யிறே' என்று ப்ரமித்து, 'அது செய்த நமக்கு இவனை வெல்லத் தட்டென்?' என்று வந்து எதிரிட்டானாயிற்று இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று ருத்ரன் தன்னை அபாச்ரய மாகப் பற்றினாரை ஆபத்து வந்தவாறே காட்டிக்கொடுத்தோடு மென்னுமிடமும், ஸர்வேச்வரன் தன்னைப் பற்றினாரை எல்லாவளவிலும் ரக்ஷிக்கு மென்னுமிடமும். [மகனும்] பிதாவான ருத்ரன் வளர்ந்தபின்பு செய்தவற்றைப் பருவம் நிரம்பு வதற்கு முன்னே செய்து இளமறியாய்ப் பெருமிடுக்கனாய் தேவஸேனாதிபதி யான ஸுப்ரஹ்மண்யனும். [பின்னும் அங்கியும்] அவனுக்குமேலே நாற்பத் தொன்பது அக்நிகளும். [போர்தொலைய] போரிலே மாள. [பொருசிறைப்புள் இத்யாதி] ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே பொருகிற பக்ஷத்தையுடைய பெரிய திருவடி யைக் கருத்தறிந்து நடத்தவல்ல ஆச்சர்ய பூதனை. இங்கு ஆச்சர்யமாவது வாணனுடைய கரத்தைக்கழித்து அவனை இறையிலி செய்து, நாட்டுக்குத்தானே நின்றிறையான ஆச்சர்யம். "வாணனாயிரங் கரங்கழித்த ஆதிமால்" இறே. [ஆயனை] அவன் தோற்றது தன் தரம் குலையாதே நிற்கிற நிலையிலே; இவன் வென்றதும் தன்னைத் தாழவிட்டவிடத்திலே. [பொற்சக்கரத்தரியினை] அநு கூலர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியைத் தரித்து சத்ருக்களுக்கு அப்ரத் ருஷ்யனானவனை. (க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநேத்வாம் புருஷோத் தமம்) தோள்வலி கண்ட பின்பாயிற்று ஸர்வேச்வரனென்றறிந்தது. [அச்சு தனை] ஆச்ரிதரை நழுவவிடாதவனை. ருத்ரன் தன்னை ஆச்ரயித்த வாணனைக் கைகழியவிட்டு ஓடினானிறே; "சடையானோடே வடல்வாணன் தடந்தோள் துணித்த தலைவன்" இறே இவன். தலைமையாவது - வாணனைக் கைம்முத லறுத்துத் தலையழியாமே வைத்த தலைமை அநிருத்தாழ்வானுக்காக மார்விலே அம்பேற்கையாலே 'ஆச்ரிதர்க்குத் தஞ்சம்' என்று விச்வஸிக்கத் தட்டில்லை. [பற்றியான் இறையேனும் இடரிலனே] இவனைப்பற்றின எனக்கு அல்பது:கமு மில்லை. 'பேரன்' என்றிருக்கையாலே அநிருத்தாழ்வானுக்கு நாலுநாள் சிறையி லிருக்க வேண்டிற்று; 'அடியேன்' என்று பற்றின எனக்கு அதுவும் வேண்டிற் றில்லை. .... (4)

அஞ்சாம்பாட்டு. வைதிகபுத்ராநயநத்தை அநுஸந்தித்து, இவனைப்பற் றின எனக்கு ஒருது:கமுமில்லை யென்கிறார்.

இடரின்றியேஒருநாளொருபோழ்தில் எல்லாவுலகுங்கழியப் *
படர்புகழ்ப்பார்த்தனும்வைதீகனும் உடனேறத்திண்தேர்கடவி *
சுடரொளியாய்நின்றதன்னுடைச்சோதியில் வைதிகன்பிள்ளைகளை *
உடலொடுங்கொண்டுகொடுத்தவனைப்பற்றி ஒன்றுந்துயரிலனே. (5)

[இடரின்றியே] ஒருவருத்தமு மின்றியே. [ஒருநாள்] ஏகாஹதீக்ஷயான் க்ரதுவிலே. [ஒருபோழ்தில்] ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைகட்டி மாத்யந்திநஸவநத்துக்குமுன்னே. [எல்லாவுலகும் கழிய] ஆவரண ஸப்தகங்களுக்கும் அவ்வருகுபட. [படர்புகழ் பார்த்தனும்] (யஸ்யமந்த்ரீசகோப்தாசஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்தந:) என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனையே ஸர்வவித பந்துவுமாகப்பற்றின புகழையுடைய அர்ஜ்ஜுநனும். [வைதிகனும்] க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே நிரவதிகமான ஸ்நேஹத்தையுடைய ப்ராஹ்மணனும். [உடன் ஏற] தன்னோடே கூட ஏற. [திண்தேர்கடவி] இவர்களைத் தேரிலே யேற்றிக்கொண்டு, கார்யாகாரம் குலையாமே, மூலகாரணமான ப்ரக்ருதிபர்யந்தமாகத் தேருக்குத் திண்மையைக் கொடுத்து நடத்தி; பிண்டாவஸ்த்தையிலும் கடம் அநுவர்த்திக்குமா போலே. ஒளி - அழகு. [சுடரொளியாய்நின்ற] நிரவதிகதேஜோரூபமாய் ஏகரூபமாய் நின்ற. [தன்னுடைச்சோதியில்] தனக்கு அஸாதாரணமான தேசம். தன்னுடைய காந்தி வெள்ளமிட்டாற்போலே யிருக்கை. (அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்த்தாநம் விஷ்ணோர்மஹாத்மந:) என்கிறபடியே ஆயிரங்கோடி அக்நியாதித்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸை ஒடவைத்து ஒருதேசமாக வகுத்தாற்போலே யிருக்கையாலே இவர்களுக்குக் கண்கொண்டு பார்க்க வொண்ணாது; ஆகையாலே, தமஸ்ஸளவிலே இவர்களை நிறுத்தி. தன்னிலமாகையாலே தானேபோய்ப் புக்கான். ஜலத்திலே மத்ஸ்யம் உலாவுமாபோலே தேசிகரே புகவேண்டும் நிலமிறே. [வைதிகன் பிள்ளைகளை] ப்ராஹ்மண புத்ரர்களை. [உடலொடும் இத்யாதி] கொண்டுபோகிற போதைப்படியில் ஒன்றுங் குறையாதபடி கொண்டுவந்து கொடுத்தானாயிற்று, காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசமாகையாலே [உடலொடும் இத்யாதி] பூசின மஞ்சளும், உடுத்தின பட்டும், இட்ட சவடிப்பூணூலும், இட்ட காதுபணிகளுமான ஒப்பனையில் ஒன்றுங்குறையாதபடி கொண்டுவந்து கொடுத்தவனை யென்றுமாம். 'பிறக்கப் பிறக்க கொண்டுபோனார்களாகில் இப்போது இவையெல்லாம் உண்டோ' என்று பட்டரைக் கேட்க, 'ருஷிபுத்ரர்களாகையாலே பிறக்கிறபோதே அவற்றோடே பிறப்பர்காணும்' என்று அருளிச்செய்தார். [பற்றி இத்யாதி] ஸமுத்ரத்தில் நீரை ஸஹ்யத்திலே ஏற்றுமதுவே வருத்தமுள்ளது; ஸஹ்யத்தில் நீரைஸமுத்ரத்தில் கொண்டுவருமென்று ஒரு வருத்தமில்லையே; அப்படியே அங்குப் புக்காரை இங்கே மீட்கையாகிறது அவன் திருவுள்ளத்தோடு சேராது; இங்குள்ளாரை அங்கே கொண்டுபோகையாயிற்று அவன் திருவுள்ளத்திற் பொருந்துவது. புத்ரார்த்தியான வளவன்றியே ஸ்வரூபாநுரூபமாக அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தின செயலை ஆசைப்பட்ட எனக்கு ஒருது:கமுண்டோ? என்கிறார். கர்மஸம்பந்த மற்றுப் போகாமையாலே யாயிற்று, இவர்களுக்கு மீளவேண்டிற்று. கர்மஸம்பந்த மற்றார் போகக்கடவ தேசத்திலே இவர்கள் போனபடி என் பின்னை? என்னில்; —நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்த்ர்யம் காட்டுகைக்காக இவர்களை அங்கே யழைப்பித்தார்களாயிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே, "இந்நின்றநீர்மை யினியாமுறாமை" என்று தொடங்கி, "மங்கவொட்டு" என்று மடிபிடித்துக் கூப்பிடும்படி ஸம்ஸாரத்தில் விரக்திபிறந்தும், "காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால்" என்றும் "மண்திணிஞாலமு மேழ்கடலும் நீள்விசும்புங் கழியப்பெரிதால்" என்றும், "அதனிற் பெரிய வென்னவா" என்றும் இப்படி பகவத்விஷயத்திலே கண்ணழிவற்ற பக்தி விளைந்துபோக ஆசைப்படுகிற எனக்கு ஒருது:கமில்லை யென்கிறார். .... (5)

ஆறும்பாட்டு. தன்னுடைய அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கின க்ருஷ்ண குணங்களை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருது:க்ககந்தமில்லை யென்கிறார்.

துயரில்சுடரொளிதன்னுடைச்சோதி நின்றவண்ணம்நிற்கவே *
துயரில்மலியும்மனிசர்பிறவியில் தோன்றிக்கண்காணவந்து *
துயரங்கள்செய்துதன்தெய்வநிலையுலகில் புகவுய்க்குமம்மான் *
துயரமில்சீர்க்கண்ணன்மாயன்புகழ்துற்ற யான்ஓர்துன்பமிலனே. (6)

[துயர் இல் இத்யாதி] ஹேயப்ரத்யநீகமாய், சுத்த ஸத்த்வமய மாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமாய், பிறர்க்கு உள்ளதொன்றன்றிக்கே தனக்கு அஸாதாரணமான விக்ரஹமானது. [நின்றவண்ணம் நிற்கவே] அங்கிருக்கும்படியில் ஒன்றுங்குறையாமே, விளக்கிற்கொளுத்திய விளக்குப்போலே, அங்கு நின்ற வண்ணம் இங்கு நிற்க. (ஸ்வாம் ப்ரக்ருதி மதிஷ்ட்டாய) இறே. [துயரில் இத்யாதி] து:கஸாகரத்திலே அழுந்தா நின்றுள்ள மநுஷ்யருடைய ஜந்மங்களிலே ஆவிர்ப்பவித்து. (தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம்) என்கிறபடியே வந்து தோற்றி. [கண்காணவந்து] மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமன்றியே நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதா தர்சநவிஷயமான தன்னை மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாக்கி. [துயரங்கள் செய்து] அநுகூலரை அழகாலே நோவுபடுத்தியும், ப்ரதிகூலரை ஆயுதத்தாலே நோவுபடுத்தியும் (க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந: மோஹயித்வா ஜகத்ஸர்வம் கதஸ்ஸ்வம் ஸ்த்தாநமுத்தமம்) ப்ரதிகூலரை முட்கோலாலே சாடியும், அநுகூலரைக் கண்ணழகாலே சாடியும் போனபடி. *"இணைக் கூற்றங்கொலோ" என்னும்படியிறே கண்ணற்று நலியும்படி. [தன் தெய்வநிலை] தன்னுடைய அப்ராக்ருதமான ஸ்வபாவத்தை. [உலகில்] இதுக்கிட்டுபிறவாத ஸம்ஸாரத்திலே. [புக உய்க்கும்] ப்ரவேசிப்பிக்கும். [அம்மான்] அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தன்படிகளை வெளியிடுகைக்கு வேண்டும் ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. பரமபதத்திலே நடையாடக்கடவ ஸ்வபாவத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரிவித்தது, அங்குள்ளாரோடு உள்ள ப்ராப்தி இங்குள்ளாரோடும் ஒத்திருக்கையாலே. தூத்ய ஸாரத்யங்களைப்பண்ணித் தன்படியைத் தெரிவித்து, இச்செயலாலே லோகத்தை எழுதிக்கொண்டவனென்றுமாம். [துயரமில் சீர்க்கண்ணன்] ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாண குணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். [மாயன்] ஆச்சர்யமான குண சேஷ்டிதங்களை யுடையவன். [புகழ் துற்ற யான்] அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை நெருங்கி புஜிக்கப்பெற்ற நான். [ஓர் துன்பமிலனே] 'அவன் தன் அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக்கொண்டு இவ்வுடம்போடே அணையலாம்படி கிட்டுவனயிற்ற பின்பு, நான் இச்சரீரத்தைவிட்டு அங்கேபோய் அவ்வுடம்போடே அணைவேன்' என்றால் எனக்கு அவன் அருமைப்படுத்துமோ?

ஏழாம்பாட்டு அகர்மவச்யனுகையாலே ஈச்வரனுக்கு இவ்விபூதியிலுள்ளது லீலாரஸமாத்ரமாகையாலே, அத்தை யநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவச்யதையுமில்லை; இந்த லீலாவிபூதியில் அந்தர்ப்பவிக்கவும் வேண்டா என்கிறார்.

துன்பமுமின்பமுமாகிய செய்வினையாய்உலகங்களுமாய் *
இன்பமில்வெந்நரகாகி இனியநல்வான்சுவர்க்கங்களுமாய் *
மன்பல்லுயிர்களுமாகிப் பலபலமாயமயக்குக்களால் *
இன்புறுமிவ்விளையாட்டுடையானைப்பெற்று ஏதுமல்லலிலனே. (7)

[துன்பம் இத்யாதி] ஸுகது:கங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். [உலகங்களுமாய்] இவற்றை ஆர்ஜிக்கும் பூமியைச் சொல்லுதல், போக பூமியைச் சொல்லுதல். [இன்பமில் வெந்நரகாகி] ஸுகலேசமின்றிக்கே யிருக்கிற நரகத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். [இனிய நல் வான்

சுவர்க்கங்களுமாய்] நரகத்திற்காட்டில் அல்பஸுகத்தையுடைத்தான ஸ்வர்க்காதிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய். 'உலகங்களுமாய்' என்ற இடம் - ஆர்ஜநபூமியைச் சொல்லிற்றாகில், இவை போகபூமிகளாகின்றன; அன்றிக்கே, அங்கே - போக பூமியைச் சொல்லிற்றாகில், இங்கு ஸுகதுःகமாத்ரங்களிலே யாகிறது. [மன் பல் உயிர்களுமாகி] கர்ம கர்த்தாக்களும் தத்பலபோக்தாக்களுமாய், நித்யராய் அஸங்க்யாதரான ஆத்மவர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். [பலபல இத்யாதி] அஸங்க்யேயமான ப்ரக்ருதிவிகாரமுகத்தா லுண்டான சேதநருடைய மதி விப்ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவஹமான லீலைகளை யுடையவனைப்பெற்று ஸர்வஸுஹ்ருத்தாய்ப் பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு, தன்னையகன்று சேதநர் துःகப்படுகிற இது ப்ரீதிஹேதுவாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில்;—இவற்றைத் தன் தயையாலே ரக்ஷிக்க நினைத்தால் அது இவற்றுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும் இருப்பு அவனுக்கு ஹாஸ்யஹேதுவாய், அவ்வழியாலே லீலாரஸஸாதநமாய் விட்டது; இதுக்கு நேர்கொடு நேரே தாத்பர்யம் இது. கொடுத்த சைதந்யந்தான் பொதுவாய் ருசிபேதத்தாலே வழிவிலங்கிப்போய் அநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொண்டிருக்கிற படியைக் கண்டு, 'நாம் ஒன்றை நினைத்துச்செய்ய இவை ஒன்றைச் சூழ்த்துக் கொண்டபடி கண்டாயே' என்று பிராட்டி முகத்தைப் பார்த்து ஸ்மிதம்பண்ண, அது கோல்விழுக்காட்டாலே லீலாரஸமாய்த் தலைக்கட்டும். [ஏதும் அல்லலிலனே] அவனுடைய அகர்மவச்யதையை அநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவச்யதை இல்லை; ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை அவனுடைய லீலையாக அநுஸந்தித்த எனக்கு லீலாவிபூத்யந்வயமாகிற துःகமில்லை யென்கிறார். (நமாம் கர்மாணி லிம்பந்தி நமே கர்ம பலேஸ்ப்ருஹா - இதிமாம் யோபிஜாநாதி கர்மபிர்நஸபத்யதே), (மமமாயா துரத்யயா - மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம்தரந்திதே) என்றும் இப்படி நம்மை யறிந்தவன் கர்மங்களால் பந்திக்கப் படமாட்டானென்றும்; நான் பந்தித்த பந்தத்தை யாவனொருவன் என்னையே கால்கட்டி அவிழ்க்கப்பார்க்கிறான். அவன் இத்தைக் கடக்குமென்றும் அவன் சொல்லிவைத்தபடியே, அவன் தன்னையே பற்றி விடுவித்துக்கொள்ள இருக்கிற எனக்கு ஒரு க்லேசமில்லை யென்கிறார். .... (7)

எட்டாம்பாட்டு. நித்யவிபூதியை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற மேன்மையையுடையவன் ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணும் நீர்மையை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு துःகமில்லை யென்கிறார்.

அல்லலிலின்பமளவிறந்து எங்குமழகமர்சூழொளியன் *
அல்லிமலர்மகள்போகமயக்குக்க ளாகியும்நிற்குமம்மான் *
எல்லையில்ஞானத்தன் ஞானமஃதேகொண்டுஎல்லாக்கருமங்களுஞ்செய் *
எல்லையில்மாயனைக்கண்ணனைத்தாள்பற்றி யானோர்துக்கமிலனே. (8)

[அல்லல் இத்யாதி] ஸ்வர்க்காதிகளிற்போலே துःகமிச்ரமாய்ப் பரிச்சிந்நமாயிராதே, துःகந்தரஹிதமாய் ஸுகைகதாநமாய் அபரிச்சிந்நமான ஆநந்தத்தையுடையவன். [எங்கும் அழகமர்] த்ரிபாத்விபூதி யெல்லாம் வெள்ளமிடும் காந்தியை யுடையவன். [சூழொளியன்] அழகென்று - அவயவ சோபையாய், சூழொளியென்று - ஸமுதாய சோபையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, [எங்குமழகமர்] பாதாதிகேசம் அவயவங்களைத் தனித்துப் பார்த்தால் 'இங்கே அழகு குடிகொண்டது, இங்கே அழகு குடிகொண்டது' என்னும்படி பாதாதிகேசம் பழிப்பற்று. [சூழொளியன்] த்ரிபாத்விபூதியடங்கலும் காந்திபூரத்தாலே வெள்ளமிடா நிற்குமாயிற்று. லாவண்யமானது எங்குமொக்க வ்யாபித்து அலையெறியும்படியா யிருக்கை. [அல்லிமலர்மகள் இத்யாதி] இவ்வழகு

காட்டிலெறித்த நிலாவாகாதபடி நெஞ்சோடே அநுபவிப்பாரைச் சொல்லுகிறது. புஷ்பத்தில் பரிமளம் வடிவு கொண்டிருக்கிறுப்போலே நிரதிசயபோக்யையான பெரியபிராட்டியாரோட்டை ஸம்ச்லேஷத்தாலே பிறந்த் ஆச்சர்யமான மயக் கத்தையுடையனை ஸர்வேச்வரன். மயக்குக்கள் - ஆநந்தங்கள். மயங்கல் - கூடலும். கலத்தலும். [ஆகியும் நிற்கும்] தன்னுடைய ஆநந்தத்துக்குமேலே ச்ரிய: பதித்வத்தால் வந்த ஆநந்தத்தையுடையனுயிருக்கும். [அம்மான்] ஆநந்த மயனுய் ச்ரிய:பதியாமவனிறே ஸர்வேச்வரன். [எல்லையில் ஞானத்தன்] (மநஸ்வீ) என்னுமாபோலே, ப்ரணயதாரையில் அவளுக்கும் ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையுடையவன். [ஞானம.:தே கொண்டு இத்யாதி] தானும் அவளுமான சேர்த்தியிற் பிறந்த வெளிச்சிறப்பே ஸஹாயாந்தர நிர பேக்ஷமான ஸாதநமாகக்கொண்டு, இக்கார்யஜாதத்தை யெல்லாம் உண்டாக்கு மாயிற்று. (யஸ்யாவீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கிதபராதீநோ விதத்தேகிலம்) என்ருரிறே, இம்முகத்தாலேயிறே (பஹுஸ்யாம்) என்பது. அல்லாதார்க்கடைய, விஷயங்களோட்டைச்சேர்த்தி ஜ்ஞாநஹாநியையும் பலஹாநியையும் ரூபஹாநி யையும் பண்ணுவிக்கும்; இவ்விஷயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும். [எல்லையில் மாயனை] ஸங்கல்ப ரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ண வல்ல ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனை. இப்படிப்பட்டவன் ஆரென்னில்,—[கண்ணனை] க்ருஷ்ணனை. (க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம்). [கண்ணனைத் தாள்பற்றி யான் ஓர் துக்கமிலனே] பிராட்டி ஸந்நிதியும் உண்டாய், அவள் புருஷகாரமாக ஸஹ காரி நிரபேக்ஷமாக நம் காரியம் செய்யுமவனுமாய், (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி) என்கிறபடியே ஆநந்தாவஹனைவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு து:கமில்லை என்கிருர். .... (8)

ஒன்பதாம்பாட்டு. அகடிதகடநாஸமர்த்தனை வடதளசாயியை அநுப விக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தளர்வுமில்லை யென்கிருர். மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந் தத்தை அநுஸந்திக்கிருரென்னவுமாம்.

துக்கமில்ஞானச்சுடரொளிமூர்த்தி துழாயலங்கல்பெருமான் *
மிக்கபன்மாயங்களால்விகிருதஞ்செய்து வேண்டுமுருவுகொண்டு *
நக்கபிரானுேடயன்முதலாக எல்லாருமெவையுந்தன்னுள் *
ஒக்கவொடுங்கவிழுங்கவல்லானைப்பெற்று ஒன்றுந்தளர்விலனே. (9)

[துக்கமில் இத்யாதி] ஹேயப்ரத்யநீகமான ஜ்ஞாநத்தையும், நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையு முடையனுய், அவ்வடிவுக்கு அலங்காரமாகப் போரும்படியான திருத்துழாய் மாலையையுடையனை ஸர்வேச்வரன். அலங்க லென்பது - மாலை. [மிக்க இத்யாதி] அபரிச்சேத்யமாய்ப் பலவகைப்பட்ட ஆச்சர்ய சக்தியோகத்தாலே. [வேண்டு முருவு கொண்டு விகிருதஞ்செய்து] இச்சாக்ருஹீதமான விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து விக்ருதங்களைப் பண்ணு நிற்கும். அதாவது - சிறிய வடிவைக்கொண்டு பெரிய லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளுகை யாகிற அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நக்கபிரான் இத்யாதி] ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனுக ப்ரஸித்தனு யிருக்கிற ருத்ரனுேடேகூட, அவனுக்கும் ஜநகனை ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முகன் தொடக்கமான எல்லாச்சேதநாசேதநங்களையும் ஒருகாலே ப்ரளயம் தேடிலுங் காணவொண்ணுதபடி வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கவல்ல ஸர்வரக்ஷகனை, ஒடுங்க விழுங்குகையாவது—"ஏழுலகுமுண்டு மிடமுடைத்து" என்கிறபடியே சிறுவயிற்றிலே பெரிய லோகங்களை வைத்தால்,

ஈர்க்கில் அத்திக்காய் கோத்தாற்போலே விசைத்து வேறுயிராதே அடங்கித் தகுதியாயிருக்கை. இப்படிப்பட்டவனே. [பெற்று ஒன்றும் தளர்விலனே] ஸர்வசக்தியாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ரக்ஷகனானவனே அநந்ய ப்ரயோஜநனாய் ஆச்ரயித்த எனக்கு ஒரு து:கமுண்டோ? என்கிறார். நைமித்திகப்ரளயமான போது, அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கையாலே அவர்களுக்கும் ரக்ஷகனென்கை. .... (9)

பத்தாம்பாட்டு. ஜகச்சரீரியாய் ஸத்தையையும் நோக்குமவனாய், ஆபிமுக்யம் பண்ணினாரை அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு கேடில்லை என்கிறார்.

தளர்வின்றியேயென்றுமெங்கும்பரந்த தனிமுதல்ஞானமொன்றாய் *
அளவுடையைம்புலன்களறியாவகையால் அருவாகிநிற்கும் *
வளரொளியீசனைமூர்த்தியைப் பூதங்களைந்தையிருசுடரை *
கிளரொளிமாயனைக்கண்ணனைத்தாள்பற்றி யானென்றுங்கேடிலனே. (10)

[தளர்வின்றியே இத்யாதி] என்றுமுண்டாய் எங்குமொக்க வ்யாபியா நின்றால் ஒரு தளர்த்தியின்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் அத்விதீயகாரணமாயுள்ள ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையுடையனாய், அன்றியே, தளர்வு இத்யாதிக்கு— ஒரு பதார்த்தத்திலும் குறைவுபடாதபடி எங்குமொக்க ஏகரூபமாக எல்லாக் காலத்திலும் வ்யாபித்து, இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய், விலக்ஷண ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய். [அளவுடை இத்யாதி] உழக்காலே கடலை முகக்கவொண்ணாதாப்போலே, பரிச்சிந்நவஸ்து க்ராஹகமான இந்த்ரியங்களாலே அபரிச்சேத்யவஸ்துவை க்ரஹிக்கவொண்ணாதிறே. [அருவாகிநிற்கும்] அவற்றால் அறியவொண்ணாதபடி அவிஷயமாயிருக்கும். [வளரொளியீசனை] இப்படி சேதநாசேதநங்களோடே கூடி அவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப்புக்கு நின்றால் தத்கததோஷங்கள் அவனுக்கு ஸ்பர்சியாதோ? என்னில்;—(அநச்நந் நந்யோ அபிசாகசீதி) என்கிறபடியே. தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், நியந்த்ருத்வத்தால் வந்த புகரையுடையனாயிருக்கும். [மூர்த்தியை] இப்படி ஜகச்சரீரியாயிருக்கச்செய்தே அப்ராக்ருத திவ்யவிக்ரஹயுக்தனாய்க்கொண்டு நித்யவிபூதியிலிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. [பூதங்களைந்தை இருசுடரை] அஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி ஜகச்சரீரியாய் நிற்கிற அதுவும் இவர்க்கு அநுபாவ்யமாம்படியிறே; அத்தோடொக்க. [பூதங்களைந்தை இருசுடரை என்றது] காரணமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்களையும், கார்யவர்க்கத்தில் தலையான சந்த்ரஸூர்யர்களையுமுடையனாய் லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. [கிளரொளிமாயனைக் கண்ணனை] இவ்விபூதிக்குள்ளே அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு வந்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனை. [கண்ணனைத் தாள்பற்றி] (மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ) என்றவன் திருவடிகளைப்பற்றி. [யான் என்றும் கேடிலனே] இவன் விமுகனான அன்றும் ப்ராப்தியாலே ஸத்தையை நோக்கி, இவன் ஆபிமுக்யம்பண்ணின அன்று கண்ணுக்குத் தோற்றி நின்று ரக்ஷிக்குமவன் திருவடிகளை முறையிலே பற்றின எனக்கு ஒருநாளும் அநர்த்தமில்லை. மூர்த்தியை தனிமுதல் ஞானமொன்றாய் பூதங்களைந்தை இருசுடரை என்றுமெங்கும் பரந்து—தளர்வின்றியே—அளவுடையைம்புலன்களறியாவகையால் அருவாகிநிற்கும் வளரொளியீசனை கிளரொளிமாயனைக் கண்ணனைத்தாள் பற்றி யானென்றுங்கேடிலனித்யந்வய:. .... (10)

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தாரை ஸர்வலோக ப்ரஸித்த மாம்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயிலே நடத்தி, மேலே பரமபதத்திலே சென்றால் தன் ஐச்வர்யம் இவர்களிட்ட வழக்காக்கு மென்கிறார்.

கேடில்விழுப்புகழ்க்கேசவனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
பாடலோராயிரத்துளிவையுமொருபத்தும் பயிற்றவல்லார்கட்கு * அவன்
நாடுநகரமும்நன்குடன்காண நலனிடையூர்திபண்ணி *
வீடும்பெறுத்தித்தன்மூவுலகுக்குந்தரும் ஒருநாயகமே. (11)

[கேடுஇல் இத்யாதி] கேடின்றிக்கே விழுப்பத்தையுடைத்தான, புகழ் - நித்யஸித்த கல்யாணகுணங்களையுடைய, கேசிஹந்தாவையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. [குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] (ரகுவரசரிதம்முநிப்ரணீதம்) என்கிறபடியே அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்றுக் கவிபாடினார். [பாடல் ஓராயிரம்] (பாட்யே கேயேச மதுரம்) என்னுமாபோலே, இசையோடே யாயிற்றுப்பிறந்தது. [இவையும் ஒரு பத்தும்] முத்துமுகமறிந்துகோத்துச் சேர்வைபார்க்குமாபோலே, ‘இவையும் ஒரு பத்து’ என்கிறார். [பயிற்ற வல்லார்கட்கு] சொல்ல வல்லார்க்கு. பயிற்ற என்கிற இத்தை பயில என்றாக்கி, அப்யஸிக்க வல்லார்கட்கு என்னுதல். அவன் தருமென்று அந்வயம். [நாடு] அவிசேஷஜ்ஞர். [நகரம்] த்ரவ்ய விசேஷமறிந்திருக்கும் விசேஷஜ்ஞர். [நன் குடன்காண] நன்மையோடே காண. “இவனுமொருவனே” என்று கொண்டாட. [நலனிடையூர்தி பண்ணி] நன்மைக்குநடுவே நடக்கும்படி பண்ணி. நன்மையாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ. [வீடும்பெறுத்தி] பரமபுருஷார்த்தமோக்ஷத்தையுங் கொடுத்து. [தன்மூவுலகுக்குந் தரும் ஒருநாயகம்] தன்னதான த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்துக்கும் இவன்தான் அத்விதீயநாயகனும்படி பண்ணிக் கொடுக்கும். அவன் தன்னதான ஐச்வர்யத்தை இவன் ‘என்னது’ என்னும்படி பண்ணும். அதாகிறது இவனுக்கு ஐச்வர்யங் கொடாநிற்கச்செய்தே இது தனக்குப் புறம்பாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே தன்ஐச்வர்யத்திலே அந்தர்ப்பூதமாம்படி பண்ணிக்கொடுக்கும். .... (11)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

சன்மம் பலசெய்து தானிவ்வுலகளிக்கும்
நன்மையுடை மால்குணத்தை நாடோறும்—இம்மையிலே
யேத்துமின்பம் பெற்றேனெனும் மாறனை உலகீர் !
நாத்தழும்ப வேத்தும் ஒருநாள்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம்பத்து முற்றிற்று

நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்